

Giới thiệu Ảo Mộng Lữ Trình

Truyện Ảo Mộng Lữ Trình tác giả Tuyền Tâm Sở Dục với một cốt truyện hoàn toàn mới lạ đầy những bất ngờ, hứa hẹn sẽ đem lại nhiều cảm xúc trong lòng độc giả

Nhưng ngay ngày hôm đó cô lại được tin cha cô đã lên tàu RMS Titanic làm phu chèo. Biết trước số phận bi thảm của con tàu, cô làm mọi cách để cứu cha mình

Từ đầu truyện đến cuối truyện là những kịch tính do số phận gây ra, kể về nữ chính trong truyện xuyên không và trùng sinh trở thành con gái của một lao động nghèo nhưng cô có tài chơi piano nên được mời về làm gia sư cho một cậu bé.

Bạn đang đọc truyện *Ảo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Khí trời tháng tư ở Winchester đã tương đối dễ chịu. Ánh nắng rực rỡ. Margaret đang trên đường đến Black gia, có chút không yên lòng.

Black tiên sinh nắm giữ một nhà máy lọc dầu. Hắn là một cự phú thập phần nổi tiếng ở địa phương, nghe nói cũng là thí sinh sáng giá tranh cử Thị trường nhiệm kỳ kế tiếp. Hắn có một đứa con trai tám tuổi, tên là Shirley. Mấy tháng trước, Margaret trở thành giáo sư dạy dương cầm cho Shirley, mỗi tuần đến dạy cho cậu bé từ hai đến ba buổi với thù lao bốn bảng Anh một buổi.

Giá tiền này rất khá, thậm chí có thể nói là vô cùng cao. Cho nên, mặc dù học sinh của mình tương đối nghịch ngợm, mỗi buổi học đều qua loa cho xong, nhưng mỗi lần Margaret đến đều muốn đem công việc này tiếp tục làm thật tốt. Như vậy, từ giờ đến nửa năm sau, nàng có thể góp đủ khoảng ba trăm bảng Anh. Đối với nàng, khoản tiền này giúp nàng ra một quyết định vô cùng trọng yếu: tiếp theo là tiếp nhận đề cử của giáo sư Smith đến trường nghệ thuật đào tạo âm nhạc cho nữ được thành lập tại New York không lâu làm trợ giảng, hay là đến học viện nghệ thuật Vienna mà nàng luôn mơ ước tiếp tục học tập.

Black gia cách đó không xa lắm. Ánh mặt trời bao phủ cả tòa biệt thự mang phong cách Toscane, làm phần nóc đen cùng tường trắng nhìn càng thêm trang nghiêm khí phái.

Tên sai vật da đen Joy, cùng nàng có chút quen biết, thấy nàng đến liền vội vàng mở cửa.

“Firth tiểu thư, hôm nay ngài cực kỳ xinh đẹp.” Joy cười với nàng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, “Shirley thiếu gia đang chờ ngài đến.”

“Cám ơn ngài đã khen.” Margaret cười, “Mong là ta không đến trễ.”

“Tất nhiên là ngài không đến trễ, bây giờ mới hai giờ kém năm phút.”

Margaret cười, gật đầu với hắn, tiếp tục đi đến phòng học đàn như thường. Đột nhiên Joy lại nói:

“Bất quá, hôm nay ta nghĩ ngài phải kết thúc buổi học trước thời gian. Buổi tối, Black tiên sinh cùng phu nhân muốn đãi tiệc mấy vị khách quý; trong đó có một vị là trùm sắt thép đến từ Pittsburgh, vị hôn thê của hắn có thể sẽ đến cùng hắn. Nghe nói nàng xuất thân từ gia đình quý tộc phía bắc vương quốc Anh. Hắc,” hắn hơi hạ thấp giọng, “Tiểu thư nước Anh gả cho phú ông nước Mỹ, còn điều gì vui hơn điều này cơ chứ?”

Margaret đối với đề tài này không hứng thú lắm, cười một tiếng, xoay người đi vào trong.

Shirley có một khuôn mặt hình oval nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, mái tóc xoắn màu nâu lò xo xòa trên trán gần như che cả lông mi của cậu bé, phản chiếu hàng mi vừa dài vừa dày lại càng khiến đôi con ngươi màu xanh lam càng xinh đẹp hơn.

Black phu nhân tuyệt đối tin tưởng con trai mình có năng lực cảm thụ âm nhạc xuất chúng. Nàng (Black phu nhân) tuyên bố lúc Shirley lúc còn mặc tã đã có thể dùng đầu đánh nhịp theo nhạc. Sở dĩ đến bây giờ vẫn không lấy được bất cứ thành tích thần đồng nào ở phương diện này chủ yếu là vì bị những giáo sư âm nhạc học vẩn vơ thường làm trễ nãi. Nàng than phiền rằng: giáo sư Smith có mắt mà không thấy được thiên tài, bản thân nhiều lần thành tâm đến bái sư, hắn không chịu tự mình đến dạy dương cầm cho Shirley, lại phái Margaret đến. Cho đến khi nàng nghe nói Margaret là học sinh ưu tú nhất của giáo sư Smith thì mới miễn cưỡng tiếp nhận Margaret làm giáo sư dạy dương cầm cho Shirley.

Bây giờ, Shirley ngồi trên ghế chơi đàn dưới sự giám sát của Margaret, miễn cưỡng đàn bản nhạc thứ 19. (chỗ này Thư chém)

Hiển nhiên, ngoại trừ thời gian học, bình thường trên cơ bản cậu bé không hề đụng đến đàn.

Margaret nghe được mấy âm tiết sai. Sau mấy lần chỉnh sửa, Shirley có chút không nhin được, đột nhiên ngừng lại, xoay đầu, dùng đôi mắt màu xanh lam nhìn chăm chăm Margaret.

“Nhìn cái gì? Tiếp tục!” Mặt Margaret không chút biểu tình.

Shirley không để ý đến, tiếp tục nhìn nàng chăm chăm.

Biểu tình của Margaret càng nghiêm túc.

“Cục cưng, vì em ngồi ở đây hai giờ mẹ em phải thanh toán cho cô thù lao bốn bảng Anh. Cho nên, coi như em không vui, cô không thể không yêu cầu em di động ngón tay theo yêu cầu của cô. Bây giờ, xin em xoay mặt qua, mắt chú ý vào phím đàn cùng ngón tay em. Chúng ta bắt đầu lại.”

“Cha cô là một công than đá phải không? Hẳn là một người nghèo phải không?” Shirley đột nhiên cắt lời nàng, suy nghĩ một chút, nhún vai một cái, lại thêm một câu, “Là Gila nói.” (gốc là Gila đặc biệt, Thư không biết dịch làm sao, ai biết giúp với)

Gila là một trong số những hầu gái của Shirley.

Margaret ngẩn ra nhưng ngay sau đó nàng gật đầu:

“Đúng, cha cô làm việc ở bến tàu Southampton.”

“Như vậy có phải cô cũng là người nghèo không?”

Margaret gật đầu:

“Đúng vậy. Cho nên cô mới đến đây dạy dương cầm cho em.”

Tinh thần cậu bé tỉnh táo trở lại, nhìn trước ngó sau, không thấy ai, bèn tiến lại gần, thấp giọng nói:

“Em có tiền. Chỉ cần cô đừng giống mẹ em buộc em học đàn thì mẹ em trả cô bao nhiêu, em sẽ trả cô bấy nhiêu.”

“...”

“Thế nào? Cuộc mua bán này có lợi chứ? Cô chỉ cần ở trước mặt mẹ em che giấu, lừa gạt một chút là có thể kiếm tiền gấp đôi.” Bé trai nói xong, dương dương tự đắc nhìn Margaret.

Margaret dờ khóc dờ cười:

“Em muốn cô thay em nói dối ư?”

“Cô biết em ghét nhất là học dương cầm mà. Thượng đế ơi, ai lại phát minh ra thứ này chứ? Em hận không thể đem tất cả những gì liên quan đến dương cầm nhét hết vào bụng kẻ đó!” Cậu bé oán thán xong lại đổi sang dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn nàng, “Giúp em đi, em sẽ cảm kích cô cả đời.”

Thấy Margaret không lên tiếng, cậu bé thu lại biểu tình đáng thương vừa rồi đổi thành nhếch cằm, hừ lạnh một tiếng tỏ rõ khinh thường:

“Cô Firth, cô nghe đây, nếu cô không chịu thì em sẽ nói với mẹ là cô không có dạy dương cầm thật tốt cho em, mẹ nhất định sẽ lập tức đuổi việc cô!”

“...”

“Ồ toàn bộ Winchester này, thậm chí là ở London, cô cũng khó tìm được một công việc nào với thù lao bốn bảng Anh một buổi như thế này!”

Cuối cùng hắn bỏ sung một câu, trong mắt tràn đầy uy hiếp.

Margaret mỉm cười:

“Cục cưng, rất khéo, vừa vặn cô có một chuyện muốn nói với em. Buổi học hôm nay có lẽ là buổi học cuối cùng của cô trò chúng ta. Sau buổi học này có lẽ cô sẽ không đến đây dạy em nữa.

Bé trai ngây ngẩn, mở to hai mắt, nghi ngờ nhìn chăm chăm nàng:

“Cô đang hù dọa em thôi đúng không?”

“Không đâu, cô đang nói thật.”

Sau khi xác nhận là nàng không giống như đang nói dối, vẻ uy hiếp trong mắt cậu bé lập tức biến mất, vẻ lo sợ không yên dần hiện ra.

“Cô Firth, cô không muốn dạy em nữa ư? Do em không chịu học ư? Hay do thù lao mẹ em đưa quá ít?”

Margaret lắc đầu:

“Tất cả đều không phải, mà là...”

“Nhất định là cô chê em không đủ cố gắng. Đúng! Nhất định là như vậy!” Phảng phất như nghĩ đến điều gì, cậu bé kêu lên, “Đúng, em thừa nhận là em không vui về học tập. Nhưng nếu cô đi rồi, mẹ em nhất định sẽ đổi một giáo sư dạy dương cầm đến đây, em không muốn tiếp tục đối mặt với bọn họ! Bọn họ chỉ toàn nghiêm mặt, cao giọng nói chuyện với em hay là cười giống như kẻ ngốc! Em...”

Mặt bé trai hơi hơi đỏ, lộ ra biểu tình hiếm thấy. Cố gắng bình tĩnh lại, phảng phất như lấy hết dũng khí, rốt cuộc cậu bé mới nói:

“Em thích cô dạy em! Cô Firth! Chỉ cần cô tiếp tục dạy em, em đảm bảo bắt đầu từ bây giờ em sẽ học thật giỏi. Em đảm bảo mà! Bây giờ em đàn lại một lần cho cô nghe, đảm bảo sẽ không tiếp tục sai nữa.”

Cậu vội vàng xoay người, ngồi thẳng lưng, hai tay đặt trên phím đàn và bắt đầu đàn.

Tiếng đàn dương cầm du dương phát ra từ ngón tay cậu bé.

Margaret ngồi bên cạnh, lắng nghe cậu luyện tập, đàn hết cả bản nhạc.

“Cô xem, em không có lừa cô chứ?”

Bé trai thu tay lại, nghiêng đầu lần nữa, dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn nàng.

Margaret khẽ thở dài, gợn tay nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam, ôn nhu nói:

“Cục cung, em đàn rất khá, nhưng cô quả thật không thể tiếp tục dạy em nữa rồi. Em rất thông minh, chỉ cần em chịu cố gắng luyện tập, cô tin tưởng em nhất định sẽ tiến bộ...”

“Cô đã nói là sẽ dạy em đến nửa năm sau mà.”

“Đúng là như thế. Nhưng bây giờ tình huống phát sinh biến hóa, cô thật xin lỗi...”

“Nói đi nói lại, chính là cô sẽ không tiếp tục dạy em nữa đúng không?”

Bé trai thất vọng nhìn nàng.

Margaret do dự một chút.

Mặc dù tham dự vào cuộc sống của gia đình này không được mấy tháng, nhưng Margaret cũng nhìn ra được: vị Black phu nhân nổi tiếng cả vùng, so với việc ở nhà cùng con thì nàng (Black phu nhân) càng muốn đến London và đem tất cả thời gian cống hiến cho việc xã giao, còn người bình thường đi theo Shirley lại là Gila và bảo mẫu.

Thật tâm mà nói, gần đây nàng có chút thích cậu học sinh này. Nếu như không xảy ra chuyện đó, theo kế hoạch ban đầu của nàng, coi như chỉ là vì tiền, nàng cũng sẽ tiếp tục dạy học ít nhất là cho đến nửa năm sau.

Nhưng bây giờ thì...

Mất đối mắt với cậu bé một lúc, rốt cục nàng vẫn phải gạt đầu:

“Đúng thế.”

Sắc mặt cậu bé trở nên khó coi.

“Sáng sớm ngày mai em phải ra bến Southampton, ngồi tàu RMS Titanic đi rồi. Cho đến lúc từ Mỹ trở lại đây thì em đã sớm quên mất cô.”

“RMS Titanic?”

Margaret ngẩn ra.

Liên quan đến chiếc thuyền trừ danh chìm xuống cùng biết bao sinh mạng, không có ai hiểu biết về nó nhiều hơn Margaret.

“Cô cũng muốn lên thuyền phải không?” Shirley hiểu lầm phản ứng của nàng.

“Nhưng trước kia, cô không nghe em đề cập đến.”

“Đúng vậy. Ba của em mới quyết định mấy ngày trước.”

Shirley nhìn Margaret trầm mặc, suy nghĩ một chút, trên mặt lộ ra thận trọng lần nữa, hơi mang chút nịnh hót:

“Nếu cô muốn tiếp tục dạy em, em có thể xin ba cho Gila vùng về ở nhà, để cô lên thuyền với em. Cô thấy thế nào?”

“Hả, không...” Margaret lắc đầu theo bản năng, “Cô không muốn lên thuyền.”

Sắc mặt cậu bé hơi đỏ, “rầm” một cái đóng đàn xuống, nhảy xuống ghế ngồi, nghiêng đầu chạy ra ngoài.

“Shirley!”

Margaret kêu cậu mấy tiếng liền nhưng cậu làm bộ không nghe thấy, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng học đàn.

Lúc Margaret đuổi đến nơi, người hầu gái Gila tiến đến. Nàng (Gila) là cô gái tầm hai mươi, khuôn mặt tuy trắng trẻo nhưng hơi dài và rỗ. Nàng bắt chước biểu tình của nữ chủ nhân, hơi hơi nhếch cằm, nói với Margaret:

“Tiểu thư Firth, phu nhân Black muốn nói chuyện với ngài một lúc.”

Margaret dừng lại, nhìn theo hướng Shirley chạy đi.

“Ngài đi nhanh đi! Ta sẽ chăm sóc thiếu gia Shirley thật tốt.” Gila chưa ngoa nhìn nàng, dùng giọng điệu hơi giễu cợt nói: “Đừng để phu nhân đợi lâu, e rằng không tốt lắm. Buổi tối nàng (Black phu nhân) còn phải chiêu đãi khách quý đây!”

Margaret yên lặng xoay người, hướng đến căn phòng nữ chủ nhân đang chờ mình.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2.1:

Phòng Black phu nhân ở lầu hai. Nàng (phu nhân Black) đang ngồi trên ghế, người mặc một cái váy dài với đường viền hoa màu lam được thêu rất tinh xảo, chú tâm búi mái tóc xoắn dài sau ót, vừa vặn làm nổi bật chiếc cổ thon dài cùng đường cong nơi bả vai xinh đẹp.

Nàng (Black phu nhân) là một phụ nữ có phong cách (gốc là gió nghi, Thư không hiểu nên đành chém). Tuổi tác không tới ba mươi. Ánh mắt thâm thúy, mũi thẳng. Nếu như nhất định phải tìm khuyết điểm trên dung mạo nàng thì khuyết điểm ấy chính là miệng của nàng. Có lẽ là bởi vì luôn có thói quen mím môi, khóe miệng của nàng lúc nào cũng hơi rừ xuống. Nếu như không nói chuyện, khuyết điểm này làm cho nàng luôn có chút nghiêm nghị. Trừ điểm này, nàng hoàn toàn có thể được xem như một mỹ nhân đầy sức quyến rũ.

Bấy giờ, khi thấy Margaret tiến vào phòng, môi của nàng (Black phu nhân) càng mím chặt lại, vì vậy đường cong trên mặt càng trở nên nghiêm nghị hơn.

Margaret lên tiếng chào hỏi nàng (Black phu nhân):

“Nghe nói phu nhân muốn tìm ta?”

“Tiểu thư Firth,” nàng (Black phu nhân) nhìn Margaret, thanh âm cùng ánh mắt vẫn lạnh nhạt như vậy. Mặc dù nàng đã cố gắng che dấu nhưng vẫn để lộ ra một loại chán ghét kì lạ, “Cảm ơn cô thời gian qua đã đến dạy học cho Shirley. Hôm nay, ta gọi cô đến là muốn nói cho cô biết, ngày mai cả gia đình ta phải đi New York. Có lẽ mấy tháng sau mới trở về. Sau khi trở về, có lẽ không cần cô tiếp tục đến dạy đàn cho Shirley nữa. Cho nên...”

Nàng đẩy một cái phong bì đã chuẩn bị sẵn về phía trước.

“Đây là tiền lương ta trả cho cô suốt thời gian qua. Hy vọng lần sau gặp giáo sư Smith, cô có thể thay ta gửi lời hỏi thăm đến ông ấy.”

Margaret hơi ngần ra.

Mặc dù nguyên bản là sau buổi học hôm nay, nàng (Margaret) sẽ tìm Black phu nhân nói ra dự định dừng dạy dương cầm cho Shirley của mình. Nhưng bây giờ, khi nghe được Black phu nhân dùng loại giọng điệu này đến nói muốn đuổi việc mình, ngoại trừ ngạc nhiên, thì nàng có chút không tin được. Nếu nói rằng không khó chịu thì là nàng đang nói dối rồi. (chỗ này lại chém)

Nàng (Margaret) cố nhịn cảm giác không vui trong lòng, thẳng thắn đối mặt với ánh mắt của Black phu nhân.

Con người màu xanh xám, cũng đang nhìn nàng chằm chằm không chớp lấy một cái, dần hiện ra ánh sáng lạnh lùng tựa men sứ thủy tinh.

Nữ nhân này (Black phu nhân) luôn luôn cho rằng bản thân ở rất cao nhưng trước giờ đối xử với nàng khá lịch sự. Thái độ như lúc này vẫn là lần đầu tiên.

Margaret phảng phất như hiểu ra.

Người vợ này, nhất định là cảm nhận được gì đó, nên mới dùng phương thức này để đuổi mình đi.

Margaret có thể lý giải tâm tình của nàng (Black phu nhân).

Nghĩ đến đó, nàng (Margaret) cảm thấy bình thường trở lại. Không muốn vì bản thân biện minh điều gì, nàng yên lặng cầm lấy phong bì rồi quay gót. Chợt, nàng nhớ tới lời Shirley nói vừa rồi, bước chân có chút chần chờ.

Ngày mai, Shirley sẽ cùng vợ chồng Black đến bến tàu Southampton, lên chiếc thuyền lớn trừ danh kia.

Nàng biết tiếp theo chiếc thuyền này cùng hành khách sẽ đối mặt với vận mệnh thế nào.

Bởi vì cha làm việc ngay tại bến tàu Southampton, từ đây đến đó nếu di chuyển không ngừng mất khoảng hai đến ba giờ. Thời gian chiếc thuyền kia khởi hành ngày càng gần, gần đây nàng cũng thường xuyên nghĩ tới sự kiện này.

Mặc dù nàng biết đây là một bi kịch to lớn, nhưng với năng lực của nàng, nàng quả thật không thể làm gì được. Sẽ không có ai tin tưởng nàng, họ sẽ cho rằng nàng là một người điên hoặc là kẻ bụng dạ khó lường.

Làm sao một chiếc thuyền được xưng là tàu thiết không bao giờ chìm như Titanic lại chìm xuống cùng biết bao hành khách đây?

Nàng cũng dùng lý do như vậy thuyết phục bản thân, hơn nữa như vậy cũng không có gì là không đúng, cho đến bây giờ là vậy. Trong chốc lát, nàng lại được biết người quen của mình cũng lên chiếc thuyền này.

Black tiên sinh cùng phu nhân... coi như xong rồi, nhưng còn Shirley...

Margaret tự nhận bản thân không phải là người đa sầu đa cảm gì, thậm chí có thể coi là ích kỷ. Ngoại trừ cha và vị giáo sư có ân với mình, nơi này không có người nào đáng để nàng quan tâm.

Nhưng, ở cùng bé trai này mấy tháng...

Trước mắt nàng hiện lên bóng lưng tức giận của Shirley trước khi biến mất.

"Tiểu thư Firth, sao cô còn chưa rời đi? Chẳng lẽ cô cảm thấy bản thân bị đối xử không công bằng?"

Ngay tại thời điểm nàng đang do dự, thanh âm lạnh lùng của Black phu nhân đột nhiên truyền tới.

Margaret giương mắt, thấy vẻ chán ghét rõ ràng trong mắt nàng (Black phu nhân).

"Phu nhân có vẻ rất bất mãn với ta?" Nàng (Margaret) đột nhiên hỏi một câu

Có lẽ Black phu nhân không ngờ nàng (Margaret) đột nhiên dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình nên ngẩn ra.

"Tiểu thư Firth, sao cô dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ta? Giáo sư Smith nói cô là học sinh tốt nhất của ông ta, ta cũng tốn số tiền lớn mời cô đến dạy học cho Shirley. Nhưng cô làm được gì?"

Margaret nhíu mày một cái: "Xin hỏi, ngài hỏi ta làm được gì ư?"

"Giới cho cô, còn dám hỏi ta cho rằng cô làm được gì!" Black phu nhân tức giận đến mức từ trên ghế đứng lên, phảng phất như muốn đi tới, nhưng rốt cục vẫn nhịn được, nhẹ giọng nói, "Ta vốn không muốn nhắc lại chuyện này, nếu như cô biết chút gọi là xấu hổ. Đối với ta mà nói, điều này thật khiến ta cảm thấy thật nhục nhã. Nhưng thái độ của cô làm ta rất tức giận. Chuyện liên quan đến việc cô quyền rũ chồng ta, cô nghĩ là ta không biết gì sao? Kết quả là cô, một tiểu thư trẻ tuổi lại làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy, sao da mặt cô có thể dày như vậy, lại còn dám dùng thái độ đó đối mặt mà nói chuyện với ta?"

"Chồng ngài nói với ngài là ta quyền rũ ông ấy ư?"

"Chẳng lẽ cô còn không chịu thừa nhận hay sao?" Trên mặt Black phu nhân hiện ra hai mảng đỏ ửng vì tức giận, "Nếu như không có Gila nói cho ta biết chuyện này, kết quả ta còn bị cô che mắt lừa gạt đến khi nào nữa! Cô, thật là...*" (cái ** là từ bản convert sang)

Margaret ngược nhìn vị phu nhân thượng lưu trước mặt tức giận đến mức môi bắt đầu rung rẩy, đột nhiên nàng (Margaret) cảm thấy bộ dạng của nàng (Black phu nhân) có chút đáng thương. Nghĩ đến việc con trai của nàng là Shirley, chút tức giận của Margaret đối với nàng (Black phu nhân) cũng biến mất.

Margaret thở dài một hơi:

"Black phu nhân, thời điểm mà ngài ở đây nhục nhã ta, ngài có từng tự hỏi bản thân, ngài thật sự tin chồng ngài vô tội ư? Mặc dù sự thật và những gì ngài chỉ trích ta là hoàn toàn ngược lại, chồng ngài là một kẻ căn bã, nhưng nếu tự lừa người dối mình có thể khiến ngài cảm thấy tốt hơn một chút, ta nguyện ý để ngài tiếp tục ở trong mộng tưởng đẹp đẽ. Sẵn tiện, ta cũng muốn báo cho ngài một tiếng, dù cho ngài không mở miệng thì vốn dĩ hôm nay ta cũng muốn xin nghỉ. Chúc ngài và Black tiên sinh của ngài sẽ có một chuyến đi biển thượng lộ bình an (gốc là khoái trá)!"

Nụ cười trên mặt mang chút ác ý, Margaret cầm lấy phong bì, bỏ lại Black phu nhân, xoay người rời khỏi phòng.

Vốn là nàng (Margaret) muốn nhắc nhở Black phu nhân không nên lên tàu RMS Titanic.

Lời này nói ra tương đối đột ngột, cộng thêm khúc mắt giữa hai bên, Black phu nhân chắc chắn sẽ không tin nàng. Hơn nữa, Margaret hoài nghi quyết định đột ngột của hai vợ chồng này có khả năng liên quan đến mình. Nếu quả thật là vậy thì lời nói của nàng ngược lại sẽ càng khiến Black phu nhân cảm thấy tức giận.

Cuối cùng, dựa theo thực tế, nàng quyết định không nói bất cứ điều gì.

Nàng đi xuống. Đến lâu một, thời điểm nàng qua một phòng khách lớn, hướng ra vườn hoa thì gặp Joy. Trên tay hắn là một phong thư.

"Tiểu thư Firth, hôm nay ngài kết thúc buổi học sớm vậy sao?" Hắn cười hi hi, chào hỏi nàng. "Ngài xem, ta nói không sai chứ?"

"Híc, đúng thế." Margaret liếc nhìn phong thư có in ký hiệu của công ty Bạch Tinh (Thư không tìm được tên tiếng Anh, mọi người chịu khó vậy), lòng nàng khẽ động nhưng làm bộ vô ý hỏi một câu, "Đây là cái gì?"

"Đây là vé thuyền ngày mai!" Joy giải thích cho nàng, "Vé tàu RMS Titanic vốn khó cầu, hưởng cho tiên sinh cùng phu nhân lại quyết định đột ngột như vậy. Cũng thật cảm tạ trời đất, vừa rồi, cuối cùng người đưa thư cũng mang đến kịp thời. Degree Field tiên sinh (gốc là nhiệt độ Field tiên sinh) đã dặn ta nhiều lần, nếu nhận được thư thì lập tức đưa đến thư phòng của Black tiên sinh."

Degree Field tiên sinh là quản gia của Black gia.

"Há, ngài đi đi..."

Margaret mỉm cười đưa mắt nhìn hắn (Joy) rẽ về hướng thư phòng.

Lát sau, Margaret đi ra cửa sắt thông với vườn hoa, rời khỏi biệt thự.

Thời điểm nàng quay đầu lại, phía sau cây cột trụ ở cửa chính lộ ra một thân hình nho nhỏ.

Shirley đang tránh ở đó, chỉ lộ ra đôi mắt.

Thời điểm ánh mắt hai người chạm nhau, Margaret cười với cậu bé một cái, sau đó phát phát tay.

Shirley xoay người, nhanh chóng chạy biến đi mất.

Mới vừa rồi, sau khi Joy từ thư phòng ra ngoài, nàng lặng lẽ đi vào, đem phong thư để trên bàn giấu dưới thảm.

Nàng không hy vọng Shirley lên thuyền. Mặc dù cậu bé có thể lên thuyền cứu nạn nhưng dưới tình huống ấy, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Đây là chuyện duy nhất nàng có thể làm vì cậu bé.

Margaret khẽ thở dài, xoay người rời đi.

Đồng thời, nàng cũng ra một quyết định: buông tha cho việc đến Vienna, nửa năm sau đi Mỹ tiếp nhận công việc trợ giảng.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2.2

Ngày hôm sau, sáng sớm ngày mười tháng tư, Margaret đón chuyến xe sớm nhất đến Southampton, nàng muốn nói cho cha biết quyết định của mình trước tiên.

Mười năm trước nàng đến chỗ này, trở thành một cô bé mười một tuổi nước ngoài, từ tóc đen biến thành tóc vàng, còn có một cái tên mới, Margaret Firth, một người cha, Brown Firth.

Giống như đứa nhỏ Shirley ở Black gia nói vậy, Brown Firth là một phu than đá nghèo khó.

Hắn là người Ireland. Mười năm trước, người vợ xinh đẹp của hắn bỏ lại hắn và con gái bỏ trốn cùng một người đàn ông. Hắn nghe nói có người ở Southampton thấy nàng (mẹ Margaret) lên thuyền đến Mỹ. Vì vậy, hắn liền bán hết tài sản sau đó mang con gái đến nơi này. Hắn tin tưởng một ngày nào đó nàng sẽ trở lại, như vậy hắn có thể chờ gặp nàng đầu tiên khi nàng trở về. Ở đó, hắn dựa vào công việc vận chuyển than đá cho vô số tàu khách cùng

tàu chở hàng chuẩn bị xuất cảng hay cập bến nơi đây, trở thành một trong số hàng nghìn phu than đá bình thường tại bến tàu thành phố.

Khi đó, Margaret cùng đại đa số bé gái vị thành niên ở tầng lớp thấp của xã hội, làm trong xưởng dệt với mức lương một tuần không tới một bảng Anh, cả ngày chịu đựng không khí toàn là sợi bông vô cùng có hại cho phổi.

Brown Firth yêu con gái vô cùng. Sau khi đến Southampton, hần dần dần phát hiện con gái có chút bất đồng so với lúc trước, chẳng những nàng (Margaret) có thể ghi chép chính xác những khúc nhạc cho đủ loại nhạc cụ hần chưa nghe thấy bao giờ mà còn tự học cách chơi nhạc cụ. Kể từ đó, hần quyết định phải cho con gái sống một cuộc sống hoàn toàn khác xa cuộc sống của bản thân. Hần dùng tiền dành dụm đưa nàng đến học ở trường dành cho nữ sinh. Sau khi tốt nghiệp, nàng tình cờ trở thành học trò của một giáo sư-nhà soạn nhạc trứ danh ở Winchester và nhận được sự ca ngợi hết mực của vị giáo sư nọ (bạn Thư nghĩ vị giáo sư này có lẽ là giáo sư Smith). Sau sự kiện đó, tâm nguyện lớn nhất của hần (Brown Firth) là kiếm đủ tiền đủ tiền để con gái có thể đến học việc nghệ thuật âm nhạc Vienna tiếp tục học tập.

Margaret từng có với thú vui đam mê nhạc cổ điển, nàng mơ mình có thể sáng tác ra một khúc nhạc bất hủ làm rung động trái tim người nghe. Nhưng nàng cũng rất rõ ràng rằng thú vui này không phù hợp với thực tế. Nếu như mãi không bỏ được giấc mộng của mình thì rất có khả năng nàng sẽ nghèo khó vất vả cả đời, cũng giống như người cha đời trước của nàng là một vị giáo sư của học viện âm nhạc nhưng phải chịu cảnh nghèo khó cả đời.

Coi như không cần nhắc xa xôi đến vậy, từ hiện tại mà nói, nếu như nàng bỏ qua công việc đầy triển vọng ở Mỹ kia, có thể đoán được trong vòng mấy năm kế tiếp, mặc dù nàng có thể xin học bổng nhưng vẫn không đủ thanh toán học phí và phí sinh hoạt chi tiêu đắt đỏ. Người cha hiện tại của nàng, Brown Firth, vì nàng mà tiếp tục phải gánh vác áp lực kinh tế cực lớn. Mặc dù hần nói khó khăn đến đâu đối với hần cũng không thành vấn đề nhưng bắt đầu từ năm ngoái, Margaret phát hiện sức khỏe của hần có chut vấn đề. Nàng không muốn hần lại tiếp tục cực khổ như vậy.

Mười năm cha con với nhau, hần là người đầu tiên nàng gặp khi đến thế giới xa lạ này, cũng là người đối xử với nàng tốt nhất.

Huống chi, không đến hai ba năm sau, Thế chiến thứ nhất sẽ bùng nổ. Nếu như bây giờ đến Mỹ, sau khi có công việc ổn định, nàng liền có thể đón cha đến. Lúc bấy giờ, ở đó mới là cảng tránh gió an toàn nhất.

Mười giờ sáng, rốt cục xe lửa đã đến Southampton.

Lúc Margaret trở lại nhà mình ở phố Brin, cha đã không có ở nhà. Hần đang làm việc ở bến tàu.

Phố Brin là khu quần cư dành cho những người thuộc tầng lớp dưới tập trung sinh sống, cũng chính là khu dân nghèo. Đường phố chật hẹp lại bẩn thỉu, nhà thì vừa hỗn tạp vừa cũ nát. Năm tháng qua đi, nơi đây tụ tập rất nhiều người, phần lớn là người Ireland, với ước mơ đi đến vùng đất có tượng nữ thần Tự Do, Brown Firth cũng là một trong số đó.

Margaret thả rương hành lí đơn giản xuống, nhìn bốn phía xung quanh.

Trong phòng có chút xốc xếch, tấm ván ngăn cách giữa phòng khách và nhà bếp biến mất, trên bàn phủ một lớp bụi thật dày. Hai con chuột đang kiếm ăn trong góc bị hù sợ, chạy trốn thật nhanh xẹt qua chân nàng.

Lúc nàng không có ở nhà, đại đa số thời gian, sau khi kết thúc một ngày làm việc, cha sẽ đến quán rượu nhỏ cũ nát bên kia đường nhâm nhi vài ly Ireland Whiskey giá rẻ mà vô bổ.

Margaret càng thêm kiên định với quyết định vừa rồi của bản thân.

Lúc nàng (Margaret) nhanh chóng dọn dẹp nhà, Ellen phu nhân nghe động tĩnh bước sang, ôm trong ngực đứa con gái mới hai tháng tuổi của nàng (Ellen phu nhân):

"Margaret, cô đã trở lại rồi ư? Sao không đến bến tàu xem náo nhiệt? Trưa nay RMS Titanic sẽ rời bến, rất nhiều đã chạy đi xem rồi! Nếu không phải không có người chăm sóc nhà cửa và con gái thì ta cũng muốn chạy đi xem! Thượng đế ơi, nếu ta có thể được hưởng thụ một buổi tối trên tàu đó giống như những người có tiền kia thì thật tốt biết bao!"

Margaret không muốn đến bến tàu, một chút cũng không muốn.

Nàng (Margaret) dừng tay, sau khi rửa tay sạch sẽ liền đưa tay treu chọc con gái của nàng (Ellen phu nhân).

Đây là đứa con gái thứ năm của Ellen phu nhân. Trong thời gian mấy năm qua, từ sau khi nàng (Margaret) chuyển đến đây, trong ấn tượng của Margaret , tuyệt đại đa số thời gian, người phụ nữ này (Ellen phu nhân) phăng phất luôn mang bụng bầu, cũng chưa từng ngừng việc mang thai và sinh con lại.

"Em bé thật là đáng yêu! Đã đặt tên cho bé con chưa?" Margaret nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hơi dài cho đến gương mặt non nớt của đứa bé.

"Eva (trong convert tên là Ái Oa, dịch đại thành Eva cho có cái tên thôi nha)" Ellen phu nhân thuận miệng trả lời, lộ ra bộ dạng không thèm để ý. Nàng (Ellen phu nhân) nhìn trước ngó sau, sau đó dựa sát tới, thấp giọng hỏi:

"Margaret, ta nghe nói hiện nay bác sĩ có thể lấp một thứ trong cơ thể phụ nữ khiến cho họ không mang thai nữa. Cô học nhiều, cô biết nơi nào có bác sĩ như vậy không?"

Margaret hơi ngần ra, liếc nhìn Ellen phu nhân.

Thật ra nàng vẫn chưa tới ba mươi tuổi nhưng do mặt mũi gầy gò, đầu tóc rối bời nên nhìn giống như người bốn mươi tuổi.

"Nếu như cô biết thầy thuốc như vậy, xin cô hãy nói cho ta biết, làm ơn giúp ta đi! Chồng ta một mực muốn ta sinh con, hẳn muốn có con trai. Nhưng ta không muốn tiếp tục sinh nữa! Cô biết Ouston phu nhân chứ? Tháng trước nàng sảy thai, thiếu chút nữa là chết, nhưng mấy ngày trước nàng lên nói với ta là nàng cố ý uống sữa bò hư do để hờ từ mấy ngày trước để sinh non. Nàng nói nàng chịu đựng cuộc sống như vậy đủ rồi. Ta cũng vậy nhưng ta không muốn uống sữa bò hư."

Đây là một thời đại y học nhanh chóng phát triển, ngay mấy năm trước, đã có bác sĩ phát minh ra phương pháp ngừa thai bằng cách đặt vòng ngừa thai vào cơ thể phụ nữ, đồng thời, chủ nghĩa nữ quyền cũng bốn ba khắp nơi tuyên truyền rằng phụ nữ có quyền quyết định sinh con hay không. Nhưng việc phụ nữ ngừa thai vẫn như cũ là một vấn đề bị xã hội phản đối. Họ cho rằng chỉ có kỹ nữ mới phải ngừa thai. Một khi phát hiện có bác sĩ giúp phụ nữ thực hiện loại phẫu thuật này, nếu như người chồng tố cáo thì bác sĩ có khả năng đối mặt với án tù và bị hủy bằng.

"Nếu như cô biết, xin cô, nhất định phải giúp ta!"

Ellen phu nhân thấp giọng khẩn cầu.

Margaret không cách nào lập tức cự tuyệt nhờ vả của người phụ nữ đáng thương này. Suy nghĩ một lúc, nàng mới thấp giọng nói:

"Quả thật có phương pháp ngừa thai như vậy. Nhưng bây giờ tôi cũng không biết có vị bác sĩ nào chịu làm vậy. Tôi sẽ chú ý. Đến lúc tôi biết, tôi sẽ nói cho chị biết."

Nàng (Margaret) sẽ suy nghĩ về việc tiết lộ cho Ellen phu nhân trước khi đi Mỹ. Làm như vậy thì dù sau này người chồng nóng tính phát hiện bí mật vì sao vợ không thể sinh con cũng sẽ không thể chạy đến Mỹ tìm nàng tính sổ.

"Cảm ơn, cô tốt quá." Ellen phu nhân cười.

Em bé trong ngực nàng đột nhiên khóc ré lên.

"Há, bé con đói bụng rồi, ta phải về cho nàng uống sữa, ta đi trước..." Lúc Ellen phu nhân xoay người sắp đi, bỗng nhiên giống như là chợt nhớ ra điều gì đó, nàng quay đầu lại:

"Margaret, cha cô lên tàu RMS Titanic rồi, cô không biết sao?" (thiệt là một câu nói tạo điều kiện cho 2 nhân vật chính gặp nhau, cũng cứu mạng một số người đáng ra phải chết trên Titanic

"Gần đây nhiều phu than đá đang náo loạn đình công, cô không biết sao? Cha cô đã rất nhiều ngày không làm việc rồi. Cô cũng biết George chứ, thằng nhóc đáng thương, đột nhiên bị bệnh, không thể làm phu đun nước, cha cô liền thay hắn (George) lên thuyền đun nước. A đúng rồi, buổi sáng trước khi đi hắn (Brown Firth) còn dặn ta, vạn nhất cô trở lại trong khoảng thời gian hắn vắng mặt, kêu ta báo cho cô biết một tiếng, nói cô đừng lo cho hắn, hắn sẽ trở lại nhanh thôi..."

Ellen phu nhân chưa nói hết, Margaret đã vọt ra khỏi cửa, hướng bến tàu chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3.1

Khoảng hơn mười một giờ rưỡi trưa, còn không tới nửa giờ nữa là tàu RMS Titanic sẽ khởi hành. Bãi neo số 41 tại bến tàu đầy những công nhân vận chuyển hành lý, những người tiễn người nhà rời bến và một số hành khách cuối cùng vội vàng lên tàu.

Thời điểm Margaret chạy đến, hành khách của hai khoang hạng nhất và khoang hạng hai đều đã sớm lên tàu, chỉ còn lại một số ít hành khách của khoang hạng ba vẫn còn đang xếp hàng chờ soát vé, kiểm tra hành lý và nhận giấy thông hành từ nhân viên trên tàu. Cỗ đẩy dòng người ra, rốt cục Margaret cũng chen vào đám đông, tiến đến gần công soát vé (gốc là khẩu ngân). Nàng ngửa đầu nhìn con tàu cập bến trước mặt không lồ như một cao ốc. Trên boong, bên cửa sổ tàu, hành khách lên thuyền đã chen đầy kín, bọn họ vẫy tay chào từ giả người trên bờ, gương mặt ai cũng mang ý cười phấn khởi.

"Giấy chứng nhận, vé thuyền!"

Lúc Margaret chen đến cửa lên xuống, một nhân viên chặn nàng lại.

"Thật xin lỗi, tôi không đến đây ngồi thuyền! Cha tôi làm việc trên thuyền, vì phát sinh chút việc, ông ấy không thể rời đi được, tôi phải vào tìm ông ấy, nói ông ấy đi xuống!" Margaret vội vội vàng vàng giải thích: "Tiên sinh, làm ơn cho tôi lên thuyền, tôi đảm bảo mọi thứ tôi nói đều là thật!"

"Tiểu thư, không thể không nói, trong số những lý do bọn họ bịa ra để trốn vé, cái có này của cô là ngu xuẩn nhất!" Mặt nhân viên nọ không thay đổi, nhìn nàng chằm chằm, "Nếu cô không có giấy thông hành và vé tàu, ta sẽ không để cô lên tàu."

"Làm ơn giúp tôi một chuyện! Tôi đến từ học viện nghệ thuật Winchester. Giáo sư Williams Smith là thầy của tôi, thầy ấy từng được gặp chủ tàu rồi. Thầy có thể làm chứng cho tôi. Tôi không có lừa ngài thật mà!"

Đối phương liếc mắt nhìn nàng một cái, hơi do dự, đổi lại mà hỏi: "Cha cô tên gì? Làm gì trên tàu?"

"Brown Firth. Ông ấy làm ở gian đun nước, thực ra là do có người bị bệnh nên ông ấy mới thay thế người kia lên tàu..."

"Gian đun nước ư?" Tên nhân viên nhíu mày một cái, "Cô nói là hẳn là một phu than đá ư?"

"...Đúng!"

"Mau đi đi! Người tiếp theo!" Hắn xoay mặt qua, vẫy vẫy tay với người sau lưng nàng.

"Làm ơn, xin ngài, tôi nói thật mà!"

Thời điểm nàng khẩn cầu, sau lưng nàng, mấy hành khách ban nãy bị đẩy ra sau đều kêu ca bất mãn.

"Tiểu thư, tôi có điện mới tin lời cô nói!" Nhân viên tàu nghiêm nghị la nàng, "Ta thấy kẻ lừa gạt giống như cô cũng nhiều rồi! Cô nghĩ bản thân trẻ tuổi xinh đẹp thì có thể lừa bịp người khác sao? Nếu cô còn tiếp tục không chịu đi, ta sẽ gọi cảnh sát đến bắt cô!"

Margaret bị người phía sau đẩy đi, liền lập tức chạy đến công soát vé khác.

Thế nhưng nữ thần may mắn vẫn không màng đến nàng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng bị cự tuyệt bên ngoài cửa lên xuống, chỉ có thể nhìn từng hành khách tay cầm vé tiến vào trong rồi cuối cùng hưng cao thái liệt (ai hiểu câu này dịch dùm với) biến mất ở đằng sau cánh cửa.

Chẳng mấy chốc nữa là tàu khởi hành rồi. Nếu nàng không tìm được cách lên thuyền, không chút nghi ngờ, thời điểm một khắc cuối cùng kia, tất cả công nhân tham gia vào công tác đun nước ở khoang thuyền thấp nhất, bao gồm cả cha nàng, sẽ vĩnh viễn táng thân cùng với con tàu này nơi đáy Đại Tây Dương lạnh như băng.

Sau lưng nàng, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, cả người nàng bị bao phủ bởi một loại tuyệt vọng cùng khủng hoảng sâu sắc không cách nào không chế được.

Bây giờ chỉ còn một biện pháp cuối cùng. Nàng sẽ chờ ở một bên, thừa dịp một khắc cuối cùng trước khi tàu rời bến liền xông vào.

Nàng cũng không biết phương pháp này có thể thành công hay không, nhưng nàng nhất định phải lên thuyền. Dù có phải mạo hiểm trải qua nguy cơ bị ném xuống tàu, nàng cũng nhất định phải thử một lần.

Người soát vé vừa rời cự tuyệt nàng lưu ý đến việc nàng ở bên cạnh luẩn quẩn hoài không đi, thỉnh thoảng nghi ngờ liếc nhìn nàng một cái.

Margaret không muốn để hắn nghi ngờ. Trong những giây cuối khi tàu chuẩn bị rời bến, khi nàng quyết định đến bên cạnh chờ một chút, tầm mắt lại bỗng nhiên vô tình phát hiện ra lối đi đến khoang hàng hóa áp chót đằng xa.

Trên bờ, ngoại trừ một số ít hàng hóa và hành lý thì bên mạn tàu còn đậu mấy chiếc ô tô. Công nhân bốc vác đi tới đi lui, vội vội vàng vàng đem hành lý xếp vào khoang mà tài xế thì đang chờ bên cạnh sau đó mới lái xe hơi vào khoang.

Đúng 12 giờ, những dải lụa đủ màu tung bay trên không cùng những tràng hoan hô nhiệt liệt, tàu RMS Titanic nhổ neo, chậm rãi rời khỏi bến tàu Southampton, bắt đầu chuyến hải trình đầu tiên của nó.

Trước mắt Margaret là một màu đen kịt.

Bây giờ, nàng chính là đang nấp ở băng ghế sau của một chiếc Roll-Royce màu xanh.

Ban nãy, nàng lên tới gần đuôi ô tô, thừa dịp tài xế xoay người nói chuyện phiếm với một công nhân, liền nhanh chóng chui vào buồng xe của chiếc ô tô không khóa cửa ấy, lẳng lặng nằm dưới ghế ngồi.

Kể từ khi chiếc xe chậm rãi chạy vào khoang hàng hóa cho đến lúc tài xế khóa cửa rồi đi, hắn (tài xế) cũng không phát hiện rằng thật ra ở băng ghế sau đã có thêm một người.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3.2

Margaret biết rõ bây giờ mình đang ở phần đáy chìm dưới nước của chiếc tàu thủy này. Cách tấm thép, bốn phía dưới chân nàng đều là nước biển. Thình thoảng, không khí trong không gian bị bật kín, va chạm vào nhau tạo thành những tiếng "ông ông", đây là tiếng ồn phát ra từ dây phòng làm việc sát bên.

Thời điểm tàu mới bắt đầu chạy, nàng cảm thấy đầu hơi choáng váng một chút. Nhưng rất nhanh, cảm giác khó chịu liền biến mất, con tàu phăng phất như vừng vàng ngừng lại bất động tại chỗ.

Nàng một mực núp trong buồng xe cho đến nửa giờ sau, phòng chừng tàu RMS Titanic đã hoàn toàn rời khỏi bến tàu thì mới bò dậy từ chỗ ngồi phía sau.

Bốn phía tối đen đến mức có xòe bàn tay ra trước mặt thì cũng không thấy được năm ngón tay. May mắn là lúc còn ở bên ngoài, nàng chú ý đến một hộp xì gà mạ vàng cùng một hộp diêm trong đồng hồ lật vật trước ô tô. Nàng lục lọi tìm diêm, quẹt sáng một que, đẩy cửa nhưng phát hiện cửa đã được khóa từ bên ngoài. Vì vậy nàng nằm trên ghế ngồi, nhắc chân dùng sức đập cửa xe, thủy tinh bị đập phá, vỡ vụn ra đầy đất. Nàng từ trong cửa sổ xe bò ra ngoài, mượn ánh sáng của diêm, vội vã đánh giá bốn phía.

Đây là một không gian thật lớn, chiều dài ít nhất bằng nửa sân đá banh, trên từng dãy giá để hành lý chất hành lý, giấy tờ cùng nhiều vật đi kèm, còn mấy chiếc ô tô thì xếp theo thứ tự gần cửa khoang dễ dàng di chuyển lên xuống tàu, cánh cửa đối diện thông lên khoang trên.

Thời điểm Margaret vẫn còn đang đánh giá xung quanh thì que diêm cháy sạch. Nàng quẹt que diêm thứ hai, đi xuyên qua giá để hành lý, đi đến phía sau cánh cửa kia, nhưng thời điểm đẩy cửa ra lại phát hiện cửa vẫn không nhúc nhích.

Margaret tiếp tục thử mấy lần, cửa vẫn đẩy không ra.

Nhất định là đã bị khóa từ bên ngoài.

Nàng bắt đầu hét to, dùng sức đập cửa, cho đến khi cổ họng trở nên khàn khàn, lòng bàn tay cũng đập cửa đến phát sưng, nhưng bên ngoài vẫn không có hồi đáp nào.

Một lần nữa trán nàng lại vã ra một tầng mồ hôi, Margaret vừa vội vàng vừa nóng nảy (nguyên văn là vừa nóng vừa khô, nghe kì quá trời luôn ha nên đành đổi lại vậy, haiz, tội lỗi quá trời), dần dần trở nên hoảng loạn.

Lúc mới bắt đầu, nàng chỉ vội vã muốn lên tàu, căn bản không kịp cân nhắc gì thêm. Không nghĩ tới mặc dù nàng đã lên tàu nhưng cuối cùng lại bị nhốt ở đây như vậy.

Đây là tầng cuối cùng của khoang hàng hóa, vừa vặn bên trên là khoang đun nước huyền ảo, trừ phi có người từ bên cạnh đi ngang qua đúng lúc, nếu không thì coi như nàng kêu khản giọng, sợ rằng cũng không có người nghe được.

Cha nàng, có lẽ bây giờ đang ở khoang đun nước không xa dùng xẻng xúc than đưa vào trong lò đun, mà nàng ở chỗ này nhưng không cách nào ra ngoài được.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng cứ bị giam bên trong như vậy, cầu nguyện kì tích xuất hiện?

Margaret thôi gào thét cùng đập cửa vô ích, vô lực tựa vào vách tường, trong bóng đêm nàng hét lớn mấy tiếng, lệnh bản thân tỉnh táo lại.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của nàng, nàng dự định 7 giờ tối nay, thời điểm RMS Titanic dừng lại tại Pháp (thiệt ra là Pháp tuyết Bão), mang cha xuống tàu.

Như vậy, nói cách khác...

Đến 7 giờ tối, để đặt hành lý của những hành khách mới, cánh cửa khoang này rất có thể sẽ được mở ra từ bên ngoài?

Nếu như vậy, cho dù không kịp xuống khi tàu dừng lại ở Pháp, nàng vẫn còn có cơ hội thứ hai để xuống tàu. Chính là vào ngày mai, thời điểm tàu dừng ở Ireland.

Margaret dần dần bình tĩnh lại.

Diêm quẹt còn lại trong hộp cũng không nhiều lắm. Nàng không thể lãng phí thêm que diêm nào nữa, nên liền ngồi trên mặt sàn bên cạnh cửa.

Tiếng "ông ông" nho nhỏ bên tai cứ kéo dài, cộng thêm bóng tối, làm cho người ta càng thêm vô cùng khó chịu. Nàng tận lực cố gắng bỏ qua cảm giác khó chịu do hoàn cảnh, nhắm mắt lại, bắt đầu chờ đợi đến buổi tối.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa vẫn một mực không có bất cứ động tĩnh gì.

Tâm tình Margaret nguyên bản đã dần dần bình tĩnh lại bắt đầu thấp thỏm lần nữa.

Theo suy đoán của nàng, bây giờ hẳn đã là buổi tối rồi. Hôn nữa vừa mới nảy, tiếng "ông ông" bên tai nàng kia đã biến mất.

Nếu như phỏng đoán của nàng không sai, tàu đã đến Pháp.

Nhưng điều khiến người ta bất an là, bên ngoài khoang hành lý vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Chẳng lẽ vận khí của nàng kém như vậy, những hành khách mới lên tàu kia không mang theo hành lý lớn nào cần phải để trong khoang hành lý này?

Yên lặng chờ đợi thêm chốc lát, cho đến khi tiếng "ông ông" xuất hiện trở lại, thời điểm cảm giác hơi hơi choáng váng khi tàu bắt đầu chạy ập tới, Margaret rốt cục cũng xác định, đã đi qua Pháp.

Mà nàng vẫn còn bị nhốt ở chỗ này!

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 3.3

Tường tượng rơi vào khoảng không.

Tim Margaret không ngừng trầm xuống.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chỉ có thể tiếp tục ở đây chờ, đến trưa mai, cầu nguyện lúc ấy sẽ có người đến mở cửa khoang hành lý từ bên ngoài ư? Hoặc là...Nếu như vị họa sĩ lưu lạc Jack cùng vị hôn thê Rose cho Cal đội nón xanh thật sự cũng ở trên thuyền thì chỉ có khi họ đến đây vụng trộm, sau đó mình mới có thể ra ngoài sao?

Bất kể là tình huống nào xảy ra, cho dù nàng không có chết đói chết khát mà đi ra ngoài, không chút nghi ngờ, lúc đó nàng cũng đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng để xuống tàu. Đến cuối cùng, nàng còn có thể chen lên thuyền cứu hộ, nhưng cha nàng-một công nhân lao động tạm thời ở khoang đun nước dưới chót, tuyệt đối không có cơ hội ấy.

Nàng nhất định phải đi ra ngoài sớm.

Chỉ có cách ra ngoài trước khi tàu dừng vào trưa mai, cha và chính mình mới có thể cùng rời đi.

Margaret lại cảm thấy nôn nóng lần nữa.

Nàng lục lọi lấy ra một que diêm, muốn quẹt một que nữa, mượn ánh sáng để ổn định tốt lại suy nghĩ của mình, lại phát hiện hai tay đang khê run vì khẩn trương, tìm đến mấy lần, lúc này mới đốt được ngọn lửa lên.

Que diêm chiếu rọi làm cho Margaret đang ở trong bóng tối cảm thấy an ủi một chút. Lúc tầm mắt của nàng mông lung dò xét bốn phía, lại vô tình rơi vào đồng hồ lật vạt (gốc là lao lai tư, dịch đại thời) trước xe kia.

Bỗng nhiên, trong đầu nàng xuất hiện một ý nghĩ to gan.

Nàng nhanh chóng bò dậy, đi tới cạnh xe, tìm rương dụng cụ để ở phía sau, mở rương lấy một tua vít ra, bò vào trong xe lần nữa, mượn ánh sáng nhàn nhạt của que diêm bắt đầu phá khóa xe.

Loại xe cổ mới sản xuất này cũng không khó phá khóa (cái câu gốc thật là khó dịch quá trời, đại loại là với Margaret thì Roll-Royce là dòng xe cổ so với thời hiện đại nhưng vào thời điểm Margaret đây là dòng xe mới sản xuất, theo Thư thì là vậy). Nàng tháo bốn cái đinh ốc ở bốn góc, đem cái tua vít cắm vào cạnh bảng dùng sức xoay, xoay mấy lần, rốt cục bảng cũng được cạy mở, ở vị trí của ô khóa là ba đôi dây điện, theo thứ tự là ba màu đỏ, vàng và nâu.

Dùng phương thức không tưởng là làm chập mạch điện tử của loại bảng khóa Huyndai giống như trong phim điện ảnh và phim truyền hình, nhưng đối với loại xe cổ thế này thì sử dụng phương pháp làm chập mạch hoàn toàn không thành vấn đề. Vấn đề là Margaret chỉ biết ba đôi dây điện này bao gồm dây mở điện, dây khởi động cùng dây tắt máy (khúc này chém gió, mất quá trời), nhưng không rõ rốt cục dây nào là dây mở điện, dây nào là dây khởi động.

Nàng nghiên cứu chốc lát, thấy diêm không còn dư lại bao nhiêu, sợ rằng cuối cùng mọi thứ sẽ lâm vào bóng tối, cắn răng, trước tiên đem đôi dây màu vàng chập lại nhưng xe không có phản ứng. Lại tiếp tục đến dây màu đỏ, khung số (gốc là biểu nghi, Thư nghĩ là cái này là cái khung ở vô lăng cho biết tốc độ, tình trạng xăng dầu gì gì đó, gọi đại, nói thật mặc dù thích coi xe đẹp nhưng hông hiểu gì về xe hết, chỉ biết nó đẹp thôi)

Đây là dây mở điện!

Sau khi Margaret cẩn thận đem dây cố định lại, cuối cùng thử hai dây điện màu nâu, tiếng "ken két" vang lên, ánh đèn hơi lóe lên, thanh âm động cơ chạy phát ra.

Xe khởi động thành công rồi.

Margaret nhanh chóng tìm được chốt mở đèn, mở đèn xe, hai chùm sáng lập tức chiếu sáng nửa khoang hàng hóa.

Trước xe cùng cửa khoang hành lý có mấy dây giá để hành lý, phía sau xe cũng có.

Nhưng bây giờ, nàng không cách nào cân nhắc thêm điều gì.

Nếu như mấy ngày sau vận chiếc tàu chìm, nàng đựng nát những thứ hành lý sớm muộn cũng rơi xuống nước này trước thì cũng không tính là tội lỗi gì lớn.

Nàng đạp chân ga, chậm rãi lui về phía giá để hành lý sau lưng, thanh âm va chạm giữa xe và giá cùng thanh âm hành lý rơi xuống đất vang lên không ngừng. Sau khi liếc mắt thấy đã chứa đủ khoảng cách, nàng hít một hơi thật dài, đổi chân một chút, đạp ga hướng cửa khoang lao tới.

Chỉ trong giây lát, thời điểm khí huyết cả người nàng bị chấn động thiếu chút nữa là ngắt xui, bất qua nắp ca-pô xe chỉ thay đổi hình dạng lõm vào một chút mà thôi, nhưng cánh cửa khoang vốn khép thật kín rồi cục đã bị đụng vỡ.

Bấy giờ, ô tô vẫn không có trang bị dây an toàn. Cú va chạm cuối cùng vừa rồi làm ngực nàng đập vào tay lại, đau muốn chết.

Cả người nàng gục trên tay lái, nhắm mắt chờ con ù tai cùng choáng váng muốn chết qua đi.

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, trận tiếng động đáng sợ nàng vừa gây ra kia rốt cục cũng hấp dẫn người ta đến hành lang của khoang hành lý. Margaret nghe có người cao giọng kêu lên:

"Thượng đế ơi, rốt cục nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Margaret bị dẫn đến phòng cảnh vệ ở tầng e.

Hàold Bell là đội trưởng đội cảnh vệ. Hắn xuất thân từ Scotland Yard, trước đây ở chiếc du thuyền hoàng gia của công ty bạch tinh làm việc nhiều năm, có thể nói là kiến thức rộng. Nhưng đựng phải chuyện như hôm nay vậy thì vẫn là lần đầu tiên.

"Đã thống kê ra tổn thất rồi."

Vị thuyền cảnh trẻ tuổi Clurman mang một tờ giấy đi tới, liếc mắt nhìn kẻ gây họa giờ phút này bị còng ngồi trong góc kia.

Tuổi của kẻ gây họa nhìn rất trẻ, đáng vẻ bất quá chừng hai mươi, mặc một chiếc áo đầm mộc mạc màu lam. Từ góc độ của hắn nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy được nửa gò má của nàng cùng hàng mi cánh quỳên (hông hiệu) đẹp hơi rũ xuống. Ánh đèn hắt đến trên mặt nàng tạo thành một mảng màu tối hình cung vô cùng nhu mỹ.

Hắn (Clurman) nhìn không được nhìn thêm một cái.

Đây là một vị tiểu thư vô cùng xinh đẹp. Thon nhỏ, nhu mỹ, làm cho đàn ông chỉ cần nhìn thoáng qua liền sinh lòng bảo hộ nàng. Nhưng điều làm cho hắn thấy kinh ngạc là, sau khi phạm vào một tội nghiêm trọng đủ để bị kiện, nàng lại không lộ ra chút biểu tình hoảng hốt nào. Ngược lại, nhìn như lòng nàng không bình tĩnh, bộ dạng tựa như đang suy nghĩ tâm sự gì đó.

Bell tiên sinh tỏ ý muốn hắn đọc lớn tiếng.

"Đụng hư 12 giá để hành lý, làm hư bốn mươi lăm hành lý của hành khách, bước đầu đánh giá tổn thất trái phải khoảng ba trăm bảng Anh. Ngoài ra..." Clurman ngừng lại một chút.

"...Còn làm hư một chiếc Roll-Royce bản giới hạn mẫu mới nhất. Trị giá một ngàn hai trăm bảng Anh."

Sắc mặt Bell tiên sinh hơi đổi một chút:

"Chủ xe là ai?"

"Cal Hockley tiên sinh ở phòng hoàng gia (phòng vip á)" Clurman liếc nhìn tiểu thư trẻ tuổi kia lần nữa, giọng nói mang theo đồng tình, "Đã thông báo cho hắn (Cal). Hắn hẳn là rất nhanh sẽ biết đến."

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 4

Đêm đầu tiên thứ tư 10-4

Từ buổi trưa sau khi lên RMS Titanic đến giờ, sắp đến mười giờ tối, trải qua mười tiếng không sai biệt lắm, thật ra tâm tình của Cal vẫn chưa ra hình ra dạng gì.

Hoặc nói đúng hơn, từ lúc Rose, nàng tiểu thư quý tộc mà hắn theo đuổi, chấp nhận lời cầu hôn của hắn đến giờ, trong thời gian gần hai tháng, hắn vẫn chỉ có một cảm giác, mọi chuyện phảng phất không phải như những gì hắn tưởng tượng. Hơn nữa gần đây, ngày cưới càng đến gần, cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Tuy nhiên, ngoài mặt, giờ phút này nhìn hắn cùng những phú ông ngồi xung quanh đang chuyện trò vui vẻ không khác nhau là mấy.

"... Năm mươi khối! Tên kia nói, Pittermann mua toàn bộ Manhattan mới tốn nhiều nhất hai mươi bốn đô la."

"Không sai, cái tên đó nói, nhưng mà tiên sinh, Manhattan sẽ không động!"

Trong số bọn đàn ông vị Fordman tiên sinh giới kê loại chuyện tiểu lâm hạ lưu hiểu ý cười lớn tiếng, đắc ý hít một hơi khói, sau đó phun một luồng khói mù xinh đẹp màu lam vào không trung.

Hắn là một chủ ngân hàng đến từ New York, là hành khách khoang hạng nhất.

Những trường hợp giống như vậy, Cal đã sớm quen thuộc. Nếu như nói tâm tình hắn (Cal) tốt, thì có khi hắn cũng nguyện ý tham gia giải trí với bọn họ một phen. Dù sao, đối với bọn đàn ông có tiền có thế mà nói, sau buổi cơm chiều cùng tụ tập vào phòng hút thuốc tiêu hao thời gian, đàm luận chuyện về quốc hội, về bầu cử, về cổ phiếu, về thành hình quốc tế, hoặc là các loại vô tuyến truyền hình mới được phát minh sau này, cuối cùng khó tránh khỏi chuyển đến đề tài về phụ nữ.

Trong tiếng cười, cho hợp với tình hình hắn nhếch mép một cái, dập tắt điếu xì gà còn lại một nửa, móc đồng hồ bỏ túi ra, ngón tay bắt đầu nhấn đĩnh móc chụp của đồng hồ bỏ túi, nút bật mạ vàng bật ra, lại bị nhấn xuống, tiếp tục bắn ra, lại tiếp tục bị nhấn xuống, lặp đi lặp lại không ngừng.

Đây là một động tác theo bản năng. Thời điểm hắn cảm thấy tâm thần không yên, thông thường thì là như vậy.

Suy nghĩ của hắn thật ra vẫn còn dừng ở việc phát sinh trên bàn ăn tối hai hôm trước.

Ngay trước mặt một bàn toàn là đàn ông, Rose lại hút thuốc, không chút cố kỵ mang lời nói của người Áo bị điên Freud liên quan đến "tiểu đệ đệ" cùng khoái cảm châm chọc Ismay tiên sinh khoe khoang RMS Titanic, thậm chí nửa đường bỏ lại hắn mà rời đi. Mặc dù lão già Ismay có tiền cùng hay đại dốt nói bốt nói phét, thậm chí trước đây rốt cục chưa từng nghe cái quái gì về Freud, nhưng sau cùng biểu hiện vừa rồi của Rose, chính là đang ở trước mặt mọi người cho hắn, vị hôn phu này, một bạt tay. Hắn có thể thấy được ánh mắt đầy ý vị của toàn thể mọi người trên bàn dồn hết lên người mình, mà mẹ của Rose, vị Bukater phu nhân luôn muốn dựa vào tiền của hắn để duy trì cuộc sống quý tộc kia, thời điểm nhìn bóng lưng con gái nàng rời đi, sắc mặt trở nên đến thui, so với muông trùng cá muối mười bảng Anh kia còn muốn đen hơn.

Người nên đen mặt phải là hắn mới đúng.

"Đát!"

Chợt ngón cái của Cal khễ cong, nặng nề nhấn nút cái giờ. Trong tiếng kim loại thanh thúy va chạm, hắn thu đồng hồ lại, mượn cớ nói chuyện cùng mấy vị thân sĩ gần đó rồi đứng dậy rời đi.

"Hockley tiên sinh!"

Lúc hắn rời khỏi phòng hút thuốc ở tầng a, đi tới phòng khách vàng son lộng lẫy, muốn trở về phòng riêng ở tầng b thì bị một cô gái đầy đặn ăn mặc cách tân chặn lại. Về mặt đối phương tươi cười, dùng loại phương thức vừa cung kính lại thân thiết chào hỏi hắn:

"Nghe nói chẳng mấy chốc nữa là ngài sẽ kết hôn? Cô dâu là một quý tộc đến từ Anh quốc sao? Cùng ngài thật là xứng đôi, thật sự quá xứng đôi rồi, hy vọng lần sau có thể làm quen với nàng, ta tin tưởng chúng ta nhất định có thể trở thành bạn."

Trên mặt Cal lộ ra nụ cười tao nhã lễ độ. Rốt cục cũng đuổi người phụ nữ đầy đặn nhiệt tình quá độ kia đi, nụ cười đột nhiên biến mất.

"Nàng này là ai?"

Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn về bóng lưng của nàng, hỏi Lovejoy đứng cách mình không xa.

Lovejoy là lão bộc của hắn. Lúc hắn (Cal) vẫn còn là một đứa trẻ, hắn (Lovejoy) đã đến nhà hắn (Cal). Hắn (Lovejoy) nhìn hắn (Cal) lớn lên. Từ mười năm trước vì cha bị bằng hữu phản bội lâm bệnh nặng không qua khỏi khiến hắn (Cal) không thể không bỏ dở việc học ở trường đại học Princeton trở về

nhà bắt đầu tiếp quản xí nghiệp sắt thép của gia tộc đến giờ, hấn (Lovejoy) chưa từng rời hấn một bước. So với tên chó săn trung thành Sethe của cha hấn còn trung thành hơn, bị ca cù chim (hồng hiểu gì hết trơn) càng cẩn thận hơn. Nếu như nói trên thế gian này có người hấn đủ tín nhiệm để trò chuyện, thì đó chính là lão bộc đứng bên hấn rồi.

"Bobbie (khúc sau là chim chàng nhái, không biết dịch nên đành bỏ vậy) phu nhân, thành viên của hội cứu trợ phụ nữ Philadelphia. Ngài quên rồi sao? Tháng tư năm ngoái ngài quyên góp một khoản tiền cho hiệp hội của nàng." Lovejoy thấp giọng trả lời, duy trì nhất quán khuôn mặt không chút biểu tình.

Cal nhàn nhạt "à" một tiếng, xoay người tiếp tục đi lên cầu thang.

"Cal!"

Cal nghiêng đầu, thấy Gordan nghị viên một tay kẹp điệu xì gà, một cánh tay khác dẫn một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đi về phía mình.

Lão già háo sắc này, đây là người phụ nữ thứ ba hấn (Gordan nghị viên) đổi trong vòng nửa năm qua rồi. Tất nhiên, giờ phút này cánh tay hấn thoải mái ôm eo cô gái trẻ tuổi nọ...

Cal liếc mắt nhìn nàng.

Lại là một cô gái đến từ tầng chót ở Broadway, nằm mộng dựa vào đàn ông để đổi đời.

Cal mỉm cười nói chuyện phím cùng Gordan nghị viên.

Hấn (Cal) không thích lão già này lắm, nhưng việc duy trì mối quan hệ tốt là cần thiết. Sức ảnh hưởng của hấn (Gordan nghị viên) rất có thể giúp xưởng sắt thép Hockley dễ dàng có được một khoản tiền lớn từ những đơn đặt hàng lớn của chính phủ. Thời điểm bọn họ mãi mê nói chuyện tời đất, cô gái tên Lily kia chán chết bèn đến bên cạnh uống ly rượu.

Gordan nghị viên liếc nhìn bóng lưng cô gái, lại oán trách nói:

"Mời nàng ăn cơm, mua quần áo cho nàng, tặng đồ trang sức cho nàng, còn mang nàng lên chiếc tàu này, nhưng cmn (chửi bậy á) người phụ nữ này không cho ta sắc mặt tốt (ý là không chịu gần gũi, thân thiết với ông), đến bây giờ hôn môi còn ra sức khước từ..."

Cal nhướn nhướn mày, "Ngồi đây xem ta!" (tự tin gớm)

Lily bung rượu trở lại, Cal mỉm cười nói:

"Cục cưng bé nhỏ, cô xinh đẹp như vậy, nếu trong cuộc thi hoa hậu Broadway diễn ra vào tháng sáu này không thấy cô xuất hiện thì thật là cực kỳ đáng tiếc."

Lily chớp chớp mắt, "Thực ra là, tôi đã ghi danh..."

"Rất tốt!" Cal vỗ tay một phát, "Cô chắc còn chưa biết, tôi sẽ tài trợ cho cuộc thi, còn bạn của tôi," hấn nhìn về phía Gordan nghị viên, "Đến lúc đó hấn sẽ là một trong số những giám khảo."

Mắt Lily sáng lên, lập tức tiến đến khoát tay Gordan, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Cục cưng, tại sao chúng ta không đi hóng gió trên boong một chút nhỉ?"

Gordan nghị viên xoay mặt, vừa ngạc nhiên lại cảm kích nhìn Cal.

Cal đưa mắt nhìn bóng lưng nghị viên và cô gái biến mất ở khúc quanh, nụ cười bên mép lập tức biến mất.

Hấn nhìn về phía cầu thang đi lên phòng riêng ở tầng b.

Có lẽ, hấn nên nói chuyện lại với Rose.

Lúc hấn chuẩn bị bước đi, một người mặc đồng phục thủy thủ đoàn vội vã đi tới. (Thư:báo tin rằng con Roll-Royce của bác đã chính thức nát bét , em nói bác mất xe nhưng bù lại có cái khác, có điều từ ngày có cái này đòi bác bước sang trang mới, còn thể thâm tàn tạ hơn em xe nhà bác.

Thủy thủ đoàn vội vã về đây cùng đề đặt, nói:

"Vô cùng xin lỗi, Hockley tiên sinh, mời ngài đến khoang chứa hàng, xe ô tô của ngài bị một chút việc ngoài ý muốn. May mắn là, chúng tôi đã bắt được kẻ gây họa. Có lẽ ngài nguyên ý đích thân đi gặp một chút?"

Lúc Cal thấy cửa kính vỡ nát, bảng khóa bị cạy, đầu xe hoàn toàn lồm xồm, toàn thể mọi thứ có thể miêu tả về chiếc xe là hoàn toàn hư hỏng thì phản ứng đầu tiên của hấn là kinh ngạc.

Làm gì có chuyện hoang đường như thế này? Có người trốn ở khoang hàng hóa, vì chạy đi, thậm chí còn cạy khóa xe hấn, đục đẽo cửa khoang! (ha ha, cảm giác còn gay cấn hơn phim hành động nữa.)

Cal cúi người dò xét ghế lái, kiểm tra bảng điều khiển bị thay đổi hoàn toàn. Mấy sợi dây điện hoàn toàn lộ cả ra ngoài. Vừa vặn bên trên là bảng khóa bằng gỗ hồ đào màu nâu nhạt vốn mới tinh nhưng giờ lại có mấy đường trầy ngổn ngang, không khó tưởng tượng lúc ấy là tình thế thô bạo đến mức nào.

Đôi lông mày hấn nhú chặt lại.

Coi như chỉ có người ở tầng lớp giàu có mới có ô tô, người biết lái cũng không nhiều, dưới tình huống không có chìa khóa, ngoại trừ kỹ sư nhà máy chuyên nghiệp thì người biết dùng phương thức làm chậm mạch lại càng ít hơn.

Người nghèo thì làm sao biết phương pháp làm chậm mạch khi không có chìa khóa xe, chỉ có một kết luận duy nhất, người gây họa lần này chính là một tên trộm xe hơi chính cống rất chuyên nghiệp.

Chiếc xe này là xe mới mua tại xưởng ở Anh còn chưa sử dụng lần nào, là hân đặc biệt chuẩn bị cho hôn lễ cuối tuần tại Mỹ với Rose. Bây giờ lại bị phá hư thành cái dạng này! (đầu chấm than phần nộ!)

Tôi nay tất cả những điều ảm ức tích tụ trong lòng hấn hoàn toàn bùng nổ. Lửa giận trong lòng hấn dâng lên cao.

Đôi mắt hấn hơi híp lại một chút.

Rất tốt, bất kể người này là ai, sau đó hấn sẽ cho kẻ đó nếm thử cảm giác "tốt đẹp" bị dây thừng treo ngược lên sau đó bị ném xuống biển lạnh giá "tắm rửa" thì như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 5

Hành lang bên ngoài phong truyền đến một loạt tiếng bước chân, thanh âm ngày càng gần.

Bell đội trưởng vội vàng hỏi han Margaret, từ sau cái bản vội vã đứng lên nghênh đón.

Rất nhanh, mấy bóng người xuất hiện trước cửa.

Theo bản năng, Margaret hơi quay mặt nhìn sang.

Ngon đèn nê-ông trên cửa đối diện bắn thẳng tới nàng, ánh sáng thập phần nhức mắt. Mặc dù đã hơi nheo mắt lại nhưng vẫn không cảm thấy thoải mái hơn, thời điểm Margaret muốn chuyển mắt né tránh luồng sáng mạnh kia lại phải đối mặt với đôi mắt của người đàn ông đột nhiên xuất hiện dưới ánh đèn.

Khoảng cách hơi xa, cộng thêm ánh đèn chói mắt, khiến cho nàng không tài nào nhìn rõ đôi con ngươi của người đàn ông kia màu gì, nhưng giờ phút này, đôi mắt hấn toát ra tức giận cùng lãnh ý phảng phất như muốn giết người mỏng manh tựa sợi tơ nhưng không hề che giấu hướng thẳng vào nàng.

Mấy giây đối mắt ngắn ngủi trôi qua, cuối cùng Margaret cũng đem người đàn ông phảng phất nhìn có chút quen mắt này liên hệ với tên của kẻ không thể khiến người ta có hảo cảm

Cal Hockley!

Nếu như không phải tình huống bây giờ quá mức tệ hại, giờ phút này nàng thật sự không nhịn được cười khổ một cái.

Còn có gì trùng hợp như trong kịch hơn chuyện này? Chiếc xe tồi tệ mà nàng làm hỏng kia lại chính là của hấn!

"Là nàng?"

Tầm mắt Cal từ mắt đối mắt với Margaret rồi lại rơi xuống cổ tay bị còng lại của nàng, sau khi trầm mặc vài giây, hỏi lại, ngữ điệu có chút không thể tin được (gốc là QQ bên trên thẳng, ha ha, chịu không nổi, phải dịch làm sao đây!)

"Đúng vậy, Hockley tiên sinh," Bell đội trưởng giải thích, "Có lẽ ngài cảm thấy không tưởng tượng nổi, nhưng xin ngài nhất định phải tin, chính người phụ nữ này đã làm hỏng xe của ngài. Ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý thích đáng, đảm bảo ngài sẽ không chịu một chút tổn thất..."

"Sẽ không chịu chút tổn thất nào ư?" Đột nhiên Cal phảng phất như bạo phát, gần như thô bạo cắt đứt lời Bell đội trưởng, mi tâm co thắt sâu lại một chỗ cho thấy rõ ràng rằng thời khắc này hấn vô cùng tức giận.

"Đây là quà ta chuẩn bị vì hôn lễ! Hôn lễ sẽ cử hành ngay vào cuối tuần này, bây giờ nó bị kẻ ngu xuẩn không biết bò ra từ nơi nào làm hỏng, vậy mà ông còn nói với ta là đảm bảo ta sẽ không chịu một chút tổn thất nào ư?"

Bell đội trưởng lộ ra vẻ lúng túng, sau đó vội vàng lộ ra bộ mặt vui vẻ:

"Vâng, vâng, tôi vô cùng hiểu tâm tình của ngài giờ phút này, nhưng việc đã đến nước này rồi, cũng chỉ có thể tận lực đem tổn thất của ngài giảm đến mức tối đa. Cũng may kẻ gây họa đã bị bắt tại trận..."

Lúc này, thủy thủ đoàn vừa được cử đi xem xét tình huống đi vào, mang theo một người mặc đồng phục màu xanh da trời dính đầy vết đen.

"Đội trưởng, đây là đội trưởng đội bảo dưỡng Wallo (dịch bầy thoi nha

"Đúng", chợt Margaret đứng bật dậy, không để ý tay mình còn bị còng bên cây cột, "Tên của hắn là William Brown, hắn vốn không làm việc ở đây, nhưng có một người tên George bị bệnh, nên cha ta mới thay hắn tạm thời lên thuyền..."

"Không, tôi rất chắc chắn không có ai tên như vậy cả. Tôi có thể đọc hết tên của một trăm hai mươi ba người ở tất cả sáu khoang đùn nước", đội trưởng đội bảo dưỡng nhún vai một cái, "Về phần George... quả thật là hắn bị bệnh không đến, nhưng người thay thế hắn tên là Rooney Luke, không phải William Brown. Nhất định là cô đã lầm rồi."

Margaret ngây dại, tim đột nhiên nhảy liên hồi, cổ hết sức đè nén tâm tình đột nhiên mừng như điên của mình.

Vị đội trưởng đội bảo dưỡng này nói chuyện vô cùng chắc chắn, thậm chí có thể nói ra tên của người đã thay thế George tạm thời lên tàu mà không mắc lỗi.

Nói cách khác, cha của mình, không biết vì nguyên nhân gì, cuối cùng không lên tàu giống như dự đoán của hắn, mà ở lại Southampton ư?

Tạ ơn trời đất!

Nàng biết rõ mình không nên hưng phấn qua mức, dù sao mấy ngày nữa còn có hơn một ngàn người phải mất mạng, nhưng... Hiện thực chứng minh, hóa ra tất cả đều là hư không, cha nàng có thể thoát được một kiếp này, đối với nàng mà nói, trên đời này có điều gì quan trọng hơn sao?

Khi nàng đang cực lực (nguyên văn trong convert nhé) bình ổn lại tâm tình đại biến vì tin tốt bất giờ kia, Bell đội trưởng co ngón tay, dùng sức gõ bàn một cái, nghiêm nghị quát:

"Tiểu thư Firth, cô không thể trình ra bất kỳ giấy tờ hay vé thuyền, bây giờ chứng thực lý do vừa rồi cô mang ra cũng là ngụy tạo. Bây giờ cô còn gì để nói nữa không?"

Margaret lấy lại tinh thần, liếc nhìn vị khổ chủ mặt mày tối sầm đứng bên cạnh, hạ mí mắt, thấp giọng nói:

"Tôi xin lỗi về tổn thất vừa rồi. Tôi nguyện ý bồi thường."

"Cô, lấy cái gì để bồi thường hả?"

Cal liếc mắt quét qua chiếc đầm bằng vải bông giá hai xu một thước (thước này mình không biết là dùng theo đơn vị của nước nào nên cứ giữ nguyên vậy) cùng đôi giày da màu nâu đã mòn gót của nàng, ánh mắt vốn mang theo mấy phần ngạo mạn, giờ phút này lại càng bộc lộ rõ ràng:

"Cao thấp toàn thân cô, tất cả tài sản cộng lại cũng không quá hai bảng Anh!" (*Thư: chính dễ sợ hà, anh chờ đó, có ngày theo đuổi người ta rồi bị đuổi như đuổi tà á! *Cal: cuối cùng cô ấy cũng là vợ tôi thôi. *Thư (cười mỉa): đúng rồi, tại anh mặt dày quá trời, giờ đủ thủ đoạn, hết bạo lực tới khổ nhục kế mà sao không thành cho được. *Độc giả (gào thét): thôi ngay, lo beta đi, ăn đá giờ. *Thư (tiu nghỉu): đi thi đi. *Cal (cười đắc thắng): các độc giả yêu quý của tôi. *Độc giả (ôm má cười ngẩn ngơ)... *Thư: zời... *Độc giả (liếc xéo tập thể)... *Thư (lau mồ hôi): em đi liền!)

"Vô cùng xin lỗi vì gây ra bất lợi cho hôn lễ sắp tới của ngài, nhưng tôi sẽ cố gắng. Mặc dù quả thật tôi không tài nào bồi thường hết cho ngài trong một lần, nhưng làm ơn hãy cho tôi bồi thường định kỳ..."

Ánh mắt Margaret dõi theo đôi giày da bóng loáng như mặt gương không dính một hạt bụi, tận lực để cho thái độ của mình nhìn càng nhún nhường, giọng càng thành khẩn.

Nhưng hiển nhiên, vị Hockley tiên sinh trước mắt này tựa hồ vừa nuốt một quả pháo, không hề có một chút ý định bỏ qua cho nàng.

"Im miệng!"

Cal cắt đứt lời nàng, nghiêng đầu nhìn Bell, "Khi đang trên đường đến đây vừa rồi, ta vẫn muốn làm thế nào đấy để nhéo đầu người này xuống. Bây giờ nếu là một người phụ nữ, bất luận là từ phương diện nào mà nói, có vẻ ta thật không tiện tự thân động thủ. Tên trộm này..."

Hắn thoáng nhìn Margaret, lạnh như băng, "Ông nghĩ là nên xử lý như thế nào đây?"

Bell đội trưởng liếc nhìn Clurman.

"Đã thông báo cho thuyền trưởng biết sao?" Hời hấn (Clurman).

"Vâng, thuyền trưởng rất nhanh sẽ biết chuyện." Clurman vội nói.

Sau khi nghe thủy thủ báo cáo sự việc, thuyền trưởng tàu RMS Titanic Edward John Smith tiên sinh lập tức vội vã chạy tới.

Trong suốt hai mươi hai năm làm thuyền trưởng các du thuyền trên biển, đây vẫn là lần đầu gặp phải một tình huống không thể tưởng tượng nổi thế này. Lúc thấy kẻ gây họa thật ra chỉ là một tiểu thư trẻ tuổi nhìn chừng hai mươi, khuôn mặt trước giờ vẫn luôn duy trì vẻ mặt trầm tĩnh rất cục cựa cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nghe xong lời tường thuật của Bell đội trưởng, Edward thuyền trưởng không khỏi hơi do dự.

Không chút nghi ngờ, những chuyện mà vị tiểu thư trẻ tuổi này phạm phải cũng không tính là nhẹ.

Trốn vé, làm hư cửa khoang hàng hóa, nghiêm trọng hơn là, tạo ra số lượng (convert ghi vậy) tổn thất kinh tế không nhỏ cho hành khách.

Theo lý thuyết, ngoài việc bồi thường dân sự, nàng còn vô cùng có khả năng bị kiện, gặp phải tai ương lao ngục.

Nhưng mà...

Không biết vì sao, ấn tượng đầu tiên của Edward thuyền trưởng với cô gái này rất không tồi.

Thời điểm nhìn hấn (Edward thuyền trưởng), đôi mắt của nàng sáng ngời mà trong suốt, rất dễ dàng làm hấn nhớ đến cô cháu gái chuẩn bị bước vào lễ đường thành hôn tháng sau của mình. Vì thế ông có thể xuất hiện ở lễ cưới của mình, chính miệng chúc phúc cho cháu gái nên nàng (cháu Edward thuyền trưởng) có ý chọn ngày cưới vào tháng sau, mà khi đó, hấn (Edward thuyền trưởng) cũng sắp mang theo sự cảm tạ với biển khơi cùng lòng kiêu ngạo sau đó vinh quang kết thúc kiếp sống trọn đời làm thuyền trưởng.

Cho nên, mặc dù biết rõ như vậy có chút không đúng nhưng trong lòng, hấn vẫn hy vọng chuyện này có thể tận lực hóa giải.

Vị tiểu thư trẻ tuổi này đã gây ra tổn thất về tài sản cho công ty bạch tinh, chỉ cần nàng tiến hành bồi thường là được. Để miễn cho nàng bị kiện, chỉ cần một câu nói của hấn mà thôi, hấn tin tưởng phần mặt mũi này của mình nhất định phải có (ý ông ý là tuy ông ý không có điều kiện bằng Cal nhưng Cal có thể nể mặt ông mà không kiện Margaret), vấn đề này không lớn.

Bây giờ thì chỉ xem thái độ của người chịu tổn thất tài sản lớn nhất Hockley tiên sinh như thế nào thôi.

"Hockley tiên sinh," Edward thuyền trưởng nhìn về phía hấn, "Đầu tiên, xin ngài tiếp nhận lời xin lỗi thành khẩn nhất của tôi. Bởi vì sơ sót của chúng tôi, mới khiến ngài chịu tổn thất này. Quan trọng là, tôi muốn biết, nếu như vị tiểu thư này có thể tiến hành bồi thường cho phần tổn thất tài sản của ngài đúng như nàng cam kết, thì lúc đó ngài có thể cân nhắc chấm dứt chuyện này, miễn cho nàng bị kiện được không? Dù sao, đối với ngài mà nói, đây cũng là một chuyện lữ hành vô cùng tuyệt vời, tâm tình cũng không nên vì bất cứ điều gì làm hỏng."

Edward thuyền trưởng nói xong, ánh mắt những người còn lại trong khoang cũng rơi vào người Cal Hockley.

Cal nhìn chằm chằm Margaret, ánh mắt âm trầm (khủng bố quá hà)

"Tiểu thư Firth, mới vừa rồi cô đang cười sao?" (tinh mắt gớm luôn)

Margaret cả kinh, lập tức chối, "Không, tôi không có..."

"Không, cô có, ta thấy được tâm tình này trong mắt cô," Cal hơi hơi nhếch mép một cái, "Mặc dù, ta không hiểu tại sao, nhưng ta đã nghĩ ra một chỗ thích hợp nhất dành cho cô..."

"Nếu như ở đây có luật sư thì ông ta sẽ đưa ra đề nghị như thế nào?" Hấn hỏi Lovejoy đứng sau lưng.

"Dựa theo pháp luật mà nói, phải bị kiện." Lovejoy nói.

"Rất tốt." Hấn nhìn về phía Smith thuyền trưởng, "Thuyền trưởng tiên sinh, ta đề nghị chúng ta nên tôn trọng luật pháp. Cô gái trẻ tuổi này không bình thường, có vẻ rất thích hợp chơi đùa trong nhà đá." (giải thích tí, thuyền trưởng tên là Edward John Smith nên gọi là Edward thuyền trưởng hay Smith thuyền trưởng đều không sai nhé)

Cal nói xong, hơi nhếch mép châm chọc một cái, không thêm liếc mắt nhìn Margaret, xoay người rời đi.

Edward thuyền trưởng hơi bất đắc dĩ (khó xử, chắc hầu hết mọi người đều hiểu ha) nhìn vai một cái, ngậm ngậm một chút.

"Được rồi." Hấn chuyển hướng về Bell đội trưởng, "Bell tiên sinh, trưa mai, khi tàu dừng ở Ireland, trực xuất vị tiểu thư này, giao lại cho Sở Cảnh Sát bến tàu."

"Vâng, tiên sinh." Bell đội trưởng đáp.

Chương 9: Chương 6.1

Margaret bị nhốt ở một gian nhà kho nhỏ cạnh phòng canh vệ.

Căn phòng này vô cùng chật hẹp, không có cửa sổ, bởi vì không khí không lưu thông, nên đến bây giờ còn có thể ngửi được mùi dầu mới nhàn nhạt. Dĩ nhiên công tay cũng không rời khỏi cổ tay Margaret, nhưng đối với Margaret mà nói, tất cả mọi thứ không là gì cả. Khi nàng rút cục cũng tỉnh tâm lại, lúc nhớ lại từ đầu đến cuối mỗi chi tiết nhỏ xảy ra từ sáng sớm đến bây giờ, nàng không thể không thừa nhận, mặc dù đối với nàng việc vội vàng liều lĩnh lên tàu có thể coi là cực kỳ bi thảm quạ đen (=xui xẻo), nhưng vận khí của nàng quả thật không quá tệ, vì "nón xanh" (=bị cấm sùng) tiền sinh vừa cay nghiệt vừa lãnh khốc (=lạnh lùng) kia ngược lại đã thành toàn cho nàng, trưa mai bị trục xuất lên bờ, đây chính là kết quả tốt mà nàng cầu còn không được.

Đúng, bây giờ nàng không cần làm bất cứ điều gì, chỉ cần đàng hoàng ngồi chờ trong phòng này một đêm, lúc tàu cập bến trưa mai, nàng liền có thể xuống tàu rồi.

Nàng không hề cân nhắc đến một chút khả năng sẽ bị kiện sau khi xuống tàu. Cho dù thật sự rơi vào tình cảnh như Cal giấu cọt, thì chuyện đó cũng tính sau. Nàng biết so với rất nhiều người trên chiếc tàu này trở thành cây cối cứng trôi lơ lửng trên biển Đại Tây Dương lạnh giá mấy ngày sau thì nàng đã quá may mắn. Chỉ cần tính mạng vẫn còn, cái gì cũng không thể đánh bại nàng.

Trên đỉnh đầu chỉ có duy nhất một chiếc đèn nê-ông nên ánh sáng rất không tốt. Margaret không biết thời gian chính xác, phỏng chừng hẳn đã 10 giờ đêm rồi.

Tay nàng bị còng vào một khoen sắt trên vách, do cứ một mực ngồi ở một tư thế nên dưới tình huống máu huyết tuần hoàn không thông, nàng dần dần có cảm giác tê dại như bị kim đâm. Thê thảm hơn nữa chính là, sau khi thần kinh thả lỏng, cơ thể của nàng bắt đầu nhắc nhở nàng một việc liên quan đến sự hiện hữu của nó, từ sáng đến giờ, nàng một ngụm nước cũng không có, vừa đói vừa khát.

Bụng đói có thể chịu đựng được, nhưng miệng (từ convert qua nha) khát nước lại thập phần khó nhịn. Sau khi ý thức được cơ thể cần uống nước, cảm giác khát nước trong miệng càng mãnh liệt hơn. (chém gió thôi)

Tất cả mọi người phảng phất như quên đi sự tồn tại của nàng, sau khi nhốt nàng ở nơi này, liền không có ai nhớ đến nàng rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, mất đi tự do, trở thành một phạm nhân chờ đợi bị tố cáo, dù gì, cũng không có tình cảnh nào thê thảm hơn nữa.

Margaret nâng cánh tay tự do kia lên, thời điểm dự tính mạo hiểm nguy cơ có thể bị người ta chán ghét xin một ngụm nước, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng bước chân, rồi dừng lại, sau đó cửa khoang bị đẩy ra, vị thuyền cảnh trẻ tuổi tên Clurman xuất hiện.

"Tiểu thư Firth, tôi nghĩ cô cần ăn chút gì đó," Clurman đưa cái mâm trong tay cho nàng, phía trên có mấy miếng bánh mì trắng (không hiểu tại sao là bánh mì trắng nữa, chẳng lẽ còn có bánh mì đen nữa ư?), còn có một ly nước, "Nên tôi mang tới chút đồ ăn cho cô."

Margaret cảm động đến sắp phát khóc.

"Thật cảm ơn ngài, ngài thật là một người tốt." Trên mặt Margaret lộ ra thần sắc cảm kích.

"Không có gì, chỉ là thuận tay chi lao (xin mọi người thứ lỗi cho Thư "gà mờ" về ba cái thành ngữ tục ngữ như lầy nhé) mà thôi, tối nay vừa vặn là phiên trực của tôi," Clurman đem mâm đặt lên bàn, liếc nhìn chiếc còng trên cổ tay nàng, chần chờ một chút, "Xin lỗi tôi không thể mở khoá cho cô..."

"Không sao, ngài đã làm đủ rồi, vô cùng cảm tạ ngài," Margaret uống mấy ngụm hết cả ly nước, rốt cục cảm thấy thư thái hơn nhiều.

"Có thể làm phiền ngài lại rót cho tôi một ly nước nữa được không?" Nàng liếm môi một cái, hơi ngượng ngùng hỏi, "Tôi quả thật là quá khát nước, bắt đầu từ sáng đến giờ, chưa uống được gì."

Clurman sững sờ, "Há, tất nhiên, cô chờ một chút," hần nhận lấy ly liền lập tức xoay người đi ra ngoài. Sau đó rất nhanh liền trở lại, lần này chẳng những cầm một bình nước, mà còn mang theo một đĩa trái cây.

Bởi vì thật sự quá đói, Margaret cũng không khách khí, cúi đầu, há to miệng ăn miếng lớn.

Thời điểm nàng ăn, Clurman không có rời đi, mà là ngồi trên một băng ghế cạnh đó, vẫn nhìn nàng.

Rốt cục bụng cũng được lấp đầy, Margaret ngẩng đầu lên, đối diện với tầm mắt của Clurman, vì thế lại một lần nữa biểu đạt lòng cảm kích với hắn.

"Há, cái này không có gì, tên của tôi là Clurman, Clurman Dayton," tâm tình của hấn lộ ra vẻ sung sướng. "tiểu thư Firth, cô vừa nói cô là học sinh của giáo sư William Smith trong học viện nghệ thuật Winchester ư? Điều này cũng thật trùng hợp, Vị hôn thê của tôi Martha vô cùng thích tác phẩm của giáo sư Smith, mỗi năm ngoái, tôi còn mang nàng đi London nghe một màn công diễn tác phẩm của giáo sư Smith. Mặc dù, tôi không hiểu âm nhạc, nhưng tôi vẫn thấy thật rung động, đến nay ký ức ấy với tôi vẫn còn mới mẻ (từ trong convert ra nha). Cô đại khái không biết, Martha một mực thích âm nhạc đáng tiếc nhà nàng (Martha) nghèo, phía dưới còn có mấy em trai, cha mẹ nàng không cách nào cho nàng học tiếp nữa, cho nên nàng đành buông tha. Lần này, lẽ ra nàng cũng lên tàu, đáng tiếc cuối cùng lại không mua vé được. Nếu như nàng ở trên tàu thì thật tốt, nàng nhất định sẽ rất cao hứng (=vui sướng) có thể gặp được học sinh của giáo sư Smith..."

Margaret nhất thời không biết phải tiếp lời như thế nào, chỉ có thể gật đầu một cái, hàm hàm hồ hồ trả lời một câu, "Vây ư..."

Nếu như anh biết mấy ngày sau sẽ phát sinh việc gì, anh nhất định sẽ rất vui mừng vì nàng (Martha) không mua được vé. Margaret nói thầm trong lòng.

"Ừ, cô xem, đây là hình của nàng," tựa như là để nàng (Margaret) tin tưởng, Clurman tràn đầy phấn khởi móc ra một tấm hình từ trong túi áo, đưa tới trước mắt Margaret, "Đây chính là nàng."

Trong hình là một thiếu nữ giản dị dịu dàng ít nói (giản dị, dịu dàng thì coi như không có gì đáng nói, nhưng ít nói, sao biết được hay vậy?), khoe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt lộ ra hàm tình mạch mạch (ai hiểu góp ý cho Thư nha).

"Nàng thật xinh đẹp." Margaret tán dương.

"Cảm ơn," trên mặt Clurman tràn đầy ý cười phát ra từ nội tâm, "Thời điểm lần đầu tiên thấy nàng, tôi liền yêu nàng. Trước khi lên tàu lần này, rốt cục tôi cũng lấy được dũng khí cầu hôn với nàng, nàng đáp ứng. Cha mẹ nàng cũng đồng ý. Chờ sau khi tôi hoàn thành xong nhiệm vụ trên chiếc RMS Titanic lần này, chúng tôi liền có thể chuẩn bị kết hôn rồi."

"Chúc mừng anh, hai người nhất định sẽ rất hạnh phúc." Margaret chỉ có thể đáp lại như vậy.

"Đúng vậy, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc. Cảm ơn cô đã chúc phúc." Clurman cười lấy lại tấm hình, lần nữa cẩn thận bỏ vào trong túi, đề một cái.

Nụ cười hạnh phúc trên mặt hấn chân thành như vậy, rơi vào mắt của Margaret, tâm tình của nàng có một cảm giác vi diệu khó tả. (em thề với bà con, cái từ vi diệu là từ bản convert, em chỉ sắp xếp lại thứ tự của chúng nó tí thôi ạ)

"Này! Dayton tiên sinh!"

Thời điểm hấn thu tâm lại, đi tới cửa khoang, rốt cục Margaret không nhịn được nữa, bỗng nhiên gọi hấn lại:

Clurman dừng bước, "Cô có còn cần gì ở chỗ tôi nữa không?"

"Há," Margaret dò hỏi, "Dayton tiên sinh, nếu như tôi nói, băng sơn lơ lửng trôi theo dòng hải dương rất nguy hiểm, thậm chí có thể sẽ gây nguy hiểm đến sự an toàn của RMS Titanic, ngài sẽ không cảm thấy tôi bị điên chứ?"

Clurman sững sờ, ngay sau đó liền cười, "Tại sao cô lại đột nhiên nghĩ đến điều này? RMS Titanic tuyệt đối an toàn. Theo lời của thủy thủ trưởng Henry, coi như thượng đế tự mình đến đây, hấn cũng không biết cách làm chìm nó. Huống chi, luôn có nhân viên quan sát suốt ngày đêm đây mà. Tôi nói, nhân viên quan sát đều là người khỏe mạnh, cho dù không có ống nhòm, bọn họ cũng có thể nhìn thấy dù chỉ là một khối băng nhỏ cỡ cái bàn trôi lơ lửng trên mặt nước trước mặt trong đêm co!"

Margaret cười khò.

"Được rồi, tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi. Cảm ơn ngài vừa rồi mang đồ ăn cho tôi."

"Không sao," Clurman nhìn nàng một cái, ngược lại lộ ra chút do dự.

"Ngài còn có việc gì sao? Dayton tiên sinh?"

"Há, tiểu thư Firth, quả thật tôi có chút không hiểu," hấn lộ ra biểu tình tò mò, "Tại sao cô phải dùng loại phương thức này để lên tàu chứ? Theo như cô nói thì là vì tìm cha của cô. Nhưng cứ coi như cha cô đúng là đang ở trên tàu, cô cũng không cần làm loại chuyện nguy hiểm này đâu! Có chuyện gì mà vội vàng đến vậy, không thể chờ hấn trở lại rồi nói sao? Bây giờ cô nhìn đi..." Hấn lắc đầu một cái, lộ ra vẻ đồng tình, "Vì muốn ra khỏi khoang hàng hóa, đến xe của Hockley tiên sinh cô cũng dám đụng hứ..." Hấn hạ thấp giọng, "Hấn (Cal) là cái gia hỏa không dễ đối phó, mọi người thường nghị luận sau lưng hấn là người ngạo mạn, không có chút cảm thông cho người khác. Bây giờ chuyện hồng bét rồi, chẳng lẽ cô không lo lắng bản thân bị kiện rồi ngồi tù sao? Cô còn trẻ như vậy. Nếu như..."

Hấn ngừng lại một chút, "Nếu như cô muốn thử khăn cần Hockley tiên sinh lần nữa, có lẽ tôi sẽ giúp cô nghĩ cách một chút. Vị hôn thê của hấn, tiểu thư Bukater, cũng ở trên tàu, buổi chiều tôi vừa gặp nàng (Rose á). Xem ra nàng cũng không khó nói chuyện như Hockley tiên sinh. Tôi có thể giúp cô chuyển lời, nhìn xem nàng nguyện ý nói vài lời tốt đẹp cho cô trước mặt Hockley tiên sinh hay không. Mặc dù tôi thấy khả năng nàng sẽ giúp cô là không lớn, nhưng nếu nàng chịu mở lời, thời điểm tàu cập bến trưa mai, cô cũng không cần bị trục xuất lên bờ. Sau khi thỏa thuận tốt điều kiện bồi thường, cô có thể cùng chúng tôi đi một vòng tới New York trước, sau đó se trở lại..."

"Ồ, không, không," Margaret vội vàng từ chối, "Vô cùng cảm ơn hảo ý của ngài, nhưng tôi không cho rằng vị Bukater tiểu thư kia sẽ chịu giúp đỡ, dù sao, tôi cùng nàng cũng không quen biết, huống chi, tôi còn đụng hứ xe dùng trong hôn lễ của nàng (nói gọn là làm hứ xe bông xịn của người ta ý), tôi

nghĩ rằng nhất định bây giờ nàng cũng không cao hứng lắm."

"Được rồi, cô nói cũng đúng. Như vậy, chỉ mong cô gặp may mắn. Cô nghỉ ngơi đi." Clurman nhìn khắp khoang, cuối cùng dời một cái ghế trượt (gốc là ghế có thể di động, đoán là ghế trượt thời nhà bà con) tới, đặt bên cạnh nàng. "Cô có thể ngồi đây, như vậy sẽ thoải mái hơn. Trưa mai, tôi sẽ đưa cô xuống tàu."

"Cảm ơn ngài, Dayton tiên sinh, ngài là một người tốt, cũng chúc ngài may mắn." Margaret chân tâm thật ý nói.

Clurman cười, gạt đầu với nàng một cái, xoay người đóng cửa khoang rồi rời đi.

Tiếng bước chân hần biến mất, bốn phía lại an tĩnh lần nữa.

Margaret ngồi vào ghế. Dần dần cảm giác mệt mỏi đánh tới. Cuối cùng, nàng tựa lưng vào ghế, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mỗi người đều có vận mệnh riêng (câu gốc là mọi người có thiên mệnh, Thư lại chém phát nữa). Huống chi, chiếc tàu này cũng chưa chắc nhất định gặp phải tai ương băng sơn tại đây như nàng vẫn biết.

Một khắc trước khi ngủ mất, Margaret tự nói với mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 6.2

Margaret mơ hồ ngủ mất, bỗng nhiên lòng bàn chân có cảm giác vừa ướt vừa lạnh, nàng mở mắt, nhìn thấy nước chậm rãi tràn đầy trên nền, nàng kinh hãi ngẩng đầu, phát hiện vách khoang đối diện bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hổng (nguyên văn là vết rách) thật lớn như bị dao và cưa cắt vậy, nước biển màu đen mãnh liệt như thác tràn vào từ lỗ hổng. Sau đó rất nhanh, nước tràn đến hông của nàng, tiếp theo dâng cao đến ngực, nàng muốn chạy trốn, gắng sức giãy giụa, nhưng tay vẫn cứ vững vàng bị còng lại, cơ bản là không có cách nào thoát được.

Nước biển lạnh giá nhanh chóng dâng ngập cảm của nàng. Màng chìm sâu vào nỗi tuyệt vọng, trong đầu hiện lên khuôn mặt quen thuộc của người cha mình đã nương tựa suốt hơn mười năm.

"Thượng đế ơi, nếu như biết ta lại chết như vậy, thì hẳn sẽ thương tâm (=đau lòng, nhưng Thư thấy thương tâm hay hơn nên để vậy luôn) đến mức nào, ta không muốn chết!"

Trong sát na (=giây thì phải, hay nhỏ hơn cả giây nữa, cái này không rành lắm nha) trước khi nước biển tràn vào mũi miệng nàng, rốt cục nàng cũng hô to một tiếng: "Cứu mạng..."

"Phanh" (=rầm hay đùng gì đó, nói chung là tiếng động) một tiếng, đột nhiên một âm thanh vang bên tai nhanh chóng kéo nàng ra khỏi cơn mơ, nàng mở mắt, phát hiện mình vẫn còn duy trì tư thế trước khi ngủ kia, chính là ngồi tựa vào vách khoang.

Vách tường cũng không có lỗ hổng, nước biển cũng không tràn vào, càng không có bao phủ lấy nàng.

Mới vừa rồi, nàng chỉ là đang mơ mà thôi.

Nhưng cảm giác trong giấc mộng kia lại rõ ràng như thế. Thậm chí cho đến giờ phút này, đã tỉnh lại rồi, nhưng sau lưng nàng mồ hôi lạnh còn dính sát vào quần áo, cả người lạnh buốt.

Giấc mộng kia quá đáng sợ. Trong mộng cảm giác lạnh thấu xương khi bị nước biển bao phủ cùng nỗi tuyệt vọng và nỗi sợ từ nội tâm, lại phảng phất rõ ràng như thật vậy.

Trái tim của nàng đập như thể sắp chết, miệng vẫn duy trì hô hét kêu cứu, ánh mắt mờ dần nhìn người đẩy cửa vào, đem nàng sau giấc mộng đáng sợ kia dẫn ra ngoài.

Đó là một thủy thủ nàng chưa gặp, ước chừng hơn bốn mươi tuổi.

"Margaret Firth?" Đối phương phảng phất như bị biểu tình thời khắc này của nàng hù đến sợ hết hồn, một tay vịn chốt cửa, tròn to mắt nhìn nàng.

Rốt cục Margaret cũng thanh tỉnh. Giật giật nửa người cơ hồ chết lặng, khó khăn chậm rãi đứng lên.

"Đúng thế... Là tôi..." Thanh âm của nàng nghe ra có chút hữu khí vô lực (=có tiếng nhưng không có miếng, chắc là vậy á)

Viên thủy thủ đi tới, dùng chìa khóa trên tay mở cong tay của nàng ra.

Margaret thu tay về, chậm rãi vuốt một vòng tím đỏ trên cổ tay, đó là do bị còng.

"Xin hỏi bây giờ là lúc nào rồi? Tàu đã đến đâu?"

"Bây giờ là mười giờ bốn mươi phút, còn không đầy hai mươi phút nữa, liền cập bến rồi." Đối phương trả lời.

Margaret thở phào nhẹ nhõm.

Mới vừa rồi nàng còn có chút lo lắng, sợ được cho biết bản thân đã bỏ lỡ lần cập bến này.

"Xin hỏi, ngài muốn đưa tôi xuống tàu sao?"

Viên thủy thủ nhìn nàng một cái, "Đi theo tôi."

Margaret đưa tay lên vuốt lớp mồ hôi lạnh trên trán, hít một hơi thật sâu, để cho trái tim đập cuồng loạn dần dần lắng xuống nhiều hơn, sau đó đi theo viên thủy thủ đi ra ngoài.

Hắn mang nàng đến cuối hành lang, đi lên cầu thang chật hẹp chuyên dụng dành cho thủy thủ, lại lên một cầu thang khác, sau khi lên hai tầng, đến tầng c, đi thẳng theo hành lang trước mặt, cuối cùng dừng lại trước cửa một căn phòng ở cuối hành lang.

Hắn mở cửa, tỏ ý mời Margaret đi vào, "Xin ngài chờ ở đây." Hắn nói.

"Được." Margaret gạt đầu một cái, dừng lại một chút, lại hỏi, "Xin hỏi Clurman Dayton tiên sinh đi đâu vậy?"

"Hắn có chút việc." Viên thủy thủ trả lời.

Margaret hơi trù trừ do dự.

Cảm giác tuyệt vọng cùng thống khổ sâu sắc trước lúc chết khi bị vấy trong nước biển trong giấc mộng vừa rồi đến giờ vẫn còn khiến lòng nàng cảm thấy sợ hãi.

Nàng rất may mắn, chỉ cần đợi ở đây thêm nửa giờ đồng hồ liền có thể xuống tàu. Nhưng vài ngày sau, đám người còn lại trên chiếc tàu này, nếu không có gì ngoài ý muốn, phần lớn đều sẽ bị thảm chết đi cùng vùi chôn tàu.

Ngay ngày hôm qua, ở thời điểm nàng không thể không cân nhắc rằng mình có được xuống tàu hay không, nàng vẫn dùng vận mệnh đến an ủi bản thân. Nhưng bây giờ, nàng sắp xuống tàu rồi, rốt cục nàng cũng an tâm rồi (ha ha, lại chém, ôi, mất quá).

Trước mắt nàng khuôn mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ của Clurman Dayton tiên sinh trẻ tuổi kia khi đưa tấm hình của vị hôn thê cho nàng xem.

Tất cả những mạng người trên tàu...

Quả thật nàng không có đủ năng lực để thờ ơ không quan tâm đến họ, sau đó yên tâm thoải mái xuống tàu được.

Ít nhất, nàng có thể cố gắng hết mình, còn lại, đành để thượng đế an bài vậy.

Margaret quyết định.

"Xin lỗi, có thể làm phiền ngài một chút không? Trước khi xuống tàu, tôi muốn gặp Dayton tiên sinh. Tôi cho là hắn sẽ đồng ý."

Khi Clurman đến, một khắc trước khi xuống tàu, nàng sẽ nhắc nhở hắn lần nữa về khả năng chìm tàu. Nếu như lời nói của nàng có thể khiến hắn sinh ra dù chỉ là một chút cảnh giác, tiếp theo đi nhắc nhở những nhân viên quan sát chút chuyện, có lẽ sẽ tránh được bi kịch. Dù sao, Titanic chìm không phải là do vô tình gây ra. Một nhân tố bất kỳ trong số đó, dù là xảy ra biến hóa nhỏ bé nhất, kết cục sau nàng cũng chưa chắc sẽ không thay đổi.

Viên thủy thủ dùng ánh mắt hơi cổ quái nhìn nàng.

"Há, tiểu thư Firth, ngài không cần xuống thuyền." Hắn chậm rãi nói.

Nhất thời, Margaret cũng phản ứng không kịp, "Ngài nói cái gì?"

"Ngài không cần xuống tàu," hắn lặp lại một lần, "Hockley tiên sinh xóa bỏ ý định tố cáo ngài. Cho nên ngài không cần phải xuống tàu. Nhưng thật xin lỗi, bây giờ ngài không thể tự do hành động được, cho nên xin ngài đợi ở chỗ này trước. Xin mời ngài vào đi thôi."

Margaret cả kinh thất sắc, "Xóa bỏ ý định tố cáo tôi sao? Tại sao? Không, không, tôi đụng hư xe của hắn, hắn kiện tôi là đạo lý hiển nhiên! Tôi muốn

xuống tàu. Ông buông tôi ra..."

"Xin ngài vào đi thôi!"

Viên thủy thủ tựa hồ đã nhận được chỉ thị, không để ý Margaret giãy giụa, dùng sức kèm cánh tay nàng, đẩy nàng vào trong một cái. Margaret không định nổi đối phương, cao to lực lưỡng, cả người lập tức bị đẩy vào trong, chân liền đứng trên thảm trải sàn trong phòng, lơ đãng mấy cái, sau đó mới đứng vững trở lại.

Nàng xoay người, chạy ra cửa, lại nghe ngoài cửa "lạc đất" một tiếng nhỏ, cửa bị khóa trái.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 7.1

Margaret vừa giận vừa sợ, dùng sức đập cửa, cửa vẫn không xoay chuyển. Nàng liền bắt đầu hét to. Một lát sau, rốt cục cũng có người phảng phất chú ý đến tiếng động phát ra từ trong phòng, đi tới, nhưng điều làm cho nàng cảm thấy tuyệt vọng là, viên thủy thủ nhốt nàng vào đây vừa rồi không hề rời đi. Do có cánh cửa ngăn cách nên nàng chỉ mơ hồ nghe được hân và đối phương nói vài lời gì đó, rất nhanh người kia liền rời đi (thiệt là tuyệt vọng). Tiếp theo, bất luận Margaret đập cửa như thế nào đi nữa, bên ngoài cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Thân tàu bỗng khẽ lung lay một chút, Margaret ngừng đập cửa vô ích, chạy đến tựa vào một bên vách khoang, thông qua cửa sổ mạn tàu bằng kính nhìn ra ngoài, bên cảnh ở đằng xa tựa một sợi dây màu đen xuất hiện trong tầm mắt.

Bởi vì RMS Titanic quá lớn, dài hơn 200 m, lượng thoát nước cao kinh người đến năm mươi ngàn tấn. Bến tàu Charles ở New York không thể không đào sâu xây rộng bến tàu thêm 100 m dọc sông Hudton để chứa vật khổng lồ này. Bến cảng này không thể chứa con tàu lớn như nó vậy, cho nên thời điểm tàu đến đây, không hoàn toàn nhập cảng, chỉ dừng ở đây thôi, mấy chiếc thuyền con (gốc là bác thuyền, dịch đại thể thôi nha) đi đến vận chuyển hành khách xuống tàu cùng hàng hóa lên bờ, cũng như hành khách lên tàu.

Margaret ý thức được đã đến bến tàu, tàu cũng dừng lại tại đây một khoảng thời gian, sau đó lại lên đường lần nữa hướng ra Đại Tây Dương. Mà cũng vì nguyên nhân đó, bây giờ chính là thời khắc sau cùng để nàng lên bờ. Nếu như bỏ qua, nàng có thể sẽ vĩnh viễn táng thân nơi đáy biển cùng vụ chìm tàu (gió mất quá).

"Khốn kiếp! Mở cửa, thả tôi ra!"

Nàng chạy trở về phía cánh cửa một lần nữa, tức giận dùng sức nhấc chân đá cửa.

Sau đó, bất kể nàng đá như thế nào, từ đầu đến cuối bên ngoài vẫn không có chút động tĩnh.

Khí lực mới rồi bị rút sạch phảng phất trong nháy mắt trở về trong cơ thể nàng. Margaret từ dưới đất bò dậy, nhìn chăm chăm cửa.

Cửa mở ra, một người tiến vào.

Một giây trước khi cửa mở, nàng cũng thật sự suy nghĩ về người có thể xuất hiện ở đây lúc này. Clurman, Cal Hockley, cho dù là Edwad thuyền trưởng, cũng không thể làm nàng ngạc nhiên như người trước mắt này. Thậm chí có thể nói, nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, lúc này sẽ lại thấy lại gương mặt này ở đây.

Đây là một người đàn ông trung niên, tướng mạo khôi ngô, có thể nhìn ra, hân tương đối để ý đến việc bảo dưỡng vóc dáng (ói hà, sau này chúng ta sẽ thấy bạn nam này hên hạ thế nào), một bộ âu phục màu lam đậm với đường vân lông đen may rất vừa người vừa đúng làm nổi bật khí khái nam nhân của hân (dịch ra đúng thì phải là khí khái đàn ông, nhưng nghe kì nên đành sửa lại xịu), áo trắng như tuyết đoan đoan chính chính trước ngực rất xứng đôi với với cả vạt màu đen và âu phục, trên tay hân là một cây thanh văn minh trượng (cây trượng màu xanh văn minh á, nó...), trên mặt luôn mang vẻ phong độ nhanh nhẹn khiến mọi người thấy hân càng thêm đáng tin nhiệm. Tóm lại, bất luận nói theo phương diện nào, hân có vẻ đều là một quý ông nhà giàu tiêu chuẩn khiến người ta kính ngưỡng.

"Black tiên sinh!"

Bởi vì quá mức kinh ngạc, sau khi Margaret thét lên một tiếng theo bản năng xong, liền ngốc lảng ngay tại chỗ (đơ tại chỗ ý).

Robert Black, cũng là cha của cậu bé Shirley, thật ra, việc hân xuất hiện trên chiếc tàu này cũng không phải chuyện khiến người ta khiếp sợ quá mức. Trong lòng Margaret cũng hiểu rõ, cho dù mình đã giấu vế tàu của cả nhà bọn họ, lấy thân phận của Black gia, cho dù ném vế đi, chỉ cần bọn họ muốn lên tàu, thì vẫn có biện pháp để lên. Điều làm Margaret sửng sốt là tại sao hân (Robert Black) lại đến đây?

Robert Black, vị doanh nhân nổi tiếng tại thành phố Winchester, sau khi đóng cửa lại liền cười với Margaret.

"Tiểu thư Firth, em nhất định vô cùng kinh ngạc khi thấy tôi ở đây đấy?" (nói thật dịch khúc này muốn ới luôn á)

"Tại sao ông lại ở chỗ này?"

Mặt Margaret lập tức đánh lại, thái độ cũng không lịch sự lễ phép nữa, thậm chí giọng nói còn mang theo ý chất vấn.

"Nghe thấy em dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, thật sự làm tôi thấy khó sở nha," Robert Black cũng tựa hồ như không thèm để ý đến giọng điệu của nàng, lộ ra vẻ tiếu nuôi mà thất vọng, đi đến chỗ nàng.

"Shirley cũng lên thuyền sao?"

Margaret nghĩ đến cậu bé kia, cố nén cảm giác không thoải mái vì đôi phương nhích lại gần mình (dê xôm), hỏi một câu.

"Em còn nhớ đến thằng bé, điều này làm tôi cảm thấy vô cùng yên tâm vui vẻ," đôi con ngươi xanh xám của Robert Black nhìn nàng chăm chăm, giọng nói thập phần chân thành, "Đúng vậy, thằng bé cũng đang ở trên chiếc tàu này. Em chắc hẳn là không biết, ngay trước khi xuất phát, lại không tìm được vé tàu của chúng tôi. Mặc dù giăng co một phen, cũng may là cuối cùng vẫn không đến trễ. À, tiểu thư Firth, tôi muốn nói là, em là một giáo sư dạy dương cầm rất tốt, Shirley thích em vô cùng. Tôi đã biết chuyện em nghỉ việc rồi, tôi cảm thấy vô cùng tiếc nuối..."

Shirley vẫn lên tàu...

Nhưng, nếu như nàng nhớ không lầm, trong số hành khách khoang hạng nhất, ngoại trừ một số ít phụ nữ tự nguyện ở lại đồng sinh cộng tử với chồng, phần lớn đàn bà và trẻ nhỏ cuối cùng đều lên thuyền cứu hộ.

Việc đã đến nước này, nàng cũng chỉ có thể hy vọng Shirley có thể bình an leo lên thuyền cứu hộ.

"Xin lỗi Black tiên sinh, sợ rằng tôi không có thời gian cùng ông nói chuyện xưa."

Nàng cứng rắn ngắt lời hắn, nói.

Cơ bản là nàng không muốn nói nhiều với người nọ, nói thêm một câu, chính là lãng phí một phần cơ hội sống sót của nàng. Nàng nhắc chân bước nhanh đến cửa, nhưng, thời điểm sắp đi đến cửa, Robert Black lại đứng trước cửa, ngăn cản nàng.

"Tiểu thư Firth, không thể nghi ngờ em đã gây họa lớn rồi. Chẳng lẽ em không muốn biết tại sao em lại không bị trục xuất xuống tàu rồi bị tố cáo sao?"

Margaret ngừng lại, xoay mặt qua, "Có lời gì thì nói mau đi!"

Robert Black phảng phất không thèm để ý đến thái độ lạnh lùng của nàng, trên mặt lộ ra loại khát khao vui vẻ phảng phất như khi bố thí cho người nghèo rồi hưởng thụ đáng về cảm kích của đối phương (bạn này hoang tưởng nặng lại còn mắc bệnh tự luyến nữa á).

"Chuyện là thế này, tiểu thư Firth, tôi cùng Hockley tiên sinh, chính là vị tiên sinh muốn kiện em kia, chúng tôi là bạn, là bạn tốt, ngay tại buổi tối trước khi lên tàu, hắn và vị hôn thê của hắn, Bukater tiểu thư, đến nhà tôi cùng ăn một bữa thật vui vẻ, chúng tôi cùng ăn cơm tối..."

Để ý thấy Margaret lộ vẻ gấp gáp, hắn lập tức đổi lại lời nói, "Là như vậy, sáng nay tôi nghe nói về chuyện ô tô của Cal bị hỏng. Tất cả đều là thượng đế an bài, trong lúc vô tình tôi lại biết người hắn muốn kiện kia lại là em, điều này làm tôi vô cùng kinh ngạc cùng thập phần không đành lòng. Bất luận căn nhắc thế nào, khi nhìn thấy em lâm vào tuyệt lộ, tôi không thể cứ ngồi yên không quan tâm như thế. Cho nên tôi âm thầm tìm Cal, tỏ ý muốn bồi thường cho tổn thất em gây ra cho hắn, cũng xin hắn nể mặt tôi, không kiện em nữa. Hắn đã đáp ứng..."

"Cho nên ông liền sai người mang tôi đến đây, sau đó nhốt tôi lại ư?"

Margaret tức giận chất vấn.

Phản ứng của nàng hoàn toàn vượt quá dự liệu của Robert Black. Hắn sửng sò, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Tôi thật sự không tài nào hiểu nổi, tiểu thư Firth, đối với tất cả những thứ tôi làm vì em, tại sao em có thể hoàn toàn thờ ơ không chút động lòng? (động con mắt ông á, cái này kêu là khí chất, khí chất á, hiểu hông) Không những thế, em lại còn dùng thái độ như vậy đối với hảo ý của tôi sao? Chỉ trả cho tổn thất vì những hành động lỗ nhãng của em bất luận em có năng lực chi trả cho tôi hay không, đặc biệt là vụ kiện của Cal, cũng đủ để em ngồi tù rồi, nếu như hắn thật sự làm như hắn nói. Một khi ghi chép về em có một điểm nhơ, sau này khi em ra ngoài, còn có thể có tiền đồ gì? Chẳng lẽ trợ giúp của tôi không những không thể khiến em cảm kích, ngược lại còn khiến em đối xử với tôi như thế sao?"

Margaret nén giận, cười lạnh một tiếng.

"Ông thật sự chỉ cần tôi cảm kích và tha thứ thôi sao? Black tiên sinh, mục đích của ông chẳng lẽ chỉ có như vậy thôi sao? Nếu quả thật là như vậy, tôi chẳng những sửa lại cách cư xử thiếu lễ phép với ông, hơn nữa sẽ thành tâm thành ý nói xin lỗi với ông nữa!"

Trên mặt Robert Black hiện lên một biểu tình hơi cổ quái. Hắn xoa xoa đôi bàn tay, chậm rãi đi về phía nàng.

"Margaret..."

"Xin gọi tôi là tiểu thư Firth!"

"Được rồi, tiểu thư Firth," hắn nhún vai một cái, "Tôi biết hoàn cảnh của em. Em là học trò tài hoa nhất của giáo sư Smith, nếu như có thể đi Vienna tiếp tục học tập, tôi tin tưởng tương lai của em nhất định rất tốt đẹp. Nhưng thực tế tàn khốc, điều kiện kinh tế khiến em không tài nào tự do lựa chọn điều có lợi nhất cho tương lai của mình, nếu như em nguyện ý..."

Hắn dừng lại, giọng nói hơi nhỏ đi chút ít.

"...Nếu như em nguyện ý, thật ra thì em có thể không lo âu về vấn đề tiền nong nữa. Tôi có thể tài trợ em. Chẳng những tài trợ cho việc học tập của em, bao gồm tất cả phí tiêu xài của em, thậm chí bao gồm cả tiền trợ cấp cho cha em nữa. Hai người có thể dời ra ngoài từ bây giờ, tôi có thể mua cho hắn một tòa nhà để hắn bình yên vượt qua nửa đời còn lại ở đó..."

"Đòi lại cái gì?" Margaret cắt đứt hắn, "Muốn tôi làm tình nhân của ông sao?"

Robert Black nhìn nàng chăm chú, "Thật ra thì không cần phải dùng từ này để hình dung mối quan hệ của chúng ta. Tiểu thư Firth, trên người em có một loại cảm giác làm tôi thấp phần động tâm (nói khó nghe tí thì là ông mê gái, thấy người ta trẻ đẹp, nhà nghèo, dễ lợi dụng thì xáp vô thôi), tôi chỉ muốn cuộc sống của em tốt hơn, chi thể thôi. Tôi thật xin lỗi em vì hành động không lý trí lần trước của tôi... Nếu như đây là nguyên nhân em đột nhiên nghỉ dạy Sirley, tôi sẽ càng cảm thấy áy náy. Tôi đảm bảo, sẽ không có lần sau nữa..."

"Hành động không lý trí" trong miệng hắn phát sinh vào mười ngày trước.

Sau 12 giờ trưa hôm ấy, Margaret đi đến phòng lớn để dạy đàn cho Shirley như thường ngày. Black phu nhân không có ở đó, hình như là đã đi London mấy ngày trước, đến hôm sau mới về. Shirley cũng không có ở đó, người hầu nói cậu bé đang đi khám răng, ước chừng nửa giờ sau mới có thể trở về, xin Margaret chờ một chút. Margaret đáp ứng. Bởi vì buổi tối mấy hôm trước có nhận sao chép một bản nhạc nên phải làm việc đến tận nửa đêm, ngủ vẫn chưa đủ giấc, sau khi người hầu gái rời đi, nàng ngồi trên ghế sofa trong phòng dạy đàn, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Một cảm giác khác thường đánh thức nàng. Phảng phất như có sâu bọ bò trên mặt nàng. Nàng mở mắt, lại thấy được Robert Black. Hắn chính là đang cúi người nhìn nàng chăm chú, mà cảm giác như có sâu bọ trên mặt đánh thức nàng thật ra lại là tay của hắn đang sờ mặt nàng.

Robert Black nguyên bản là một nhân vật nổi tiếng, có thân phận có địa vị, ngoại trừ vài vụ bê bối tình ái do các đối thủ chính trị tung ra, cơ hồ không có chỗ nào khiến người ta chỉ trích. Mà cái gọi là bê bối tình cảm gì đó thì cũng không có gì đáng sợ, bởi vì Black phu nhân một mực kiên quyết đứng về phía chồng mình, tuyên bố tình cảm giữa mình và chồng rất tốt, tất cả những tin đồn chẳng qua là kẻ khác bêu xấu đạo đức cũng như công kích nhân cách của chồng mình. Hắn chính là một người như vậy. Bình thường khi dạy học cho Shirley, Margaret cũng không thấy được hắn ở nhà. Chẳng qua là gần đây, số lần chạm mặt có chút nhiều.

Đối với cha của học sinh nhà mình, chồng của nữ chủ nhà, Margaret lấy lễ mà đối đãi, hơn nữa luôn vô cùng chú ý giữ khoảng cách nhất định. Trước khi chuyện này phát sinh, hai người từng có một lần chạm mặt, là trên đường trở về nhà. Sau khi Margaret dạy học cho Shirley xong vừa vận dụng phải ô tô của Robert Black đi tới, hắn cho tài xế dừng xe, tỏ ý muốn chờ nàng một đoạn, nhưng bị nàng từ chối.

Cho nên, sau khi ý thức rằng người đàn ông nàng không tài nào nghĩ tới lại làm một hành động thất lễ, thậm chí hoàn toàn có thể nói là vô sỉ kia, Margaret vừa kinh ngạc, vừa tức giận, lập tức đứng dậy gạt tay hắn ra. Lúc ấy, người đàn ông tựa hồ cũng hết sức khó xử, trước khi Margaret mở miệng chất vấn hắn, vội vàng nói tiếng xin lỗi, xoay người vội vã đi ra cửa. Vừa vặn, Shirley trở lại. Margaret miễn cưỡng trấn định tinh thần lại, sau khi dạy xong một buổi học, tiếp đó, chính là màn mở đầu của một câu chuyện xưa kia rồi.

Bây giờ, lại nghe người đàn ông nọ trước mặt mình dùng loại giọng điệu này nhắc lại sự kiện kia lần nữa, ngược lại Margaret giận quá hóa cười.

"Black tiên sinh, chuyện ông tới đây gặp tôi lúc này, vợ ông có biết không?"

Robert Black sững sờ, ngay sau đó hơi lộ ra ý cười có chút lúng túng, "Thẳng thắn mà nói, cô ấy không biết. Nhưng mà..."

"Tốt lắm, Black tiên sinh," Margaret làm mặt lạnh, "Tôi nguyện ý tiếp nhận lời xin lỗi của ông, nhưng chỉ như vậy mà thôi. Chúng ta một chút quan hệ cũng không có, tôi cũng sẽ không tiếp nhận cái gọi là tốt bụng hỗ trợ của ông, trên thực tế, tôi hoàn toàn không cần. Bây giờ, tôi muốn xuống tàu, xin ông đừng ngăn trở..."

Nàng vòng qua hắn, bước nhanh tới cửa, một khắc trước khi tay nàng chạm vào chốt cửa, chợt Robert Black từ sau bước tới, bắt được cánh tay nàng.

"Tiểu thư Firth, cô tựa hồ không biết thân phận của mình," mặt hắn có chút đỏ lên, giọng nói cũng mất đi sự kiên nhẫn vừa rồi, "Tôi không hiểu, cô dựa vào cái gì mà từ chối ý tốt của tôi?"

"Cút! Tôi thích ngồi tù, mắc mớ gì tới ông! Nể mặt Shirley, tôi cũng không muốn dùng lời càng khó nghe mà mắng chửi ông, ông cút ngay cho tôi!"

Margaret sợ bỏ thời cơ xuống tàu, gắng sức tránh khỏi hắn, dùng hết toàn lực hung hăng đẩy hắn ra.

Robert Black không kịp chuẩn bị, ngã ngồi trên đất. (sao không té đập đầu chết luôn đi)

Margaret nhanh chóng mở cửa.

Viên thủy thủ kia đã không còn ở đó. Nàng liêu lĩnh đâm đầu chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 7.2

Cửa lên xuống của hành khách trên RMS Titanic không chỉ có một cái. Margaret biết vị trí hiện tại của mình là ở tầng c nhưng không biết tàu sẽ mở ra cửa lên xuống thông với tàu con từ bến cảng ở tầng nào. Hơn nữa trong giờ phút nguy hiểm kia, trên chiếc thuyền khổng lồ này, bây giờ nàng hoàn toàn không thể phân biệt phương hướng.

Phần nửa trước tầng c là một số phòng riêng và phòng nghỉ của hành khách khoang hạng nhất, nửa sau là phòng ăn nhỏ của khoang hạng hai, đi qua buồng lái, là đến khu phòng nghỉ của hành khách khoang hạng hai. Bây giờ là giữa trưa, trên hành lang có không ít người qua lại, tụ ba tụ năm thành từng nhóm tiến về phía phòng ăn. Phụ nữ ăn mặc như đang tham dự dạ tiệc, đàn ông mũ áo chỉnh tề, trên mặt mọi người đều mang nụ cười có chút mất tự nhiên, Margaret đột nhiên xuất hiện trong số bọn họ, dưới vô số ánh mắt kinh ngạc chăm chú nhìn mình thì nàng chỉ cố gắng chạy thực mạng, thậm chí cầu nguyện bản thân có thể tìm được chính xác cánh cửa kia trước khi RMS Titanic rời cảng.

Đối diện nàng là một cặp vợ chồng già đang tay trong tay đi tới.

Lão tiên sinh một đầu tóc bạch kim, mặc lễ phục sang trọng, trên túi áo ngài có cài một đóa hoa cẩm chướng màu đỏ, lão phu nhân đeo một chuỗi dây chuyền trân châu, trên vai khoác một mảnh khăn màu xanh đen, hai người vừa đi vừa thấp giọng trò chuyện, không biết lão tiên sinh nói câu gì mà lão phu nhân lại cười.

Dưới tình thế cấp bách, Margaret xông tới, "Xin hỏi, các ngài biết cửa xuống tàu ở đâu không?"

Đôi vợ chồng già phảng phất bị hù sợ hết hồn, kinh ngạc giương hai mắt nhìn nhau một cái xong, lão phu nhân lắc đầu một cái, nhưng lại chỉ phía sau, "Mới rồi ta thấy có một thủy thủ, có lẽ cô có thể hỏi hắn..."

"Muốn xuống tàu sao?" Lão tiên sinh móc đồng hồ bỏ túi ra nhìn một cái, "Chỉ còn năm phút thôi, con phải nhanh lên, đưa nhóc."

"Cảm ơn, cảm ơn..."

Tiếng nói còn chưa dứt, cả người nàng đã lao về hướng mà lão phu nhân chỉ.

Nghĩ đến cánh cửa sinh tử cuối cùng kia của nàng chẳng mấy chốc sẽ biến mất, trong khi chính mình vẫn còn như một con ruồi không đầu đi vòng vòng trong khoang thuyền tựa mê cung này như thế, cả người nàng như bị một loại cảm giác nóng này bức bối mãnh liệt không chế.

"Ồ, thượng đế ơi, vị tiểu thư này, xin hỏi ngài có cần giúp đỡ gì hay không?"

Rốt cục viên thủy thủ mà lão phu nhân đã nói kia cũng xuất hiện. Hắn chạy ngược hướng với Margaret, tròn to mắt nhìn nàng.

"Đứng, đứng vậy! Tôi muốn xuống tàu, xin hỏi cửa xuống ở đâu?"

Phảng phất như gặp được cứu tinh, Margaret bắt cánh tay hắn lại, liền đặt câu hỏi.

Viên thủy thủ nọ bị hù sợ hết hồn.

"Ồ, ngài thật sự muốn xuống tàu ở đây sao? Sắp rời cảng rồi. Nếu như ngài muốn xuống tàu, xin nắm chặt..."

"Nói cho tôi biết phải đi như thế nào!" Margaret thờ hồn hèn cắt đứt hắn.

"Cửa xuống cạnh phòng ăn ở tầng b, ngài cứ đi thẳng về phía trước sau đó rẽ phải, là thấy ngay cầu thang lên tầng trên, sau khi lên cầu thang thì đi về hướng buồng lái, cửa khoang sẽ ở ngay bên tay phải của ngài. Dĩ nhiên ngài cũng có thể đi thang máy, nhưng e rằng ngài phải đợi, bây giờ hành khách trong thang máy tương đối nhiều..."

Margaret thả cánh tay thủy thủ ra, chạy như điên về phía cầu thang mà hắn chỉ.

Cầu thang cao su nối liền từ tầng a đến tầng e rốt cục cũng xuất hiện trước mặt Margaret. Nhưng giờ phút này nàng không hề chú ý đến độ hoa lệ và xa xỉ của nó. Nàng nhắc váy lên, ba chân bốn cẳng chạy lên cầu thang, sau khi lên đến tầng b, liền liều lĩnh chạy như điên về phía buồng lái.

Nàng đã thấy, tại cửa xuống nơi cuối hành lang có một viên thủy thủ. Trên tay hắn là một lá cờ tam giác nhỏ, chính là thủy thủ phụ trách khoang hành khách nàng đã gặp trước đây (ông soát vé á).

Đến, đến... Nhất định phải xuống tàu trước khi nó rời đi, nhất định phải làm được...

Nàng không ngừng nhả lại những lời này trong đầu, chạy như điên với tốc độ chưa từng có trong đời nàng.

Đúng lúc này, một người xuất hiện ở khúc cua của hành lang (đoán đi, là người quen đó), cơ bản là Margaret không thấy hắn, cho dù nàng nhìn thấy hắn thì bây giờ cũng không thu chân lại được, mà hiển nhiên là đối phương cũng không ngờ sẽ có người xông ra với tốc độ như vậy, thời điểm hắn cảm thấy có điều không ổn, dù hắn đã phản ứng cực nhanh, nhanh chóng lách mình né sang một bên, nhưng vẫn không kịp, Margaret tông phải hắn, chân chân thật thật.

"Đừng" một tiếng, ngay tại sát na kia, thậm chí Margaret còn nghe được thanh âm phát ra do trán mình va vào cằm của đối phương.

Người nàng va phải kia, là một người đàn ông, vóc dáng cao hơn nàng rất nhiều, trọng lượng cơ thể lại càng không phải nói, tất nhiên là vượt xa nàng. Nàng bị lực đạo khi hai người va chạm đẩy ngược trở ra, té đập đầu xuống đất. (chắc chắc, cái này tê tái à)

Cú ngã đập đầu này quả thật không nhẹ, lúc nàng té xuống, một khắc đó, xương cốt cả người phảng phất như bị gãy cả, trước mắt sao bay đầy cả lên (hiu hiu, đau quá), đầu choáng váng như bị đánh một quyền.

Nàng biết tình huống của cái người mà nàng đụng trúng nhất định không tốt hơn bao nhiêu. Bởi vì ngay thời điểm tán nàng đụng vào cằm hắn, ngoại trừ thanh âm xương cốt của bản thân, nàng còn nghe thấy một tiếng.

"Gặp quý!" Lúc ấy cái người bất hạnh bị nàng đụng trúng hét lên một tiếng như vậy, trong giọng nói thể hiện hắn đang cực đau.

Margaret cảm thấy thật có lỗi, nhưng bây giờ nàng không thời gian quay lại xin lỗi và cầu xin người kia tha thứ.

Phảng phất một lượng sức lực thần kỳ trong cơ thể chống đỡ nàng không ngã xuống đất, đầu choáng váng, sau khi than một tiếng, liền bò dậy từ dưới đất, chạy về phía cánh cửa kia. (bất chấp hết nha mấy đứa)

Bị một nguồn lực to lớn lao đến đối diện khiến bản thân phải dựa vào vách khoang mới đứng vững được nhưng sau đó rất nhanh Cal Hockley liền nhận ra bóng lưng của người giành lối đi đó là ai.

Hắn tựa vào vách khoang, che cái cằm đau như bị gãy của mình, há mồm tròn mắt nhìn Margaret mới vừa ngã nặng mấy giây trước từ dưới đất bò dậy thật nhanh, giống như một người không có chuyện gì, chạy như điên với một tốc độ khiến người ta kinh ngạc.

Nàng không phải là tình nhân của Robert sao? Lúc này, sao nàng có thể ở chỗ này được? Ở chỗ Robert có chuyện gì xảy ra?

Đôi mắt đẹp tràn đầy tức giận, hắn lập tức đuổi theo bóng lưng kia.

"Cô, đứng lại cho ta!"

Margaret còn không chạy được mấy bước, bỗng nhiên một bên cánh tay bị người ta bắt lại từ phía sau, bên tai nghe được một âm thanh trầm gào lên một câu như vậy. Giọng nói này phảng phất có chút quen tai, đã từng nghe thấy ở nơi nào đó. Nhưng nhất thời cũng không nhớ ra được, nàng cũng không có thời gian suy nghĩ. Nhưng nàng đoán được hắn đó là người mình vừa đụng phải kia đuổi theo mình, mồm luôn cuống quýt nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý, xin ngài tha thứ, tôi phải xuống tàu..."

Nàng vung cánh tay mấy lần, chẳng những không hất được ra, ngược lại còn thấy lực đạo nắm lấy tay mình càng chặt hơn, năm ngón tay của đối phương giống như một cái kẹp sắt, kẹp vững vàng ở cổ tay của nàng, đau muốn chết.

Rốt cục nàng cũng nhận ra có gì đó không đúng, chợt quay đầu lại, bất ngờ mạo hiểm đối mặt với một đôi mắt giận dữ.

Cal Hockley!

"Là ngài!" Theo bản năng, Margaret kinh hô thành tiếng.

"Cmn, cô lại dám chạy đi!"

Cal mắng một tiếng, có lẽ bởi vì đau đớn, bắp thịt trên mặt hắn hơi vặn vẹo, hơi lộ ra vẻ dữ tợn. (mất hết hình tượng nam chính luôn hà, tội anh tuì)

"Hockley tiên sinh, thật sinh lỗi, nhưng xin ngài buông tôi ra, tôi phải xuống tàu, làm ơn, làm ơn đi mà..."

Xa xa, Margaret nghe thấy tiếng còi của thủy thủ, quơ quơ mấy lá cờ về phía nàng, phảng phất như phải đóng cửa rồi.

Một bên Margaret cố sức giãy thoát khỏi cánh tay đang níu tay mình, "Buông tôi ra, tôi phải xuống tàu...", lại vừa phải nghiêng đầu lớn tiếng gọi: "Chờ tôi một chút, xin chờ một chút, tôi muốn xuống tàu..."

"Cô muốn xuống tàu ư? Chẳng lẽ Robert không có nói cho cô biết, ta đã đồng ý không kiện cô nữa sao?" Cal nhìn nét mặt của nàng, tựa như đầu óc của nàng có vấn đề.

Chỉ chốc lát nữa cửa đã đóng lại rồi, tên đáng chết này, vẫn níu giữ mình ở nơi này không chịu thả.

Margaret thực sự gấp đến độ muốn điên rồi.

"Cút cm mi, ai muốn mi không kiện nữa hả? Tôi muốn xuống tàu!"

Nàng tức giận hét lên với hắn.

Cal sững sờ, khi tỉnh táo lại, một lần nữa trên mặt lại lộ ra vẻ căm tức.

Lúc này, trên hành lang cũng không có nhiều người. Nhưng động tĩnh vừa rồi của hai người vẫn hấp dẫn sự chú ý của mấy người đi ngang qua, họ rời rít nhìn lại, trong mắt mang theo vẻ hiếu kỳ.

Nơi này lúc nào cũng có thể có người quen xuất hiện.

Cal liếc mắt nhìn biểu tình của người qua đường, không muốn bản thân trở thành đề tài để người ta bàn luận sau lưng, rốt cục miễn cưỡng che đi bối rối cùng căm tức, hơi híp mắt, thả tay nàng ra.

Một khi có được tự do, Margaret lập tức xoay người, chạy như điên về phía cửa. (bạn Thư nhớ là đã dùng cụm từ chạy như điên không dưới 3 lần rồi!)

"Chờ một chút, xin chờ tôi một chút, tôi muốn xuống tàu..."

Đội nàng rốt cục cũng chạy đến cửa khoang thì cánh cửa kia đã khép lại.

"Mở cửa, tôi muốn xuống tàu..."

Nàng nhào tới cửa khoang, nghẹn ngào thốt lên một tiếng tuyệt vọng.

"Thật xin lỗi, tiểu thư, dù tôi có mở cửa cho ngài, bây giờ ngài cũng không thể xuống tàu được. Thuyền con đã chạy rồi." Thủy thủ nghi ngờ nhìn nàng, "Ngài thật sự chắc chắn là phải xuống tàu ở đây sao? Nhưng tôi đã kiểm tra danh sách hành khách xuống tàu rồi, tất cả mọi người đều đã lên thuyền con. Xin hỏi ngài tên là gì?"

Viên thủy thủ nói gì bên tai, nàng đã hồn nhiên không nghe thấy rồi. Nàng chỉ bình tĩnh nhìn chiếc thuyền con cách mấy chục thước trên mặt biển kia đi trở về bến tàu đang cách mình ngày càng xa, khóc không ra nước mắt, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ: Lần này, phải chơi lớn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 8

"Tiểu thư? Ngài còn có việc gì nữa sao?"

Thủy thủ nhìn bóng lưng Margaret, thử thăm dò gọi một tiếng, thấy nàng không có phản ứng gì, nhún vai một cái, xoay người rời đi.

Margaret tựa vào cửa sổ bên mạn tàu, nhìn chằm chằm chiếc thuyền con đang trước đang càng lúc càng xa, bỗng nhiên không chút do dự leo ngay đến chỗ lối thoát hiểm khẩn cấp bên hông khoang tàu, kéo mở đai an toàn, cửa lập tức mở sang một bên.

Ngay thời điểm Margaret nắm tay cầm, nghiêng nửa người ra ngoài, có một người vọt đến, từ đằng sau vuron tay kéo nàng lại.

Margaret quay đầu lại, nhìn thấy Cal đang đứng sau lưng mình, khuôn mặt đầy giận dữ.

"Cô đang làm gì?"

Hắn gầm lên một tiếng, lời nàng trở lại.

Viên thủy thủ quay lại, nhìn thấy lối ra khẩn cấp đã bị mở ra, lập tức chạy tới, nhanh chóng đóng cửa, lại kiểm tra qua một lần, chắc chắn không có vấn đề gì mới kích động vẫy tay với Margaret, "Vị tiểu thư này, ta hỏi ngài muốn làm gì? Nhảy từ trên đây xuống sao? Chẳng lẽ ngài không biết vào lúc tàu đang chạy, cánh cửa này tuyệt đối không được mở ra sao? Ngài có biết hậu quả của việc ngài đã làm không? Hành vi của ngài phạm vào những quy định An toàn vận tải đường thủy rồi, tôi phải thông báo cho nhân viên bảo an tới xử lý!"

Đại khái là do bị kinh sợ không nhỏ, nên thời điểm gào thét, sắc mặt hắn (thằng cha soát vé á) có chút trắng bệch.

Cal lôi kéo Margaret, kéo nàng đến cửa sổ bên mạn tàu, cường ép nàng tiếp tục nhìn.

"Đầu cô có vấn đề sao? Cô muốn chết đúng không?"

Giọng nói cùng nét mặt của hắn vừa có kinh ngạc vừa có một loại nồng đậm chán ghét như thế.

Margaret cúi đầu.

Vị trí của nàng bây giờ trên tầng b của tàu cách mặt nước mười bảy mươi tám thước, bằng độ cao của sáu bảy tầng lầu. RMS Titanic đang gia tăng tốc độ để rời cảng, thân tàu hướng ra đại dương, nơi giáp tuyến khuấy lên những luồng sóng nước mãnh liệt.

"Nếu như cô nhảy xuống, cô cũng đừng mong còn sống lên bờ! Cô người đàn bà điên này!" Hắn tàn bạo nói.

Margaret nhìn chòng chọc (mạnh hơn nhìn chăm chăm một bậc) từng đợt sóng nhanh chóng lui về phía sau dưới chân mình.

Nàng biết lời của người này không hoàn toàn là để đe dọa nàng. Tình huống mà hắn nói, quả thật rất có thể sẽ xảy ra. Nếu như nàng nhảy xuống, rất có thể sẽ bị thân tàu đẩy ra rồi cuốn vào đáy, mà khi đáy tàu đang hoạt động, vận khí hơi kém một chút thì chờ nàng dưới đó chính là cánh quạt chuyển động với tốc độ cao

Mới rồi do thời gian quá mức gấp gáp, cộng thêm khoảng cách với thuyền con cũng không phải là lớn, nàng một lòng chỉ muốn rời khỏi chiếc tàu này, nhất thời xúc động, mới mở chốt cửa ra.

Hiện tại nhìn luôn sóng dưới chân, bất quá chỉ có mấy giây thôi, bỗng nhiên đầu nàng có cảm giác choáng váng, chân cũng nhũn ra, dường như muốn tung mình nhảy xuống ban này đột nhiên biến mất hết.

Đúng lúc ấy, Bukater phu nhân cũng một số phu nhân bà lớn dự định cùng nhau lên tầng thượng ngồi một chút vô tình đi ngang qua hành lang này.

Bukater phu nhân liếc mắt một cái liền nhận ra bóng lưng của Cal (cần câu vàng mà lì). Bà thấy hắn đang đứng cùng một chỗ với một cô gái trẻ tuổi xa lạ. Từ quần áo cô gái kia mặc có lẽ cô ta ở khoảng hạng ba, nhưng dung mạo lại đẹp vô cùng. Hai người đứng sát nhau, hắn còn nắm lấy cánh tay của cô gái nọ.

Phản ứng đầu tiên của bà là thừa dịp người khác còn chưa thấy cảnh này liền cố gắng rời đi. Nhanh chóng liếc mắt nhìn mấy người phụ nữ còn lại, phát hiện các bà ấy đã sớm để ý đến một màn bên kia rồi, tầm mắt của bọn họ không hẹn mà gặp cùng dừng lại trên người Cal và cô gái kia, trên mặt bà (Bukater phu nhân) xẹt qua một tia khó chịu nhanh đến nỗi người bên cạnh cũng khó lòng phát hiện, suy nghĩ một chút, bước về phía trước hai bước.

"Cal, cậu cũng ở đây sao?" Giọng điệu hết sức ung dung.

Cal Hockley quay đầu lại, thấy là Bukater phu nhân và các bạn của bà, đột nhiên ý thức được trên tay mình còn đang cầm cái gì (cầm chặt tay gái đẹp *che miệng cười gian*), cúi đầu nhìn liền thấy đó là cánh tay của người phụ nữ bên cạnh này. Tất cả ánh mắt của mấy vị phu nhân, kể cả của Bukater phu nhân, tựa hồ đều đang nhìn chăm chăm vào tay mình, vội vàng buông tay.

"Ta nghĩ rằng bây giờ đang rất mong được gặp cậu. Con bé mới vừa trở về phòng." Thần sắc của Bukater phu nhân vẫn như thường, trên mặt mang ý cười, nói.

"Được, bây giờ tôi sẽ đi tìm cô ấy."

Cal xoay người định đi.

"Hockley tiên sinh, vị tiểu thư này nhìn rất lạ mặt, ngài có thể giới thiệu cho chúng tôi biết được không?"

Bỗng nhiên có một vị phu nhân bất ngờ thốt lên một câu.

Nói lời này là vị Houston phu nhân quen biết vài chục năm với Bukater phu nhân.

Giữa hai người này có đầu đá, có thể nói đây là chuyện từ xưa rồi. Lúc còn trẻ, họ so sánh ai đẹp hơn, đồ cưới của ai nhiều hơn, sau khi lập gia đình thì lấy nhà chồng ra so sánh, sau cùng là so sánh con gái (thành cuộc thi kéo dài mấy chục năm luôn). Những năm gần đây, bởi vì cha của Rose qua đời và việc gia tộc Bukater suy yếu, vốn là Houston phu nhân luôn bị chèn hống rất cực cũng được xá hận một lần, nhưng ngày vui lại ngắn ngủi, bây giờ Bukater phu nhân lại tìm được một chàng rể kim quy (gốc là câu được kim quy tế, ý là tìm được thẳng rể nhà giàu, đẹp trai, nói chung là tìm được con rể soái ca á), điều này làm lòng Houston phu nhân rất khó chịu. Bây giờ khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội châm chọc như vậy, đương nhiên bà (Houston phu nhân) sẽ không bỏ qua.

"Mới rồi cô gái này muốn nhảy tàu, bị ta ngăn lại." Hắn đơn giản nói một câu.

Mấy vị phu nhân hai mắt nhìn nhau, ồ một tiếng.

"Thì ra ngài là anh hùng cứu mỹ nhân ở đây, giống như cao bồi miền Texas trên màn ảnh vậy, đây quả thật là một hành động của đáng trọng phu."'

Vốn lời nói của Houston phu nhân có thể lý giải như một lời khen phát ra từ nội tâm, nhưng cộng thêm ngữ điệu khoa trương hiện tại của bà, nghe vào tai thì không còn mang ý khen nữa.

Cal cảm thấy trong lời của bà có ẩn ý khác, trong lòng lại càng không vui.

Mấy người đàn bà lớn tuổi cả ngày ăn no bụng liền thích nói đông nói tây, chẳng lẽ trong lòng bà ta lại nghĩ hấn và người đàn bà hạ đẳng nọ có quan hệ bất thường nào đó? Đây quả thực là chuyện khiến người ta không thể chịu đựng được. Nếu không phải cân nhắc đến việc Robert có thể sẽ oán trách hấn thấy chết không cứu, hấn (Robert) sẽ nhờ hấn (Cal) vì cứu nàng mà không màng đến cảm mình đựng đau muốn hôn mê lại xông đến ngăn cản hành động tự sát của nàng.

Khỏe môi hấn giật giật, nói với mấy vị phu nhân:

"Ta nghĩ hấn là các ngài đã nghe nói, xe của ta bị người ta làm hư. Chính là người phụ nữ này. Vừa rồi nàng tựa hồ muốn nhảy xuống biển, vừa vặn ta đi qua thấy được, ta nghĩ là điều kiện bồi thường còn không được xử lý thích đáng, việc này không thỏa đáng lắm, cho nên ta ngăn nàng lại."

Đám bà lớn phát ra tiếng "a" kinh ngạc, rồi rít đánh giá Margaret lần nữa.

Cuối cùng, lực chú ý của Margaret cũng từ thuyền con thu về. Tâm tình của nàng hoàn toàn giống như đưa đám, mặc cho đám bà lớn đứng bên cạnh dùng ánh mắt tò mò hướng về nàng.

"Như vậy, chẳng lẽ là nàng muốn nhảy tàu chạy trốn, để tránh cho việc bồi thường sau này ư?"

Một phu nhân nói ra một kết luận khá thông minh.

Bukater phu nhân lập tức công nhận lời này. Bà nhìn chằm chằm Margaret, thần sắc trở nên nghiêm nghị một cách dị thường.

Bà tất nhiên là có lý do để ghét kẻ gây họa lần này. Cũng bởi vì nàng (Margaret), chẳng những dẫn đến việc tổn thất tài sản của con rể mình (ta nói bà bác này thấy giàu là tươm tướp thôi), bây giờ bà hoàn toàn có thể gọi hấn như vậy, nhưng ghê tởm hơn chính là nàng có thể gây phiền toái cho hôn lễ sắp tới (nói thiệt người gây phiền toái là con gái bác mới đúng á). Mặc dù với tài lực của Cal, đến lúc đó tạm thời đổi một chiếc xe khác hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng xe chuẩn bị cho hôn lễ bị hỏng luôn là điềm xấu.

"Chính là nàng đã đựng hư xe của con sao?"

Bukater phu nhân dùng khỏe mắt liếc xéo Margaret, giọng nói vừa mang khinh bỉ vừa tràn đầy chán ghét.

"Đúng thế. Không có chuyện gì lớn. Mọi chuyện đã qua rồi, chỉ cần giao nàng cho thuyền cảnh là được."

Cal nhún vai một cái, giọng nói đã có chút miễn cưỡng không thể kiềm chế lại được.

Hấn không thích Bukater phu nhân lắm, lại càng chán ghét chuyện này. Nếu như không vì sự tôn trọng với người vợ tương lai thì hấn đã sớm phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Nhưng hiển nhiên là Bukater phu nhân hoàn toàn không nhận ra ẩn ý trong lời nói của con rể tương lai, bà tỏ vẻ không vừa ý (không biết nhìn sắc mặt người khác là vậy đó).

"Nhưng mà Cal," giọng nói của bà mang theo chút bất mãn, "Lovejoy không phải nói với ta là con muốn kiện cô gái này, ngày hôm qua thuyền trưởng đã hạ lệnh khi đến bên thì đưa cô gái này xuống tàu trở về nhận tố cáo sao? Vì sao ban nãy lúc tàu ngừng lại, bọn họ lại không phái người đuổi nàng ta xuống chứ?"

Bà nghiêng đầu về phía viên thủy thủ đoàn, giọng hùng hổ đến dọa người, "Đi gọi thuyền cảnh đến đây! Ta muốn hỏi hấn, rốt cục hấn đã làm gì!"

Viên thủy thủ vô cùng bất đắc dĩ, "a" một tiếng, nhìn về phí Cal, chờ chỉ thị của hấn.

Trong lòng, Cal thầm nguyên rủa một câu.

Có lẽ hấn không nên lên chiếc tàu này. Từ sau khi lên tàu hôm qua, bất luận là tâm tình hay vận khí của hấn đều hỏng bét. Ngay cả khi chơi bài tú lơ khơ cũng là kẻ thua nặng nhất, cho nên mấy người ngồi cùng đều giễu cợt hấn, đặt cho hấn danh hiệu "tình trường đặc ý, sông bài thất ý" (hay kêu "đen bạc đồ tình" á).

"Cal! Thật là trùng hợp, gặp ngài ở chỗ này!"

Đúng lúc này, Black tiên sinh đuổi đến nơi, vừa vặn có cơ hội thể hiện bản thân, mỉm cười thân thiết rồi lên tiếng chào hỏi Cal, giống hệt như hấn (Black tiên sinh) thật sự vô tình đi ngang qua nơi sau đó gặp người bạn này vậy.

"Bukater phu nhân! Còn có mấy vị phu nhân đang kính, may mắn có thể gặp nhau ở đây, có thể giới thiệu cho ta biết không..."

Hấn tao nhã lễ phép, khom người chào hỏi đám phụ nữ.

Dáng vẻ và thái độ của hấn lập tức giành được hảo cảm của đám bà lớn. Bukater phu nhân giới thiệu hấn cho từng người. Sau khi biết hấn là Robert Black đến từ Winchester, toàn bộ mọi người đều thấy kính nể.

"Thì ra ngài là chồng của Maria Black phu nhân! Tôi may mắn gặp được phu nhân của ngài ở London, còn cùng nàng trò chuyện thật vui vẻ với nhau. Không nghĩ đến vợ chồng hai người cũng ở đây, trên chiếc tàu này. Thật là quá tốt. Làm phiền ngài chuyển lời cho phu nhân của ngài, tôi rất mong chờ có thể càng thân thiết với nàng."

Houston phu nhân tỏ vẻ vui mừng, nhiệt tình cười nói.

Robert Black luôn miệng đáp ứng.

"Hockley tiên sinh! Các vị phu nhân!"

Phảng phất còn ngại không đủ náo nhiệt, đội trưởng đội cảnh vệ Harold Bell cũng chạy tới đúng lúc này.

Hắn nghe được báo cáo, nói bên này phát sinh chút việc ngoài ý muốn, cho nên vội vàng chạy tới.

"Ông tới đúng lúc lắm!" (*Cal: đúng emn cả nhà bà! *Thư (xoa cằm): chọn thời điểm xuất hiện quá chuẩn.) Bukater phu nhân lập tức đổi sắc mặt, giọng điệu một lần nữa trở nên nghiêm nghị, "Ông cần phải cho tôi một lời giải thích, cô gái này," bà chỉ Margaret, "tại sao nàng lại không bị đuổi khỏi chiếc tàu này?"

Harold Bell sững sờ (tội nghiệp quá), liếc nhìn Cal, ngay sau đó kêu lên:

"Phu nhân, trên thực tế, chúng tôi chỉ theo chỉ thị của Hockley tiên sinh mà làm việc thôi. Bởi vì sau đó ngài ấy lại cho chúng tôi biết, ngài quyết định không tố cáo vị tiểu thư này nữa, dẫn chúng tôi không cần trực xuất nàng ta khỏi tàu, cho nên vị tiểu thư này mới lưu lại."

Bukater phu nhân sững sờ, "Cal? Đây thực sự là ý của con sao?"

Mặt mày vị phu nhân còn lại cũng tràn đầy kinh ngạc, đồng loạt nhìn Cal.

Bắp thịt trên má Cal hơi hơi co quắp.

Thời điểm Robert ho khan một tiếng, xoay người, đưa lưng về phía mọi người, đầu khế hướng về phía Cal, mang theo một ánh mắt thỉnh cầu.

Ý đồ của hắn (Robert) đương nhiên trong lòng Cal rõ ràng.

Bất luận là vì nguyên nhân gì, hắn cũng không thể nói cho mấy vị phu nhân đang khát vọng muốn biết chân tướng ở đây, bây giờ người đàn bà gây chuyện này còn chưa bị đuổi xuống tàu chỉ vì một nguyên nhân duy nhất là do hắn đã đáp ứng lời thỉnh cầu của người bạn cũ, chuyện này cùng bản thân hắn không có chút quan hệ nào.

Ngừng một chút, hắn nói, "Phải, đây là ý của tôi."

"Tại sao?" Sắc mặt Bukater phu nhân sắp không nhận được, "Người phu nữ này đã gây ra phiền toái lớn như vậy cho chúng ta, ta cho là nàng nên chịu trừng phạt, như vậy, loại người như nàng ta mới có thể hiểu bản thân nên làm gì, không nên làm gì!"

"Ta đổi ý rồi," Cal nói mà không có biểu cảm gì, "Chẳng qua chỉ là một chiếc xe mà thôi, không cần phải làm ra động tĩnh lớn như vậy. Để cho nàng bồi thường là được."

"Nhưng mà..." Bukater phu nhân tỏ vẻ rất không cam tâm.

"Xin lỗi, các vị phu nhân, ta còn có chút chuyện, không tiếp tục nói chuyện được."

Cal cắt đứt lời truy hỏi của Bukater phu nhân, gật đầu chào đám bà lớn một cái, không hề liếc mắt nhìn lại Margaret, xoay người rời đi.

Trên mặt Robert vẫn mang nụ cười mê người, chào từ biệt từng vị phu nhân xong, lại quay đầu nhìn Margaret, liếc xéo nàng một cái, đi theo nói chuyện với Harold Bell:

"Đội trưởng, mặc dù bạn của tôi khoan dung độ lượng quyết định không kiện nàng nữa, nhưng thấy rằng tổn thất tài sản mà nàng ta tạo thành cùng hành động chạy trốn không thích hợp vừa rồi, ngài nghĩ có cần phải trông coi cô gái này thật kỹ hay không?"

Harold Bell không rõ tình huống giang tay ra, ra lệnh cho Margaret đi với mình.

Margaret lạnh lùng nhìn chằm chằm Robert Black, trong ánh mắt nhìn chằm chú mang theo xa lánh của đám bà lớn, mà rời đi theo Harold Bell.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 9.1

Harold Bell cảm thấy hơi gặp khó khăn đối với việc xử lý Margaret như thế nào.

Hiện tại hắn (Harold Bell) có chút không rõ mối quan hệ của cô gái này với Cal Hockley và một vị Black tiên sinh khác là như thế nào. Sau khi quyết định nhốt nàng trở lại căn phòng kia, hắn hơi suy tính, quyết định tạm thời không cần còng tay nàng lại, dĩ nhiên, đãi ngộ có tốt hơn trước.

"Tiểu thư Firth, mặc dù ngài rất may mắn thoát khỏi vụ kiện nhưng ngài vẫn còn yêu cầu bồi thường tổn thất tài sản, hơn nữa, hành động định nhảy tàu vừa nãy của ngài cũng coi như vi phạm quy định An toàn vận tải đường thủy, cho nên tiếp theo tôi không thể không đưa ngài trở về nơi này. Hy vọng ngài sẽ không làm ra bất cứ hành động không thích hợp nào khác làm khó chúng tôi. Nếu ngài có cần gì, cứ nói cho Clurman biết, hắn sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của ngài." (nghe câu cuối biến thái sao sao đó, không biết chỉ có mình tui suy nghĩ bấy thôi hay cũng có người khác thấy thế nữa)

Thậm chí khi nói chuyện, giọng điệu của Harold cũng có vẻ ôn hòa.

Sau khi Harold Bell rời đi, Margaret lại một lần nữa bị nhốt vào căn phòng nhỏ kia.

Tiếp theo nên làm gì?

Tuyệt vọng và cảm giác như đang đưa đám đeo đẳng theo nàng như hình với bóng. Hậu di chứng của cú va chạm với Cal Hockley khiến nàng ngã trên đất phẳng phất cũng tại lúc này bùng lên. Cảm giác cánh tay rất đau, nàng vén ống tay áo lên, phát hiện mình bị trầy da ở chỗ cùi chỏ, tia máu thấm ra ngoài từng chút một.

Margaret không có tâm tình xử lý miệng vết thương nhẹ này, qua loa lau vết máu, nàng hơi vô lực tựa vào vách khoang, nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, tiếp theo, cửa bị đẩy ra.

Margaret mở mắt, nhìn thấy Clurman ló đầu vào nói:

"Tiểu thư Firth, có một vị tiên sinh muốn gặp cô."

Người đến là Robert Black.

Black tiên sinh đưa ra một tờ năm đô la, thấp giọng nói:

"Đừng để người khác biết ta từng tới đây."

Clurman sững sốt một chút.

Trên chiếc tàu này, lương tháng của Harold đội trưởng là hai mươi đô la, còn lương tháng của hắn chỉ mới có mười hai đô la.

Hắn hơi do dự một chút, liếc nhìn Margaret, hơi xấu hổ cười với nàng, nhanh chóng nhận tiền rồi nhét vào túi, xoay người đóng cửa lại.

"Ông lại tới đây làm gì?"

Margaret dõi theo hắn (Black tiên sinh).

Robert Black nhìn nàng chăm chú.

"Tiểu thư Firth, tôi tới là để cho em một cơ hội cuối cùng. Tôi thật sự rất tiếc về một màn vừa phát sinh kia, đó cũng không phải là điều tôi muốn. Nhưng đúng như em thấy thì sở dĩ Hockley tiên sinh khoan dung độ lượng không tố cáo em, chính là vì tôi. Ý định của tôi là muốn giúp đỡ em, nhưng biểu hiện của em lại làm tôi rất thất vọng.." (đã già mà còn hám gái)

"Ông nói đủ chưa?" Margaret chán ghét cắt đứt hắn, "Tôi không hoan nghênh ông ở chỗ này, xin ông rời đi!"

"Tiểu thư Firth, cô phẳng phất vẫn không hiểu rõ tình cảnh của mình!"

Nụ cười trên mặt Robert Black biến mất, ngữ điệu trở nên tràn đầy uy hiếp, "Nếu như cô không thay đổi thái độ ăn nói của cô với ta, như vậy thật đáng tiếc, đợi ta đi rồi, cô sẽ không có bất cứ che chở nào. Chẳng những cô phải tự mình gánh vác khoản bồi thường không tưởng, hơn nữa, Hockley tiên sinh cũng sẽ lại đưa cô ra tòa!"

"Tùy tiện hắn muốn làm gì thì làm," Margaret lạnh lùng nói, "Bây giờ ông có thể đi, hy vọng sẽ không tiếp tục thấy ông xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Trên mặt của Robert Black dần dần ửng đỏ vì lúng túng và buồn bực. Hắn nhìn chằm chằm Margaret, bỗng nhiên nhanh chóng nhảy về phía trước, bắt lấy bà vai Margaret, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Cô chọc giận ta, tiểu thư Firth! Ta thật không thể tin được là ta lại bị cô nhục nhã hết lần này đến lần khác như vậy! Rốt cục mục đích của cô là gì?" (nói thật thường mấy khúc này, soái ca nói thế thì đồng bào đồ rào rào, tìm hồng đày trời, nhưng khổ cái sừ ca nói thì kết quả nó khác xa. *Thư (đứng

dậy)... *Độc giả: làm gì đó? *Thư (tĩnh bơ): thả Cal ra cần sửu nhi. *Cal (cún, hùng dũng bay ra): gấu gấu *Cal (người, bị đơ nguyên người)...)

Biểu tình lúc hắn nói chuyện cùng đáng về tao nhẽ lẽ độ thường ngày của hắn cứ như hai người khác nhau.

Margaret không nghĩ đến bỗng nhiên hắn thay đổi thần sắc, sợ hết hồn, dùng sức đẩy tay hắn ra, nhưng ngón tay hắn bấu chặt vai nàng không chịu thả, ngay tại thời điểm Margaret giãy giụa, bỗng nhiên hắn đổi lại, nắm tóc của nàng, kéo nàng đi qua, tiếp theo liền muốn cưỡng hôn nàng (làm ơn đi, không phải soái ca sao cứ học đòi làm soái ca vậy trời).

Margaret vùng vẫy ngăn trở theo bản năng, móng tay chọt xẹt qua mặt hắn, tạo thành mấy vết máu dài ngắn không đồng đều (để móng tay có cái lợi vậy đó)

Robert bị đau, kêu lên một tiếng, thả lỏng tay nắm tóc Margaret ra, đưa tay sờ mặt, thấy dính mấy vết máu, không thể tin rống lên:

"Cô lại dám cào mặt ta!"

Margaret lui về phía sau, phòng ngừa hắn lại nhào lên, "Ông tự tìm!"

"Đồ dê tiện! Xem ta làm sao giáo huấn mi!"

Trong mắt hắn bắn ra ánh sáng phảng phất như ánh mắt của dã thú, hung ác nhào về phía nàng, Margaret bị buột đến đường cùng, không còn chỗ lùi, bỗng chốc bị hắn đè trên mặt đất.

"Đồ dê tiện!" Hắn bóp chặt cổ Margaret, cái tay khác vung lên hung hăng tát nàng một bạt tai, "Xem ta đối phó mi như thế nào!"

Margaret muốn hét to, nhưng nơi cổ họng lại như bị sức mạnh của đàn ông đè lại, không những không thể phát ra âm thanh gì, mà ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Nàng cảm giác quần của mình đang bị hắn vén lên, quần lót bị hắn thô bạo dặt trên chân. Nàng nghiêng đầu, há miệng, hung hăng cắn một cái lên cổ tay hắn.

"A..."

Cái cắn vừa rồi, cơ hồ là dùng hết toàn bộ khí lực của Margaret, lưu lại trên cổ tay hắn một dấu răng thật sâu, máu nhanh chóng chảy ra.

"Hô...đồ dê tiện..." (bộ cao sang lắm sao mà chửi người ta dê tiện)

Từ ngữ thô tục trong miệng hắn không ngừng thốt ra, hắn vẩy vẩy cổ tay, biểu tình thống khổ dữ tợn, ngay khi hắn quơ tay về phía Margaret, cửa bị người ta đẩy ra, Clurman vọt vào, thấy Margaret té xuống đất cùng một màn quần áo không chỉnh tề, mặt của nhanh chóng đỏ lên.

"Cút ra ngoài..., canh cửa thật kỹ cho ta!"

Robert Black nghiêng đầu thấy là hắn, nói một câu.

"Black tiên sinh, ngài đang làm gì vậy!" Clurman tức giận kêu lên, "Tôi cho là chẳng qua ngài chỉ muốn nói mấy câu với nàng! Ngài sao có thể là ra loại chuyện này! Ngài thật quá đáng!"

Robert Black nghiêng đầu, biểu tình vừa giận vừa sợ, "Ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói thế với ta sao? Ngươi nhìn mặt ta, còn có tay của ta! Ta không có tổ cáo nàng là đã lưu tình!"

"Xin ngài lập tức rời nơi này bây giờ! Nếu không tôi sẽ không khách khí với ngài! Ngài là nhân vật lớn có mặt mũi, bạn bè cùng người quen của ngài cũng ở trên tàu, ngài hẳn là không muốn để người khác biết chuyện xảy ra ở nơi này chứ?"

Clurman phảng phất như không nhìn thấy, giọng điệu thật phần cương quyết.

Robert Black gắng gượng lùi một bước, thở hổn hển. Hắn thở hổn hển, hiển nhiên quả thật là có chỗ cổ kị.

"Đúng rồi, tôi không nên nhận tiền của ngài, xin ngài lấy về!"

Hắn móc năm đô la vừa rồi trong túi ra, ném xuống mặt đất, sau đó mở cửa.

"Trời sinh quý nghèo!"

Robert Black mắng một tiếng, hung tợn quay đầu nhìn Margaret, sau đó nhặt tiền trên đất, đi ra cửa, ló đầu nhìn xung quanh, liền nhanh chóng rời đi.

Chờ hắn đi rồi, Clurman nhanh chóng chạy đến bên cạnh Margaret, đỡ nàng dậy, luôn mồm xin lỗi.

"Tôi thật xi lỗi cô, tôi không biết chuyện sẽ như vậy, xin cô hãy tha thứ cho tôi!"

Cái tát vừa rồi không nhẹ, bây giờ một bên gò má của Margaret nóng bỏng, phỏng chừng là đã đỏ một mảng rồi. Nàng lau đi tia máu nơi khóe miệng, lắc đầu một cái, kéo quần lên, đứng lên:

"Được rồi, tôi không sao. Chuyện vừa rồi thật cảm ơn anh."

"Là tôi không đứng," Clurman vẫn lộ ra vẻ xấu hổ, "Tôi không nên nhận tiền rồi cho hắn đi vào. Tôi nghĩ hai người..."

Hắn ngừng lại, tỏ vẻ hơi lúng túng.

Margaret cười nhạt, "Tôi và hắn không có bất kỳ quan hệ gì."

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 9.2

Sau khi nhiều lần xin lỗi, rốt cục Clurman cũng ra ngoài. Đến tối, thời điểm mang thức ăn đến cho nàng, hắn không khỏi áy náy mà cho nàng biết, hắn nhận được chỉ thị của cấp trên, nói nàng tương đối nguy hiểm, từ mấy ngày tiếp theo cho đến lúc tới New York cần phải nghiêm khắc trông coi, hắn không thể không tiếp tục công tay nàng lại, hơn nữa, bắt đầu từ mai, hắn sẽ bị điều đi làm công việc khác, mấy ngày kế tiếp e rằng sẽ không tiếp tục gặp nàng nữa rồi.

"Bất quá, cô yên tâm, quan hệ giữa Tom và tôi cũng coi như không tệ, tôi sẽ nhờ hắn một tiếng, tôi nghĩ rằng hắn cũng sẽ không cố ý làm khó dễ cô." Cuối cùng, hắn chỉ có thể an ủi nàng.

Margaret biết bởi vì giúp mình mà hắn bị Robert Black khiếu nại đến mức phải bị điều công tác, nên cảm thấy rất áy náy. Clurman nhún vai một cái, biểu thị bản thân cơ bản không để ý.

"Làm thủy thủ là một công việc cực khổ, cho dù ở trên RMS Titanic này cũng vậy. Nhất là khi cô biết giá tiền một phòng thuộc hàng thượng đẳng mắc nhất lên đến 4300 đô la một đêm, đây là tổng cộng 18 năm tiền lương của tôi đó! Cảm giác này càng khiến cô đứng ngồi không yên," hắn nói đùa, "Trên thực tế, sau khi trở về điểm xuất phát, nguyên bản là tôi có ý định từ chức tìm việc làm mới, như vậy tôi liền có nhiều thời gian ở bên Martha (vị hôn thê của anh ý) rồi."

"Clurman!" Margaret nhin không được, gọi hắn.

"Có việc gì sao?" Hắn nhìn nàng.

"Đứng," Margaret thấp giọng nói, "Tôi biết anh sẽ không tin lời tôi nói, bởi vì ngay cả tôi cũng cảm thấy chuyện này rất hoang đường. Nhưng tôi nói cho anh hay, chiếc tàu này có thể sẽ chìm xuống vì đụng phải băng sơn. Đây chính là lý do vì sao lúc tôi làm trưởng cha tôi ở trên tàu liền phải lên trốn vào ô tô lên đây, đồng thời cũng là lý do hôm nay tôi liều mạng muốn xuống tàu. Hy vọng anh có thể nhớ, vạn nhất (lỡ như, để vậy hay hơn) điều tôi nói trở thành sự thật, đừng ôm hy vọng may mắn gì mà tàu có trôi lơ lửng trên biển mà không chìm, đó bất quá chỉ là lời nói phiến diện một phía của công ty chủ tàu mà thôi. Nó nhất định sẽ chìm, toàn bộ những người ở lại trên tàu đều sẽ chết hết. Nếu như anh muốn trở về với Martha, anh nhất định phải tìm lý do để lên thuyền cứu hộ đầu tiên!"

Mỗi thuyền cứu hộ có thể có 2 thủy thủ, để chèo thuyền duy trì trật tự. Nếu Clurman muốn sống sót, đại khái đây là cơ hội cuối cùng của hắn.

Clurman sửng sốt, dùng một loại biểu tình quái dị nhìn nàng, há hốc mồm.

"Anh cứ coi như đầu óc tôi có vấn đề đang nói hươu nói vượn (nói bậy, nói nhảm) đi," Margaret bình tĩnh nói, "Nhưng nếu quả thật có thể xảy ra sự việc như vậy, đừng quên nhắc nhở của tôi."

Clurman phảng phất lộ ra vẻ không biết nên nói gì, nhanh chóng nhìn trước sau, ngay sau đó thấp giọng nói:

"Tiểu thư Firth, cảm ơn lời nhắc nhở của cô. Tôi biết là cô có thiện ý. Tôi đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết, nhưng xin cô cũng đừng nói những lời này với người khác. Nếu để người khác biết, cô có thể lại gặp thêm càng nhiều phiền toái."

"Đứng, tôi hiểu rõ," Margaret khẽ mỉm cười, "Cho nên tôi chỉ nói cho một mình anh biết."

"Được rồi, được rồi, bất luận như thế nào, vẫn là thật cảm ơn cô..."

Hắn đối phó một câu cho có, cuối cùng nhìn Margaret một cái, mang theo một vẻ hoàn toàn không tin rồi rời đi.

Bốn phía không có nửa điểm âm thanh.

Đây là sáng sớm ngày thứ ba sau khi lên tàu.

Vì để có thể đến New York sớm hơn thời hạn trước buổi tối ngày thứ ba sau đó là được lên báo (ham hự vinh), RMS Titanic đã lấy hết tốc lực đi trên Đại Tây Dương suốt một đêm, bây giờ đến khi đón nắng sớm vẫn tiếp tục lấy tốc độ nhanh nhất là 45 mã lực/ giờ mà tiến tới.

Ở nơi cơ hồ không cảm giác được biến hóa của ngày đêm, sáng tối, trong một không gian yên lặng phảng phất là một không gian chật hẹp trong chiếc hộp bị bịt kín, trải qua thời gian cả đêm, cuối cùng tâm tình Margaret cũng từ tuyệt vọng như đưa đám dần dần thả lỏng.

Một khi tâm tình bình tĩnh, suy nghĩ của nàng cũng dần dần phân tích sự việc mạch lạc hơn.

Nàng cũng không lo lắng tiếp theo Robert Black sẽ làm gì mình. Với thân phận của hần, hần quyết tâm sẽ không để cho người ta biết vết thương trên cổ tay của hần làm sao mà có. Hơn nữa, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp: nếu như nói tâm tình Cal Hockley lại khó chịu, vô cùng có khả năng hần lại có ý định đưa mình ra tòa lần nữa.

Nhưng cơ bản bây giờ nàng không cần phải cân nhắc những thứ này. Coi như cần phải cân nhắc, thì cũng cần phải đợi đến khi nàng nhận được lệnh triệu tập thì mới ra tòa.

Chuyện bây giờ đã định. Bởi vì dù loại chuyện ngoài ý muốn của nàng, hôm qua nàng đã bỏ lỡ cơ hội an toàn sống sót cuối cùng của mình.

Bây giờ, nếu như nàng muốn sống sót mà lên bờ, chỉ có hai khả năng.

Một là, nàng phải làm gì đó để ngăn cản RMS Titanic đụng phải băng sơn vào đêm khuya 2 ngày nữa.

Hai là, nếu đụng phải băng sơn, nàng phải đảm bảo mình có thể leo lên thuyền cứu hộ đầu tiên.

Thẳng thắn mà nói, nàng cảm thấy tỉ lệ thành công của trường hợp một là cực kỳ nhỏ. Nàng nhìn ra được, cơ bản là ngay cả Clurman cũng không thêm đề ý đến lời nhắc nhở của nàng. Người bé lời nhẹ (không hiểu lắm, nhưng câu này là nguyên gốc à, ai biết đồng nghĩa thì chỉ bạn Thư với nhé). Đến đêm khuya 2 ngày nữa, nàng cũng không cho rằng mình có thể thuyết phục thành công Edward thuyền trưởng để hần tin tưởng mình mà bác bỏ mệnh lệnh của ông chủ hần để tàu chạy chậm lại, lại càng không thể để tàu thay đổi hải trình được. Như vậy thì chỉ còn dư lại khả năng thứ hai, cướp được một chỗ ngồi trên thuyền cứu hộ. Có được quyền tự do, là tiêu đề của tất cả ý tưởng. Nếu như nàng một mực vẫn không có được tự do, mãi bị nhốt trong căn phòng nhỏ này như thời Dã sử, thì nàng cũng chỉ có thể theo tàu chìm xuống đáy biển.

Bây giờ nàng hơi có chút hối hận ngày hôm qua hoàn toàn không nể mặt Robert Black. Thật ra thì tình tâm suy nghĩ một chút, ngày hôm qua nguyên bản thì nàng có thể khéo léo đẩy đưa hơn một chút. Tỷ như, tạm thời xoa dịu đối phương, hừ dữ ỳ xà (?!), như vậy nàng có thể có được tự do đi lại trên tàu dễ như bàn tay, không đến nỗi lại bị giam ở đây một lần nữa.

Nhưng loại hối hận này rất nhanh liền bị nàng bỏ qua. Nếu như muốn xoa dịu Black, có khả năng 2 ngày kế tiếp liền phải bị hần quấy rầy nhiều hơn, việc này làm cho nàng nghĩ thêm chút nữa cũng không muốn, chứ đừng nhắc tới việc lừa hần hư tình giả ý với mình.

Thời điểm thủy thủ Tom đưa tới bữa sáng đơn sơ cho nàng, nàng đã nảy ra một ý định mới.

"Tôi muốn gặp Cal Hockley tiên sinh, ngài có thể giúp tôi nhắn hần một câu không?" Margaret gọi hần lại, "Tôi sẽ phi thường biết ơn ngài."

Tom lộ ra vẻ khó khăn:

"Tiểu thư Firth, ngài cũng biết, cũng không phải là tôi không đồng ý giúp đỡ, mà là cho dù tôi có tìm hần, thì người giống như hần vậy, chỉ sợ cũng không chịu nghe lời tôi nói, huống chi, tôi thấy hần cũng chưa chắc chịu gặp ngài."

"Ngài nói cho hần biết, tôi biết một bí mật liên quan đến vị hôn thê của hần Bukater tiểu thư, tôi nghĩ rằng sau khi hần nghe xong, hần sẽ có hứng thú đến."

Tom sững sờ một chút, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu một cái, "Được rồi, tôi đi xem thử một chút."

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 10

Trong không gian công cộng của khoang hạng nhất trên tàu RMS Titanic, ngoài trừ phòng chung, phòng lễ hội, phòng hút thuốc, quán cà phê và đình viện cây cỏ đẹp đẽ thì còn có sân quần vợt, phòng tắm Thổ Nhĩ Kỳ và một bể bơi trong nhà đúng chuẩn. Phong cách khác xa các thiết kế ở nơi khác nhưng không kém phần sang trọng, để cho hành khách hưởng thụ đủ loại tiêu chuẩn yêu thích mà vui vẻ trải qua cả chuyến hành trình.

Bởi vì trời lạnh, bây giờ cũng không có bao nhiêu người nguyện ý xuống nước, so sánh với nơi tập nập người qua lại như quán cà phê hay phong chung thì bể bơi trong nhà lại vắng tanh.

"Rào" một tiếng, Cal Hockley từ dưới nước ngẩng đầu lên, thời điểm hắn nhấc tay nắm lấy lan can bể bơi leo lên, một mảng nước lớn từ vai, lưng và cánh tay hắn chảy xuống theo động tác vươn mình (tường tượng chút đi bà con, 6 múi nè, cơ bắp rắn chắc nè, nước chảy tong tong nè, quan trọng nhất là ông hơi bị đẹp nha). Tóc của hắn cũng ướt nhẹp (nhỏ nước tong tong *nước miếng em cũng rót*), lúc này trông khác xa một trời một vực với bộ dạng ăn mặc chỉnh tề ngày thường của hắn (anh xấu tính nhưng được cái quyền zũ chót người).

Lovejoy đưa cho hắn một cái khăn lông trắng như tuyết, hắn nhận lấy, thời điểm đang lau tóc lại nhìn thấy một viên thủy thủ đi đến gần, vẻ mặt có chút do dự.

Hắn cũng không để ý lắm, tùy ý lau tóc xong liền vứt khăn lông lại đó, cầm áo khoác mặc vào, thì nghe thủy thủ hỏi:

"Xin hỏi, ngài có phải là Cal Hockley tiên sinh không?"

"Đúng," Cal liếc hắn một cái, "Chuyện gì?"

Trên mặt đối phương lộ ra nụ cười cung kính, dùng giọng điệu cẩn trọng nói:

"Hockley tiên sinh, vô cùng xin lỗi vì đã mạo muội quấy rầy ngài. Nhưng vị tiểu thư Firth kia bảo ta truyền lời cho ngài. Nàng nói nàng muốn gặp ngài."

Cal dừng tay lại, nghiêng đầu nhìn hắn lần nữa, chân mày hơi hơi nhíu lại.

"Tiểu thư Firth?"

Trước mắt hắn nhanh chóng hiện lên một khuôn mặt.

Không nhắc đến nàng còn đỡ, nhắc tới nàng, bây giờ hắn vẫn còn chưa nguôi giận. Đến bây giờ cảm bị nàng đụng vẫn còn mơ hồ đau, thậm chí ảnh hưởng đến khẩu vị bữa sáng của hắn. Tất nhiên, Rose, vị hôn thê ngồi đối diện và cùng ăn điểm tâm với hắn, sẽ không để ý đến điểm dị thường này. Trông bộ dạng nàng có chút không yên lòng, thậm chí khi bản thân thử nói chuyện với nàng thì nàng cũng chỉ đối phó cho qua chuyện.

"Đúng, chính là vị tiểu thư đụng hư xe của ngài kia," Lâm tưởng hắn nhất thời không nhớ ra vị "tiểu thư Firth" là ai, Tom vội vàng giải thích, "Hiện tại nàng đang bị nhốt lại. Nhưng nàng yêu cầu được gặp ngài, có làm phiền ngài không?"

"Không, ta cảm thấy các người không cần phải để ý tới bất kỳ yêu cầu nào của nàng," không chút nghĩ ngợi, Cal lập tức cự tuyệt, thái độ lạnh giá.

Sau khi nói xong, hắn xoay người đi về phía phòng thay đồ, chân không giẫm lên lớp đá lát sàn trắng tinh được mài giữa cẩn thận không để lại bất cứ góc cạnh nào, một hàng dấu chân do nước tạo thành.

"Nhưng mà Hockley tiên sinh! Nàng nói nàng biết một bí mật liên quan đến vị hôn thê của ngài Bukater tiểu thư, nếu như ngài đi gặp nàng, nàng sẽ nói cho ngài biết..." Tom nói với theo bóng lưng hắn (Cal).

Chợt, Cal dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tom.

"Người đang nói gì?"

Nếu như nói là vừa rồi hắn chỉ có chút không thích thì bây giờ, ánh mắt của hắn đã ánh lên tia tức giận, mày nhíu chặt lại một chỗ.

Nhất thời, Tom cảm thấy thật khản trương, nuốt nước miếng một cái, khẽ giải thích:

"... Nàng... Chính là nói với tôi như vậy... Thật xin lỗi, Hockley tiên sinh, tôi cũng không phải là cố ý mạo phạm ngài..."

Cal lạnh như băng nói.

"Trở về nói cho nàng biết, ta không có chút hứng thú đối với cái gọi là bí mật liên quan đến vị hôn thê của ta!"

Ở trước mặt vị hành khách đến từ phòng hoàng gia của khoang hạng nhất này, nhìn toàn thân từ đầu đến chân đến mỗi cọng tóc cũng tăn ra hơi thở ngao mạn, Tom cảm thấy khiếp đảm. Hơn nữa, hắn bắt đầu thấy hối hận tại sao mình không tài nào nhẫn tâm cự tuyệt thỉnh cầu của vị tiểu thư Firth kia, lại chạy đến đây chọc giận người đối diện như vậy. Nếu như hắn (Cal) khiếu nại lên khoang quản lý tàu là mình quấy rầy hắn, chờ mình là cái gì, hắn (Tom) biết rõ.

Hắn vội vàng nói xin lỗi đối phương, sau đó nhanh chóng rời đi. Thời điểm đi được mấy bước, lại nghe giọng nói của vị Hockley tiên sinh kia truyền đến, "Người, chờ một chút!"

Tom lập tức dừng lại, xoay người khom lưng, cung kính hỏi:

Xin hỏi ngài còn có việc gì nữa không, Hockley tiên sinh?"

"Đi nói cho vị tiểu thư Firth kia, mấy ngày kế tiếp, nếu như nàng còn dám làm ra trò gì, ta sẽ làm cho nàng ngồi trong ngục cả đời!"

Hắn sờ cằm một cái, nói.

Tom không không dám nhìn mặt của hắn (Cal), cúi đầu nói vâng, rồi vội vàng rời đi.

"Tiên sinh, cần ta lại đi cảnh cáo vị tiểu thư kia không? Ta thấy nàng mang đến cho ngài không ít phiền toái."

Nhìn chằm chằm bóng lưng của viên thủy thủ đột nhiên xuất hiện kia, Lovejoy vừa rồi vẫn một mực không lên tiếng, thấp giọng nói.

Cal lộ vẻ chút không nhịn được, "Cứ như vậy đi!" Hắn hừ một tiếng, "Người đàn bà nọ này có chút vấn đề." Hắn chỉ chỉ đầu của mình. Bỗng nhiên trước mắt hiện ra dáng vẻ chật vật của Robert hôm qua lúc không ai thấy, hắn lại càng chắc chắn ý định của mình.

Mặc dù Robert che giấu giấu, tuyên bố với mình là không cần thận bị thương khi chơi đùa với con trai của hắn Shirley, nhưng sau đó lúc hắn (Robert) vô tình giơ tay làm động đến ống tay áo, cũng lộ ra một vết cắn mới trên cổ tay, kết hợp với lúc hắn (Robert) nhắc đến nàng, thờ hờn hèn muốn hắn (Cal) giam người phụ nữ này lại lần nữa để cho nàng biết lợi hại. Mặc dù không chắc chắn đoán được mười phần rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng Cal có thể xác định, nhất định là một Robert luôn luôn được phụ nữ hoan nghênh đã đụng phải chuyện gì đó ở chỗ của người phụ nữ kia rồi, chẳng những mất thể diện mà còn thiệt thòi ăn luôn răng nhọn móng sắc của nàng.

Cái thế giới này, dù tất cả đều đang lấy tốc độ chớp mắt mà phát triển, từ điện tín, điện thoại, máy hát, vô tuyến (sóng ý), thậm chí là sắp mình ra công cụ phi hành, thì mọi người đều cần tiền bạc. Đàn bà cũng vậy. Bất luận là cô vũ nữ Lily hay Lolo thuộc tầng lớp thấp kém mơ mộng đến Broadway, hay là một số tình nhân trước đây của hắn, đều giống nhau, thậm chí dù là đàn bà đến từ tầng lớp quý tộc, ví dụ như, vị hôn thê có vẻ cao quý của hắn Rose và mẹ nàng, nói từ bản chất, thì thật ra họ cũng giống như bọn đàn bà đến từ giai cấp thấp, không có gì khác nhau cả. Nhưng một tiểu thư Firth đến từ khu dân nghèo lại dám đối xử với Robert như vậy, ngoại trừ đầu óc nàng có vấn đề, thì còn lý do gì giải thích hợp lý nữa đây?

"Được," Lovejoy gật đầu, "Như vậy thì việc liên quan đến Bukater tiểu thư..." Hắn do dự một chút, giọng nói thấp xuống, "Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tiên sinh, tôi cho là Bukater phu nhân có chút bất kính. Có cần tôi ra ngoài "chiếu cố" nàng một chút không?"

Thời điểm nói đến "chiếu cố", hắn đề nặng giọng nói của mình một chút.

Lời nói của Lovejoy làm Cal nhớ đến một màn hôm qua.

Thời điểm hắn và bạn bè đang chơi bài, thì nghe nói Rose xảy ra chuyện ở mũi tàu, sau khi vội vàng chạy tới, hắn biết được bởi vì nàng "muốn xem cánh quạt phía dưới" mà thiếu chút nữa trượt chân rơi xuống biển (cảnh kinh điển của Jack và Rose nà), sau đó được một người đàn ông xa lạ đến từ khoang hạng ba cứu lại.

Ngay lúc ấy, Cal liền nhảy bén cảm thấy có cái gì đó không đúng. Giữa vị hôn thê của hắn và tên đàn ông trẻ tuổi kia mơ hồ có một bầu không khí có ý bài xích lẫn.

Sắc mặt hắn lại lần nữa trở nên âm trầm (cảm nhận được nguy cơ sắp bị cầm tù).

"Quan sát thêm chút nữa đi."

Rốt cục hắn nói một câu như vậy, sau đó liền bước nhanh về phòng thay đồ.

Tom mang tin tức về khiến Margaret thất vọng dị thường.

Không nghĩ tới Cal Hockley lại hoàn toàn không có hứng thú đối với lời của nàng.

Nếu như nàng nhớ không lầm, hắn là một người đàn ông đa nghi, hẹp hòi nhưng lại rất yêu Rose. Đáng tiếc, hết lần này tới lần khác, Rose đều nhìn hắn không thuận mắt, hai người chung sống cũng không thể như cá gặp nước, cho nên hắn hẳn là rất muốn lấy lòng nàng (Rose), tiến gần một bước nữa tới nàng. Với tiền quyết điều kiện như vậy, nàng nghĩ là khi hắn nghe được mỗi câu nàng ném ra, ít nhất, vì muốn biết thêm càng nhiều về lòng dạ của người mình yêu, hắn chắc hẳn sẽ lộ mặt.

Không nghĩ tới hắn lại cự tuyệt ngay.

Thật ra thì, coi như Cal tới thật, trước mặt hắn, Margaret cũng không định nói cho hắn biết cần đề phòng chuyện khi vị hôn thê của hắn và một người đàn ông mới quen biết chưa đến một ngày gặp nhau thì sẽ phát triển một tình yêu sống chết vì nhau. Mặc dù nàng chưa tận lực nghiên cứu về đàn ông, nhưng đại đa số đàn ông cũng không vui khi nghe tin tức vị hôn thê phản bội mình từ miệng người khác như thế, nhất là đối với loại người ngạo mạn và có chủ nghĩ đàn ông như Cal mà nói thì hắn càng không vui.

Nàng dám đánh cược, nếu nàng ngu xuẩn đến trước mặt nhắc nhở hắn đề phòng Jack Dawson cướp mất vị hôn thê của hắn, tiếp đến không chút nghi ngờ là Jack sẽ gặp rắc rối, nhưng nàng cũng đừng nghĩ chiếm được chuyện tốt gì trước mặt hắn.

Mục đích của nàng chẳng qua chỉ là để cho hắn tới đây, sau đó bỏ đi mặt mũi cầu xin với hắn, cho dù phải ăn nói khép nép mà xin lỗi cũng không sao, chỉ cần hắn có thể bỏ qua cho nàng.

Nói như vậy, người có chủ nghĩa đàn ông càng lớn, sẽ càng dễ dàng tiếp nhận sự cầu xin của người khác phái. Nếu như nàng thay đổi thái độ, giải thích thật tốt với hắn, khẩn xin sự tha thứ của hắn, hơn nữa còn cam kết nhất định bồi thương, nói không chừng hắn sẽ không so đo với mình nữa. Dù sao, đối với hắn mà nói, một chiếc ô tô như vậy, hắn cũng không phải là tổn thất tài sản gì to lớn, Clurman không phải đã nói sao, một đêm giá phòng hoàng gia hắn ở chính là hơn mấy ngàn đô la. Có bỏ qua cho tiểu nhân vật như nàng đây, hắn là hoàn toàn quyết định theo tâm tình của hắn.

Ai biết được chứ? Dù là hy vọng không lớn, nàng cũng muốn thử một lần, chung quy vẫn hơn là không làm gì cả, chỉ ngồi chờ chết.

Nhưng bây giờ, cơ bản là hắn không chịu đến, điều này làm kế hoạch của nàng rơi vào khoảng không.

Sau khi thủy thủ tên Tom đi rồi, Margaret lại lâm vào trạng thái nóng nảy lần nữa.

Nhất định nàng phải suy nghĩ một biện pháp khác để có được tự do, ít nhất, chính nàng không bị công một mình một chỗ ở đây trong một khoang cơ hồ hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

"Xin lỗi, tôi có thể đi đến phòng vệ sinh một chút không?"

Margaret lớn tiếng kêu tên Tom, sau khi đối phương cuối cùng cũng đáp lời rồi mở cửa, nàng đổi giọng, nói khẽ, lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Trong căn phòng nhỏ này không có phòng tắm, muốn giải quyết các vấn đề sinh lý phải đi nhà vệ sinh công cộng ở dãy phòng của thủy thủ.

Tom cảm thấy vị tiểu thư Firth này có hơi nhiều "vấn đề". Mới nửa tiếng trước, nàng đã đi một lần. Nhưng đối với khuôn mặt xinh đẹp mê người này, một thanh niên huyết khí phương cương hai mươi không thể nào nói lời cự tuyệt, vì vậy gật đầu một cái, tiến lên dùng chìa mở công cho nàng, tỏ ý nàng có thể đi ra.

Margaret nói cảm ơn, sau khi hắn tháo còng, nàng xoa xoa cổ tay, bỗng nhiên mở to hai mắt chỉ ra cửa, "Nhìn xem, ai tới vậy?"

Tom nghe vậy quay đầu (tội nghiệp em nó, đại gái), chợt nghe "rắc" một tiếng, thấy cổ tay chợt lạnh, nghiêng đầu thấy nàng đã đeo chiếc còng hắn vừa mở ra vào cổ tay mình.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, lại nghe "rắc" một tiếng nữa, đầu kia của còng tay đã bị Margaret cố định vào khoen sắt trên vách.

Động tác của nàng rất nhanh, hoàn toàn là xuất kỳ bất ý (câu nào thua, không hiểu xuất kỳ là chi, bất ý là mô cả), cơ bản là hắn không kịp phản kháng thì đã bị còng lại rồi.

"Tiểu thư Firth! Cô muốn làm gì!"

Tom thất kinh, dùng sức tìm chìa khóa còng tay.

Margaret nhanh chóng lấy chìa khóa của hắn đi, ném về góc đối diện.

"Tôi thật xin lỗi làm như vậy với ngài, nhưng tôi không có biện pháp khác. Tôi đi trước, đồng nghiệp của ngài hẳn là rất nhanh đến đây thả ngài ra. Ngài là người tốt, chỉ mong thượng đế phù hộ ngài."

Margaret nói xong, xoay người ra khỏi phòng.

Con tàu to lớn này không biết có bao nhiêu thủy thủ, hơn nữa, cho dù gặp phải thủy thủ, ngoại trừ những người đã gặp nàng, người khác chưa chắc biết nàng là ai. Cho nên lúc Margaret nhanh chóng đi dọc theo hành lang, cũng không có người nào hoài nghi nàng.

Nàng cho là bây giờ nên cố mà chạy đi, sợ là vạn nhất đến lúc đối người canh gác, không gặp ai để đối phó như Tom vậy thì kế hoạch của mình chưa chắc sẽ thành công như vậy. Cho nên thử dịp bây giờ vẫn còn thời gian thì chạy đi, tránh cho đến lúc đó, vạn nhất vận khí không tốt lại không trốn được.

Nàng không thể lên khoang trên được. Mấy tầng trên kia, cho dù là hành khách khoang hạng hai thì họ ăn mặc cũng rất gọn gàng. Nàng trà trộn trong đó, rất dễ khiến người ta chú ý.

Nàng có thể xuống tầng f. Tầng kia ngoại trừ phần sau của khoang hạng ba, còn có nhà vệ sinh công cộng, phòng tắm, phòng đông lạnh, phòng giặt giũ vân vân, một chỗ lớn như vậy, đi tới đi lui phần lớn đều là hành khách ăn mặc tương tự như nàng, nàng muốn tìm một chỗ trốn, cũng không tính là khó khăn.

Margaret vội vã đi xuống cầu thang đến tầng f, lúc bước nhanh đến cửa cầu thang, lại có mấy người la hét chạy ngược lại, không ngờ vận khí lại bết bát (cực xui xẻo, nát bết luôn) như thế, một trong số đó lại chính là Harold Bell.

Một vị phu nhân ở khoang hạng hai khiêu nại món đồ trang sức yêu quý mình mang lên tàu không thấy, hoài nghi là nữ phục vụ quét dọn gian phòng đã trộm đi. Hiện tại hắn (Harold Bell) đang xử lý chuyện này.

Margaret cả kinh, vội vàng cúi đầu xuống, nhanh chóng xoay người, dự định tận lực không kinh động hắn mà quay đầu trở về, nhưng Harold đã thấy nàng, nhìn chằm chằm bóng lưng nàng mấy giây liền nhận ra.

"Cô! Sao lại ra đây? Đứng lại cho ta!" (có ngu mới đứng lại)

Margaret lập tức chạy thật nhanh.

"Đứng lại!"

Harold Bell lệnh cho một thủy thủ bắt Margaret, thủy thủ lập tức bỏ lại người phụ nữ còn đang lớn tiếng oán trách kia, đuổi theo.

Viên thủy thủ đó hơi mập, chạy không nhanh như Margaret, nhưng một mực theo sát không ngừng. Margaret sợ hãi đuổi kịp, hoảng hốt chạy bừa, chạy một hồi đến cuối hành lang, thuận đường chạy xuống cầu thang, thời điểm chuyển sang khúc cua, thì thang máy lại mở cửa, cửa sắt bị kéo ra.

"Đến tầng e, tiên sinh."

Người phục vụ một mực cung kính nói với bé trai đối diện.

Hắn nhận ra bé trai này ở khoảng hạng nhất. Mặt cậu bé đầy vẻ "chớ chọc ta". Hôm qua cậu bé này một mình đi thang máy xuống tầng e, hỏi thăm hắn vị trí buồng lái. Mặc dù hắn cũng biết, rõ ràng là bé trai nhà giàu này bỏ lại người trông coi bản thân, lên chuồn đi xuống chơi, nhưng cuối cùng đưa bé lại quãng cho hắn hai đô la tiền tip (thằng con coi vậy chứ sang hơn cha à nha, thằng cha mới quãng 5 đô mà con đã quãng ra 2 đô ời). Cho nên hôm nay thấy cậu bé lại đi tới thang máy, người phục vụ tất nhiên sẽ càng cung kính, càng không thắc mắc gì nhiều. Sau khi nói xong, mắt lom lom nhìn bé trai.

Bé trai ngông nghênh gật đầu, nhanh như cắt móc trong túi bộ âu phục nhỏ một tờ tiền, giống như hôm qua quãng tới.

Người phục vụ vội vàng nhận lấy, nụ cười trên mặt lại càng ân cần.

Lúc cậu bé chuẩn bị ra khỏi thang máy, vừa vặn Margaret chạy tới cửa thang.

"Nhanh, tôi muốn đi lên!"

Nàng thở hồng hộc vọt vào thang máy, thúc giục người phục vụ đóng cửa.

Người phục vụ liếc nhìn quần áo trên người nàng, lộ ra vẻ hoài nghi, "Tiểu thư..."

"Thượng đế của ta, lại là cô!"

Cậu bé mở to hai mắt, lộ ra vẻ kinh hãi không thể tin được"

"Cô Firth! Tại sao cô lại ở chỗ này?"

Lúc này Margaret mới thấy rõ mặt cậu bé này.

"Shirley!" Nàng kêu lên một tiếng.

"Cô Firth, nhìn thấy cô thật tốt..." Thiếu chút nữa là Shirley đã nhảy căng lên.

"Mau đi đi!" Margaret chạy đến mức sắp thở không ra hơi, không nói chuyện cũ với Shirley.

"Tiểu thư..." Người phục vụ tỏ vẻ không vui.

"Nàng kêu người đi lên, người không nghe thấy sao?" Shirley lập tức xụ mặt, mắt hừng nói.

"Há, xin lỗi! OK, vậy thì đi lên."

Người phục vụ sững sờ, vội vàng kéo cửa sắt lên, nhấn nút lên trên.

Thời điểm thang máy bắt đầu chạy lên trên, thủy thủ vừa đuổi theo kia đuổi tới, nhìn thấy Margaret đi lên rồi, ảo não giậm chân, vội vàng chạy lên cầu thang, tiếp tục đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 11

Thang máy một mực đi lên, cuối cùng dừng lại ở tầng a.

"Cô Firth, như thế nào mà cô cũng ở trên tàu? Còn nữa, tại sao vừa rồi bọn họ đuổi theo cô?"

Sau khi từ trong thang máy đi ra ngoài, hiển nhiên là Shirley vẫn còn chưa thoát khỏi sự vui mừng to lớn khi đột nhiên gặp lại Margaret, hân phảng phát đã quên đi tình cảnh không vui ở lần cuối cùng hai người gặp mặt vào mấy ngày trước, vội vàng vàng đặt câu hỏi.

Ở tầng a, người qua lại đều ăn mặc áo mũ chỉnh tề, Margaret đứng đó, trông rất gai mắt. Sợ bị người ta chú ý quá nhiều, nàng vội vàng tìm một nơi hẻo lánh, sau khi trốn sau lưng một chậu cây kiểng lớn trưng bày ở gần đó, mới cúi người thấp giọng nói:

"Nói rất dài dòng. Bây giờ cô không thể để bọn thủy thủ tìm được, cô phải tìm chỗ trốn. Chờ sau này có cơ hội, cô sẽ từ từ kể cho em nghe."

Shirley tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng nhanh chóng nhún vai một cái:

"Được rồi, nhưng mà cô muốn trốn chỗ nào đây?"

"Cô không biết," Margaret nhìn xung quanh, "Chiếc tàu này lớn như vậy, chắc là sẽ tìm được chỗ trốn thôi. Cảm ơn về chuyện vừa rồi, Shirley, cô đi trước, đừng kể cho bất cứ ai nghe là em đã gặp cô, bao gồm cha em Black tiên sinh và mẹ em Black phu nhân, được không?"

"Tại sao?" Shirley lại càng nghi hoặc hơn, "Nếu như cô cần giúp đỡ, em có thể nói họ giúp cô."

"Ồ, không, không, cô biết là em muốn giúp cô, nhưng không cần cha mẹ em giúp đỡ. Em chỉ cần đáp ứng cô, đừng để cha mẹ biết em đã gặp cô, được không?"

"Được rồi," cậu bé lại nhún vai lần nữa, lộ vẻ không có gì cả, "Ngược lại lại bọn họ một mực bận rộn nhiều việc, cũng không rảnh nói chuyện với em."

"Được rồi, cảm ơn em, Shirley, vậy cô đi trước nhé!" Margaret tiến tới nói nhỏ vào tai cậu bé, "Shirley, vạn nhất chiếc tàu này sắp chìm, thì em phải nhanh chóng leo lên thuyền cấp cứu, nhớ lời cô nói đấy!"

Nàng cầm vai cậu bé, đứng lên.

"Cô Firth, tại sao cô lại nói điều này với em?" Bé trai lại một lần nữa lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Tôi hôm qua, cô nằm mơ thấy tàu chìm, nên liền nhắc nhở em." Margaret khẽ mỉm cười, "Bây giờ cô phải đi rồi. Thượng đế phù hộ em, Shirley."

Lúc nàng nói chuyện, để ý thấy cách đó không xa có hai thủy thủ đang đi về hướng này, nhìn bộ dạng giống như là đang tìm người. Hẳn là nhận được tin tới bất minh, sau khi nói lời từ biệt, lúc vội vã xoay người, bỗng nhiên tay nàng bị Shirley kéo lại.

"Cô muốn trốn phải không?" Cậu bé ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, "Em biết một chỗ, bọn họ tuyệt đối không tìm được cô! Đi theo em!"

Bé trai xoay người, nhanh chân chạy.

Margaret không tự chủ được mà đi theo cậu bé, hai người nhanh chóng xuống một cầu thang nhỏ đến tầng b, lúc đang định tiếp tục chạy xuống, bỗng nhiên lại thấy bóng dáng của viên thủy thủ mập vừa mới đuổi theo Margaret kia xuất hiện đằng trước, vừa vặn chặn đường đi của bọn họ, hân hân nhìn xung quanh vừa chạy về hướng này.

"Cô chờ ở đây! Em dụ hắn đi giúp cô!"

Shirley thấp giọng nói, đi về phía của viên thủy thủ đoàn nọ. Khi đến gần, bỗng nhiên cậu bé ôm bụng, "ai ya" một tiếng liền ngồi xổm xuống.

Viên thủy thủ mập vội vàng chạy đến đỡ cậu bé:

"Em làm sao vậy, em bé?"

"Bụng em đau quá, đau vô cùng..." Shirley kêu "ai ya" không ngừng.

Viên thủy thủ mập tin là thật. Sợ là vạn nhất sơ sót gì, vội vàng ôm lấy bé trai, vội vã chạy đến phòng y tế.

Chờ cho bóng dáng bọn họ biến mất, Margaret vội vàng đi ra, định tiếp tục đi xuống tầng dưới, thật không khéo, hai thủy thủ vừa mới ở tầng a kia cũng đã xuống đây. Đối phương chính là đi về hướng này, nhất thời Margaret không có đường lui, nhìn thấy bên cạnh có một cánh cửa, đưa tay khẽ đẩy, phát hiện cửa cũng không khóa, bây giờ thì cứ bất chấp hết, thuận thế đẩy cửa, lập tức đi vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, trốn sau cửa lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân của hai thủy thủ kia càng gần, thậm chí còn nghe được giọng nói của bọn họ. Nhưng bọn họ nhanh chóng bỏ qua cánh cửa này rồi đi về phía trước, tiếng bước chân và tiếng nói chuyện cũng dần dần biến mất.

Trái tim Margaret vốn là chạy lên đến cổ họng rồi cực cũng chậm rãi trở về chỗ cũ (ý nói thót tim, tim muốn rớt ra luôn nhưng giờ OK rồi)

Nàng xoay người, nhanh chóng đánh giá căn phòng mình vừa xông vào.

Đây là một căn phòng có đồ dùng thiết bị vô cùng sang trọng. Vị trí hiện giờ của nàng là phòng khách. Trên trần treo một cái đèn chùm bằng thủy tinh trong suốt, trên tường ốp gỗ hạt dê màu bơ Pháp (màu vàng nhạt của bơ, chắc là màu kem gì đó), mà trên giường trải ra màu hoa hồng (chắc là màu đỏ) thật dày, trên bàn bày đồ sứ thật đẹp để tinh xảo, hai chiếc rèm cửa trắng như tuyết lẳng lẳng rủ xuống sàn, cả căn phòng yên tĩnh, không nghe được một chút âm thanh nào.

Hiển nhiên, bây giờ chủ nhân của căn phòng sang trọng này đang không ở đây.

Margaret e sợ dừng lại lâu sẽ bị người ta bắt gặp, vì vậy nàng nhẹ nhàng mở hé cửa, ló đầu ra ngoài nhìn quanh, lúc đang rời đi thì bỗng nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân từ hành lang truyền đến, có người đang đến.

Margaret cả kinh, vội vàng đóng cửa lại.

Tiếng bước chân ngày càng rõ ràng, khoảng cách tới cánh cửa này cũng càng gần.

Bỗng nhiên Margaret cảm thấy vô cùng bất an.

Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa. Người bên ngoài bất quá chỉ còn cách nàng một lớp cửa mà thôi.

Có người chạm vào khóa cửa

Margaret nhanh chóng xoay người, chạy như bay qua phòng khách, vọt vào gian bên trong mà trốn.

Cửa ngoài được mở ra, nàng nghe có tiếng người đi vào, chính là đi thẳng đến chỗ nàng nấp, hơn nữa, nghe có vẻ không chỉ có một người đi vào.

Nàng khẩn trương đến mức hô phát cáu lên rồi, nhanh chóng nhìn bốn phía, phát hiện trên tường có một bức họa lồng khung vàng đặt nghiêng tựa vào tường, chỗ trống sau bức vẽ khá lớn, ước chừng khoảng hơn một thước vuông (nói chung cứ tưởng tượng là bạn Margaret thấy một bức tranh lớn và sau lưng nó thì có một khoảng trống là được).

Đây phẳng phất là chỗ trốn duy nhất mà nàng có thể tìm được lúc này.

Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng lập tức chạy đến chỗ bức tranh kia, đứng một giây trước khi người sau lưng tiến vào, ngay lập tức ngồi xổm xuống trốn phía sau bức tranh.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 12.1

Từ góc độ giữa khung trang và vách tường, Margaret thấy được nửa người dưới của một người phụ nữ xuất hiện cách mình mấy thước. Nàng (cái cô kia á) mặc một chiếc váy màu lam nhạt, trên váy có một đường viền hoa tinh xảo, trên chân là đôi giày mũi nhọn làm từ da cừu.

Không thấy được mặt của nàng, nhưng từ kiểu váy và giày có thể đoán được, đó hẳn là một cô gái trẻ tuổi.

Tâm tình của nàng tựa hồ có chút không tốt, bỏ chiếc khăn choàng trên vai lên thành ghế, sau đó ngồi xuống, tựa lưng vào ghế ngồi không nhúc nhích, Margaret chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của nàng.

"Phu nhân, tiểu thư..." Một giọng nói mang theo ít nhiều bất an truyền tới, tựa như là giọng của người hầu gái.

"Teru, cô đi ra ngoài trước đi!"

Giọng nữ này thì nghe có vẻ là của một người lớn tuổi hơn nhiều.

Theo một loạt tiếng bước chân rời đi, căn phòng liền yên tĩnh trở lại, yên ắng đến mức phẳng phất có thể nghe được tiếng hít thở của vị tiểu thư ngồi trên ghế kia.

Margaret tận lực cuộn mình thành một đoàn ở góc tường. Lo sợ bị chủ căn phòng phát hiện, nên ngay cả miệng nàng cũng không dám mở ra. May mắn

là hai người phụ nữ ở lại trong phòng phảng phất đều rơi vào thế giới của riêng họ, cơ bản là không ai để ý đến bất cứ điều gì thường nào.

"Rose!"

Bỗng nhiên, người phụ nữ lớn tuổi hơn kêu một tiếng, mang theo ý trách cứ rõ ràng:

"Rốt cục là con làm sao vậy? Lần trước lúc an tởi ta đã không nói con rồi, nhưng ban nãy rõ ràng là con thấy Cal đi về phía con, thì con lại quay đầu bước đi. Rốt cục là con muốn làm gì đây?"

Cô gái trẻ tuổi hơi giật mình, tựa hồ giọng tay lên xoa trán, dùng một giọng điệu mệt mỏi nói:

"Con chỉ hơi mệt một chút. Mẹ, người có thể đi ra ngoài được không, con muốn nghỉ ngơi."

Đối thoại của hai người truyền đến rõ ràng.

Margaret lấy làm kinh hãi.

Nàng biết đây là nơi nào rồi, đôi mẹ con đang nói chuyện ở đây là ai cũng biết.

Sao trùng hợp như vậy chứ, nàng lại xông vào phòng của Rose! Người phụ nữ đang chất vấn Rose, hiển nhiên chính là mẹ của nàng (Rose) Bukater phu nhân.

"Con quá không ra làm sao cả!" Bukater phu nhân tiếp tục trách cứ, "Con cũng biết, ta tốn biết bao tâm tư, rốt cục mới khiến Cal hạ quyết tâm cưới con, mắt thấy hôn lễ sắp cử hành rồi, con lại càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi!"

"Giống như mẹ nói, ngược lại sau khi lên bờ thì hôn lễ sẽ cử hành, thái độ của con thế nào thì có liên quan sao?" Rose trả lời một câu.

"Con nói là thật sao? Con thật sự nghĩ như vậy sao?" Giọng nói của Bukater phu nhân lộ ra vẻ tức giận, "Rose, đàn ông yêu đàn bà, cũng là muốn có điều kiện. Con cho là Cal yêu con nên mới cưới con sao? Hẳn cần một người vợ, mà người vợ này ngoại trừ xinh đẹp thì còn phải có đủ khả năng đưa gia tộc của hắn vào giới quý tộc. Trên người con vừa vặn có cả hai điểm này, mà ta sắp xếp thời gian thích hợp để con xuất hiện trước mặt hắn, chính là vì vậy nên con mới có thể gả cho hắn! Một khi hôm nay hắn bỏ con, thì ngày mai không biết có bao nhiêu bà mẹ giống như ta mượn đủ loại cớ để dẫn con gái đến trước mặt hắn thay thế vị trí của con! Con nhất định phải nhớ kỹ điều này cho ta! Còn nữa, hôn sự này của con, lúc trước không phải là chính con gật đầu sao? Nếu là như vậy thì tại sao hiện tại con cứ đối nghịch với ta khắp nơi, con muốn tức chết ta phải không?"

"Ồ mẹ, xin người thương con với, để cho con ở đây một mình nghĩ một chút, được không?"

"Không được! Con không nói rõ ràng cho ta thì ta sẽ không đi đâu cả! Ta không muốn lần sau con gái của ta lại để cho ta xấu hổ mất mặt trước tất cả mọi người." Bukater phu nhân chém đinh chặt sắt cự tuyệt. (cực tuyệt cái rụp, thần thái nghiêm trọng)

"Sau một hồi trầm mặc, bỗng nhiên Rose mở miệng:

"Mẹ, nếu như con nói, con hối hận vì đã đáp ứng lời cầu hôn của hắn, con muốn từ hôn..."

Nàng chưa nói hết đã bị Bukater phu nhân cắt đứt ngay lập tức.

"Từ hôn!"

Giọng nói của bà cao đến quãng tám, ước chừng là sợ người hầu gái ngoài phòng nghe được, lại lập tức hạ xuống, nhưng vẻ ảo não trong giọng nói vẫn đập vào tai, "Con nói lại cho ta nghe?"

Trước phản ứng mãnh liệt như vậy của bà, Rose phảng phất mất đi dũng khí nói ra câu nói kia. Margaret nhìn thấy bóng lưng của nàng (Rose) trên ghế hơi giật giật, thấp giọng nói:

"Mẹ, đừng bắt con gả cho hắn được không? Con không yêu hắn, con biết hắn cũng không yêu con người con. Chúng con không có cách nào hiểu nhau, thậm chí không thể nói chuyện vài ba câu. Hăng của hắn, cổ phiếu, còn có bạn bè trong giới làm ăn giới chính trị nữa, thậm chí con còn cảm thấy chán ghét bọn họ nữa. Cơ bản là con không muốn tham gia xã giao với hắn, con không tài nào tưởng tượng nổi sau khi kết hôn thì sinh hoạt giữa chúng con sẽ biến thành dạng gì. Mẹ nói đúng, càng tới gần hôn lễ, con càng cảm thấy tuyệt vọng, gần đây, thậm chí con còn thường cảm thấy không thể thở nổi. Con hối hận, mẹ, con xin người, để cho con từ hôn với hắn. Con biết nhà ta thiếu tiền. Nhưng chúng ta có thể bán nhà cửa, còn có thể sống được mà. Nếu còn không đủ nữa, chúng ta có thể dời đến nông thôn sống. Con sẽ đi tìm việc làm. Con biết một vị nữ sĩ (mang ý tôn trọng phụ nữ ý) trẻ tuổi, nàng dựa vào việc buôn bán cổ phiếu mà nuôi nấng bản thân và con nàng. Con cũng có thể đi làm. Mặc dù chúng ta không thể trải qua cuộc sống sung sướng như trước, nhưng con biết, tuyệt đối sẽ không đến mức phải đi làm hầu gái thì mới sống được như người ta nói..."

"Con im miệng cho ta!" Bukater phu nhân giận tím mặt, "Con lại dám nói như vậy! Nửa đời trước của ta đều sống một cuộc sống thượng lưu người ta tôn kính, con lại cho rằng bán nhà đến nông thôn ở là không có chuyện gì to tát? Con, đồ ích kỷ này! Ta sinh con ra, nuôi con lớn đến vậy, con hồi báo công sức của ta như vậy sao!"

(xen vào một tí, thật ra thì nói thì dễ làm mới khó, mẹ Rose nói cũng đúng, nhưng có nghị lực cố gắng thì có lẽ sẽ vượt qua được, nói chung là thấy tội Rose nhưng lại không nỡ trách bà mẹ)

"Mẹ..."

Thời điểm Rose phăng phát còn muốn nói gì đó, chốt cửa gỗ, giọng nói của người hầu gái truyền tới, "Phu nhân, tiểu thư, Hockley tiên sinh đến!"

Bukater phu nhân lập tức dừng lại, vẻ tức giận vừa rồi trên mặt cũng biến mất. Bà tiến tới, thấp giọng nói vào tai Rose:

"Rose, từ nhỏ con đã biết nghe lời, con cũng là người ta yêu nhất trên đời này. Ta biết là nhất thời con không nghĩ thông. Hiện giờ hấn tới rồi, đừng cho hấn biết bất cứ điều gì về ý nghĩ của con. Ta sẽ nói chuyện với con sau, Còn nữa," bà cơ hồ dùng âm thanh như rỉ tai mà nói, "Ta biết các con đã trải qua chuyện giường chiếu, đừng làm chuyện điên rồ."

Bà nói xong, dùng sức bấm bàn tay rõ ràng là cứng đờ của con gái, sau đó xoay người, bước nhanh ra ngoài mở cửa.

Cal đứng trước cửa với vẻ mặt tươi cười, thấy Bukater phu nhân thì lên tiếng chào hỏi, sau đó liếc nhìn Rose vẫn đang ngồi ở cửa, "Phu nhân, ta có thể nói chuyện với Rose một chút không?"

"Đương nhiên là có thể!" Bukater phu nhân cười nói, "Rose, vừa nói nàng hơi mệt, cho nên trở về phòng. Nhưng ta tin rằng nhất định con bé rất vui khi thấy con."

Bà ném cho con gái ánh nhìn cảnh cáo cuối cùng, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 12.2

Bukater phu nhân dẫn người hầu gái rời đi. Bây giờ, trong căn phòng này cũng chỉ còn lại Cal và vị hôn thê của hấn Rose.

So với vừa rồi, Margaret càng căng thẳng hơn, thậm chí ngay cả tiếng hít thở của bản thân của nghe rõ như vậy, nàng càng rúc vào trong không dám có chút cử động nào.

"Rose, lúc này khi nhìn thấy tôi, tại sao em quay đầu bỏ đi?"

Cal phăng phát đi về phía Rose, cuối cùng dừng trước mặt nàng, cúi người hỏi, giọng nói nghe rất nhu hòa.

Rose không trả lời, căn phòng chìm vào sự im lặng ngán ngùi.

"Được rồi, gần đây em cứ như vậy," Cal tựa hồ buông tha nàng (Rose), ngồi thẳng dậy, bắt đầu đi lại trong phòng. "Chuyện này cũng không có gì tốt. Im lặng thì vô sự. Em nên biết, nếu như công nhân trong hăng của tôi có bất mãn gì, bình thường họ đều đến đàm phán với tôi. Như vậy thì tôi mới biết được ý nghĩ của họ, sau đó sẽ tìm một biện pháp giải quyết làm cho bọn họ hài lòng nhưng không chạm đến giới hạn cuối cùng của tôi. Bình thường, tôi gọi cái này là cùng có lợi."

Đôi giày da trâu thượng đẳng kiểu nam được làm thủ công bóng loáng như lau kia cuối cùng dừng lại bên cạnh bức trang mà Margaret đang trốn, thâm long dài mềm mại bao lấy đế giày của hấn, khi nhìn lên, Margaret có thể thấy được đôi ống quần tây với đường vân màu xám không tìm thấy một vết nhăn của hấn.

Margaret khản trương đến mức tim đập "thình thịch", nàng hoàn toàn ngừng thở, cơ bản là không dám tiếp tục hô hấp.

Sau khi hấn nói lời này xong, rốt cục Rose cũng "hừ" một tiếng, nhưng vẫn ngồi bất động.

"Trong mắt anh, tôi và công nhân trong hăng cũng không có gì khác sao?"

"Cực cùng, tại sao em lại cho là như vậy?" Giọng nói của hấn phăng phát có chút kinh ngạc, "Tôi chẳng qua là chỉ lấy ví dụ mà thôi. Nếu như làm vậy khiến em cảm thấy nhục nhã thì tôi thật xin lỗi em"

"Không cần đâu," Margaret nghe được Rose nói, "Anh vốn là người như vậy, tôi biết. Nếu anh đã nói như vậy, thì tôi có thể hỏi anh một câu không, tại sao anh lại đưa tôi ra biển? Còn những tranh vẽ kia," nàng nhìn bức tranh dựa nghiêng trên tường cạnh cánh hấn, "Rõ ràng là anh hoàn toàn không có hứng thú với mấy cái này, nhưng anh lại mua thay tôi. Tại sao, anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?"

"Tôi lấy lòng em, chẳng lẽ đây không phải là một chuyện rất bình thường sao?" Giọng nói của Cal truyền tới, "Em là vị hôn thê của tôi, ccũng chính là người vợ hợp pháp trong tương lai của tôi. Bảo vệ em không chịu chút thương tổn gì, làm cho em thấy hài lòng, đây vốn là trách nhiệm của tôi. Tôi không hiểu tại sao em lại phải hỏi điều này?"

Rose phảng phất cười một cái.

"Thật tốt. Như vậy tình yêu thì sao? Anh yêu tôi sao, Cal? Xin anh thật lòng mà nói cho tôi biết."

"Tôi đương nhiên là yêu em, nếu không vì sao lại lựa chọn cưới em." Giọng nói của Cal lại truyền tới, không hề có chút nao núng nào.

"Không, không, không cần trả lời nhanh như vậy. Xin anh suy nghĩ cẩn thận một chút, anh lấy tôi, thật sự là vì yêu tôi sao?"

Cal dừng lại chốc lát, tựa hồ là đang thật sự suy nghĩ. Cuối cùng Margaret nghe hắn nói:

"Rose, tôi không hiểu tại sao em cứ phải cắn chặt vấn đề này mãi không tha. Tôi cần một người vợ thích hợp, em vừa hay lại chính là người thích hợp đó, cho nên tôi cầu hôn em, hôn nữa còn hết sức thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của em, như vậy có gì không đúng sao?" (anh phải đi coi lại mấy bộ ngôn tình kinh điển đi, cái này của gái không được phải đời)

"Thích hợp..." Rose lầm bầm lặp lại từ này, "Đúng, anh cầu hôn tôi, là vì nhìn trúng vị trí đầu tàu của gia tộc tôi có thể mang lại ích lợi cho anh, phải không? Nếu như không có cái này, anh sẽ còn tiếp tục lấy tôi sao?"

"Rốt cục là em đang nói cái gì vậy?" Giọng nói của Cal nghe đã có vẻ không nhịn được, hắn nhắc chân rời khỏi vị trí vừa rồi (trước bức tranh á), một lần nữa đến trước mặt nàng (Rose).

Rốt cục Margaret cũng thờ dài một hơi.

"Em, nay lúc này em và cả gia tộc đầu tàu của em nữa. Chúng ta quen biết, chuẩn bị kết hôn, mà chính em cũng đáp ứng, đây chính là chuyện nên xảy ra!" Hắn nói chuyện với tốc độ nhanh hơn nhiều.

"Ha ha..."

Nếu như nói, mới này ý chế giễu trong tiếng cười của Rose không rõ ràng như vậy, thì hiện tại, nàng tựa hồ đã không còn muốn che giấu tâm tình của mình nữa. Margaret thấy nàng đứng dậy, bỗng nhiên cao giọng, "Anh cho tôi tất cả những đồ vật mà anh có thể dùng tiền để mua, đây không phải bởi vì anh yêu tôi. Chẳng qua là anh muốn biểu hiện sự khẳng khái và năng lực của anh. Anh cần một người vợ biết nghe lời, có thể mang đến thể diện cho anh. Hôn nữa," nàng lại cười lạnh lần nữa, "Tôi biết anh cũng luôn luôn đối xử với những tình nhân của anh như vậy. Sau khi vứt bỏ một nàng nhân tình, tôi nghe nói, anh cho họ không ít tiền phải không? Thời điểm các người ở chung, nếu như các nàng cũng hỏi anh những vấn đề giống như tôi, thì anh có chắc là cũng sẽ nói yêu các nàng chứ?"

"Gặp quý!" Cal nói tục một câu, giọng nói đã biến đổi đến mức không thể nào che giấu cơn giận, "Rose, tôi nói cho em, sau khi cầu hôn em, tôi đã cắt đứt với những người đàn bà khác! Tôi không hiểu tại sao cứ phải đề cập đến vấn đề này. Là bởi vì người đàn bà điên bị tôi kéo lấy không cho nhảy tàu vào trưa qua sao? Tôi cùng kẻ đó hoàn toàn không có quan hệ gì cả! Tôi không biết là có phải có ai đó đã nói gì trước mặt em hay không, nhưng lý do tôi không tố cáo và còn ngăn ngừa nhảy tàu, chỉ có một là vì Robert..."

Margaret giật mình khi nghe hắn nhắc đến mình.

Bỗng nhiên hắn gắng gượng ngừng lại, giọng trở nên lạnh lùng:

"Được rồi, nhìn như tôi không cần phải giải thích thêm gì cả. Vốn tôi cho là dưới sự giáo dục của mẹ em, thì em sẽ rất hiểu chuyện. Nhưng bây giờ tựa hồ không phải vậy. Tôi tới, là muốn nói cho em biết, hành động của em gần đây rất không thích hợp. Đừng cho là tôi không biết rốt cục là lúc hôm qua em chạy đến đầu tàu là để làm gì. Rose, tóm lại, đừng hoài nghi là tôi có yêu em hay không, lại đừng nghĩ làm chuyện gì khiến tôi mất mặt! Tôi đối xử tốt với em, nhưng sự nhẫn nại của tôi là có hạn. Còn có một chuyện vô cùng quan trọng, tôi hy vọng là em cũng nhớ, sau giây phút mà em đáp ứng lời cầu hôn của tôi rồi đi, giữa chúng ta hình thành một kẻ ước. Hôn lễ sẽ cử hành sau khi xuống tàu, tất cả thiệp mời đều đã được phát ra, bất kể bây giờ em có lý do gì, tôi tuyệt đối không cho phép có bất cứ chuyện không may nào xảy ra! Hôn nữa..."

Hắn dừng lại, bỗng nhiên giọng nói trở nên nhẹ nhàng lạ thường. Thậm chí Margaret không cách nào tưởng tượng ra biểu tình của hắn vào giờ phút này. Nàng (Margaret) nghe hắn nói:

"Nếu như, để cho tôi biết, em là vì tên đàn ông nào khác mà từ hôn với tôi, tôi sẽ khiến em trả giá đắt, mà người đàn ông kia của em, hắn cũng đừng nghĩ đến chuyện sống sót đến khi đến bến tàu New York, tôi sẽ "tặng" hắn một viên đạn."

Rose phảng phất bị kinh hãi, nhất thời không lên tiếng.

Một lát sau, Margaret nghe thấy giọng nói run rẩy thì thảo của nàng, "Đáng sợ, đáng sợ quá..."

Bỗng nhiên nàng xoay người, nhanh chóng mở cửa, cũng không quay đầu mà chạy thẳng ra ngoài.

Bởi vì ngồi xổm quá lâu, hai chân nhỏ của Margaret cũng bắt đầu cảm thấy chết lạng, nhưng cơ bản là nàng không dám nhúc nhích nửa phần, cũng không chút cảm giác rằng đồ lót trên người đã dính sát vào lưng do mồ hôi lạnh. Chẳng qua là nàng chỉ nín thở, không ngừng cầu nguyện, Cal Hockley có thể nhanh chóng đuổi theo Rose, như vậy nàng có thể thừa dịp không gặp cản trở, nhanh nhanh rời khỏi chốn thị phi này.

Nếu như, vận nhất bị người hiện tại đang ở trong phòng biết nàng trốn và nghe lén hắn nói chuyện, cái viên đạn muốn "tặng" cho Jack Dawson kia, phòng chừng sẽ dùng để "chăm sóc" nàng trước.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 13.1

"Rose!"

Cal gọi với theo bóng lưng của Margaret, nhấc chân chạy ra bên ngoài, đi được mấy bước thì bỗng nhiên hấn dừng lại, đứng lặng tại chỗ một lúc, sau đó ngồi vào chiếc ghế Rose mới vừa ngồi lúc này, móc từ trong túi ra một bao thuốc lá, lấy một điếu, châm lên, hít một hơi thật sâu, cuối cùng ngồi tựa lưng vào ghế ngồi.

Rõ ràng Margaret nghe được tiếng bước chân hấn rồi đi, vừa mới thở một hơi dài trong lòng ra, không nghĩ đến rốt cục là hấn vòng trở lại, hơn nữa còn ngồi trên cái ghế kia, nhìn đáng vẻ có lẽ nhất thời hấn hấn là không tính rồi đi, trong lòng không khỏi kêu khổ thêm lần nữa.

Không gian sau bức tranh nhỏ vô cùng, có lẽ nàng đã ngồi không động đậy như bây giờ được một lúc rồi, cộng thêm tinh thần một mực khẩn trương cao độ, cảm giác này thật khó mà hình dung. Nhưng nàng chỉ có thể tiếp tục kiên trì, ngồi đến khi Cal bỏ đi.

Khi khói mù lượn lờ trong không khí cho đến khi dần dần hóa tan (khói thuốc mà miêu tả hư ảo dễ sợ), thời gian cũng trôi qua từng giây từng phút.

Cal phảng phất rơi vào trầm tư, ngoại trừ thỉnh thoảng đưa tay lên hít một hơi thuốc lá, thì bóng lưng hấn không hề nhúc nhích. Thời điểm điếu thuốc lá kẹp giữa ngón tay hấn chỉ còn lại một nửa, Margaret thấy cơ thể của hấn giật mình, dường như muốn đứng dậy. Nhưng vào ngay lúc này, một cái hộp đẹp rơi trên thảm theo động tác đứng dậy của hấn, nắp hộp bị mở ra, mấy điếu thuốc lá lẫn tứ phương.

Hấn thấp giọng nguyên rủa một câu, xoay người nhặt bao thuốc lá.

Margaret đã có thể thấy nửa gò má do cúi xuống của hấn, tìm đập một trận cuồng loạn, vội vàng dùng lực rúc thân thể vào sâu hơn, cầu nguyện hấn ngàn vạn lần đừng nhìn về phía mình.

Thời điểm ngón tay của hấn đụng phải bao thuốc lá thì đột nhiên dừng lại.

Một cảm giác hồng lét tràn vào cơ thể Margaret. Nàng không biết là hấn thật sự thấy được thân hình của mình hay đây chỉ hoàn toàn là động tác theo bản năng. Tóm lại, không chút dự cảm nào, đột nhiên hấn nâng tầm mắt lên, mắt liền nhìn về phía bức tranh.

Bốn mắt nhìn nhau. (tê tái ghê, tội nghiệp, tất cả tại bao thuốc lá)

Thời gian chỉ nháy mắt phảng phất như đọng lại. (mai hết - to - ny: my destiny)

"Xong rồi."

Lúc này, trong đầu Margaret chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Đôi mắt Cal chợt tròn tròn, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc cực độ. Mấy giây trôi qua, bỗng nhiên hấn đứng lên (anh hết đơ rồi nhe), một bước dài đi tới chỗ bức tranh mà Margaret trốn, đá bay bức tranh kia ra ngoài, bức tranh lập tức chia năm xẻ bảy tán loạn trên mặt đất.

"Là cô! CMN, tại sao cô lại ở chỗ này!" (CMN: con ** nó)

Hấn nhận ra Margaret ngay lập tức, cơ hồ là phun từng chữ từng chữ ra lời này. Trong ngữ điệu có một loại kinh ngạc pha lẫn tức giận, thật khó để miêu tả.

Dưới thái độ tức giận đùng đùng từ trên cao nhìn xuống của hấn, đột nhiên Margaret cảm thấy có chút nhút nhát.

Đáng vẻ nổi giận của hấn thật là dọa người. Chuyện này và tình cảnh ngày hôm qua khi đối mặt với Black tiên sinh là hoàn toàn khác nhau. Thời điểm Black tiên sinh dưới sự phẫn nộ đối với nàng, nàng cũng không cảm thấy sợ hãi. Nhưng bây giờ có lẽ là do nguyên nhân mình đuối lý trước, nàng thật sự cảm thấy có chút sợ.

Nàng lấy tay đỡ vách tường, cơ thể cứng ngắc từ từ đứng dậy, ngược nhìn gia hỏa đối diện có vẻ mặt hung ác phảng phất mọi lúc đều có thể một chưởng đánh mình nát bét kia, trên mặt cố lấy vẻ chân thật thành khẩn nhất, nở một cụ cười thẳng thắn lấy lòng, vội vội vàng vàng nói xin lỗi.

"Hockley tiên sinh, thật xin lỗi vì tôi ở chỗ này. Chuyện này thật sự là quá trùng hợp rồi, tôi cũng không muốn thế này, vô cùng vô cùng xin lỗi nài, tôi thề, cái gì tôi cũng không nghe được, chỉ cần ngài tha cho tôi thôi, khi ra khỏi cửa rồi, thì cái gì tôi cũng không nhớ, tôi đảm bảo sẽ quên sạch tất cả, tôi thề..."

"Cô im miệng cho ta!"

Hắn chợt gào lên, trên trán nổi gân xanh cho thấy thời khắc này hắn tức giận đến độ nào, tay giơ lên, đưa về phía nàng.

Margaret cho là dưới con thịnh nộ hắn muốn đánh mình, cũng không quan tâm đến phải nói xin lỗi nữa, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn. Nàng lập tức nghiêng đầu chạy như điên ra ngoài, không nghĩ tới chỉ mới chạy một bước, da đầu liền cảm thấy đau nhói. Hắn kéo tóc của nàng lại, cũng kéo cả người nàng trở lại.

Mái tóc dài của nàng vốn được cột lên lập tức xổ ra, rũ rượi như nữ quỷ.

Margaret đau quá kêu lên một tiếng, thậm chí vì đau đớn tựa như bị kéo cả da đầu ra làm trong mắt có một tầng nước mắt. Để làm giảm bớt thống khổ, nàng không thể không lộn trở lại theo lực kéo của hắn, vận vẹo cổ (kì quá nhưng không biết chính xác sao giờ), trán đập lên lồng ngực cầu hắn.

"Khốn kiếp... mau thả tóc ta ra... thượng đế ơi...xin ngài mà... buông tay ra..."

Bị hắn kéo tóc không hề nương tay, rốt cục Margaret không khống chế được đau đớn liền chảy nước mắt, giọng nói cũng từ thét chói tai nguyên rủa ban đầu dần trở thành nghẹn ngào và khẩn cầu.

Hắn tựa hồ không ngờ tới nàng sẽ khóc như vậy, cúi đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng lệ nóng lưng trông, rốt cục cũng chịu buông mái tóc dài của nàng ra, tiếp theo, chán ghét đẩy nàng ra, Margaret giống như một con rối bị hắn quăng đến góc tường vậy.

Rốt cục cảm giác đau như bị kim đâm trên đầu cũng giảm bớt ít nhiều, Margaret tựa vào tường đưa tay lên vuốt tóc, mặt đầy vẻ đau khổ như cũ.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, sau một hồi trầm mặc, vẻ giận dữ trên mặt vừa rồi cũng dần dần biến mất, nhưng chân mày vẫn nhúu thật chặt, lạnh như băng nói:

"Đừng tưởng rằng cô rót mấy giọt nước mắt thì ta sẽ bỏ qua cho cô. Ta chưa ghét loại đàn bà khóc lóc trước mặt ta." (nhớ cho kỹ nghe anh, "ghét" nghe)

Margaret cả kinh, bắt chập đau đớn trên da đầu, vội vàng lau đi nước mắt dính trên má mình.

Nàng không có cách nào chỉ trích việc hắn vừa xuống tay ác độc hoàn toàn giống như là muốn bóc lột cả da đầu nàng ra như thế. Nàng cũng không quan tâm là tóc của mình bị hắn kéo xuống bao nhiêu sợi.

Nàng nhạy cảm nhận thấy rằng, khi nói câu ban nãy tâm tình của hắn biến hóa một cách vi diệu.

Tựa hồ, là vì bản thân rơi lệ ngoài ý muốn, nên hắn mới bình tĩnh lại cảm xúc giận dữ ban đầu. Đây hẳn là một dấu hiệu tốt.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 13.2

"Tiểu thư Firth, cô có phải là nên cho ta một lời giải thích hợp tình hợp lý liên quan đến hành động trốn chạy của mình không?" Giọng nói của hắn nghe vẫn vô cùng khó chịu.

"Hockley tiên sinh, tôi biết bây giờ bất luận tôi nói cái gì, cũng rất khó giải thích lý do tại sao tôi xuất hiện trong này, nhưng mà lời xin lỗi đến ngài là tôi thật lòng nói ra, tôi cũng không phải là cố ý..."

Thời điểm Margaret dựa vào tường, hơi hơi ngửa đầu nhìn hắn mà giải thích một lần nữa là mình không có ý định nào khác, thì thấy hắn nhúu mày lại, lộ ra vẻ chán ghét không chịu được mà nàng dần dần quen thuộc kia. Nàng quả quyết dừng tự kỷ bôi bôi xóa xóa cho mình, đơn giản lựa chọn một số tình tiết vừa trải qua sau đó vô tình đi lầm vào căn phòng này để giải thích cho hắn hiểu.

"...Chính là như vậy, tôi chỉ muốn tạm thời né tránh họ một chút, đợi sau khi Bukater phụ nhân và tiểu thư đi ra ngoài liền lập tức rời đi. Nhưng không nghĩ là ngài lại đến đây. Dưới tình huống lúc đó như vậy, tôi cũng không thể nào đột nhiên từ sau bức tranh đứng lên, cho nên tôi liền..."

"Cho nên cô trở thành một kẻ nghe lén đáng xấu hổ sao?" Sắc mặt Cal dần dần trở nên khó coi một lần nữa, đột nhiên gầm lên cắt đứt lời nàng, "Nếu như không phải vừa vặn bị ta phát hiện, tiểu thư Firth, cô liền mang về đặc ý khốn kiếp rằng có thể rời đi, sau đó đem ta và tất cả mọi người trong gian phòng này trở thành những đũa ngọc mặc cô cười nhạo, đúng không?"

"Không, không, Hockley tiên sinh, tôi tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy." Margaret nhỏ giọng giải bày, "Tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu như tôi đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, tôi nghĩ tôi cũng khó có thể đưa ra một lý do để ngài xem như chưa từng xảy ra chuyện này..."

"Im miệng! Nguyên bản là cô nên đứng ra nhận lỗi của mình trước khi mọi chuyện trở nên thảm hại hơn nữa. Firth tiểu thư, một lần nữa, hành động của cô lại chứng minh, cô không có giáo dục và có nhân phẩm tồi!"

"Vâng, vâng, ngài nói đúng lắm," Margaret cúi đầu, không dám phản bác nữa câu, "Tôi thừa nhận, tất cả đều là do tôi sai. Chỉ khẩn cầu ngài có thể tha thứ cho tôi. Tôi thề, tôi sẽ tuyệt đối không tiết lộ nửa câu liên quan đến chuyện ban nãy ra ngoài, tôi thề, làm ơn, xin ngài, tha thứ cho tôi đi, Hockley tiên sinh..."

Căn phòng lại lâm vào yên lặng lần nữa.

Margaret nín thở giây lát, thấy hấn vẫn một mực không lên tiếng, thoáng nâng mí mắt lên (nãy giờ chị ý đang cúi mắt làm vẻ tội nghiệp nhé), vừa vận dụng phải ánh nhìn chăm chăm của hấn vào bản thân, ánh mắt của hấn vẫn âm trầm như cũ, lại vội vàng cúi đầu.

"Xin ngài làm ơn tha thứ, Hockley tiên sinh, tôi đảm bảo lời nói cửa rồi của tôi toàn là thật..."

Nàng ngập ngừng, lập lại một lần nữa.

"Tại sao cô phải chạy trốn?"

Bỗng nhiên hấn hỏi một câu.

Margaret không có trả lời ngay, trong đầu cố suy nghĩ câu trả lời thật nhanh.

Tất nhiên là không thể nói với hấn về việc chìm tàu gì đó, hấn sẽ càng nhận định mình là một người điên.

"Nhìn ta, trả lời ta!"

Đột nhiên hấn quát lên.

Margaret run lên, vội vàng giương mắt nhìn hấn.

"Tôi..." Nàng nuốt nước miếng một cái, làm dịu cổ họng khô khốc của mình, nhỏ giọng nói, "Ngài nói muốn để tôi ngồi tù, tôi rất sợ hãi..."

Cal liếc mắt thấy vết thương nhàn nhạt còn chưa khép lại bên khoe miệng nàng, bỗng nhiên liên tưởng đến vết thương trên mặt và cổ tay của Robert hôm qua, dừng lại một chút.

"Rốt cục cô và Robert có quan hệ như thế nào? Nguyên bản không phải là hấn thay cô nhận lỗi với ta sao? Nhưng tại sao cô lại từ chối hấn?" Hấn "hừ" một tiếng, "Nếu cự tuyệt, bây giờ cần gì phải chạy trốn nữa? Ta có nên hiểu hành động của cô thành hành động của loại phụ nữ cực kỳ am hiểu việc làm bộ làm tịch hay không?"

(em nói xen vào tí, anh giai oi, chị í mà đồng ý làm nhân tình cho lão già kia thì sau này anh chỉ có nước khóc ròng thôi đấy, may mà không lấy ông í)

Trên mặt Margaret hiện lên sắc đỏ ửng nhàn nhạt.

"Hockley tiên sinh, tôi biết ngài và hấn là bạn bè, trước điều kiện tiên quyết đó, tôi không muốn biểu đạt bất cứ ý kiến nào liên quan đến đức hạnh của hấn trước mặt ngài. Tôi chỉ là giáo sư dạy dương cầm của Shirley con trai hấn, ngoài điều đó ra thì tôi và hấn không có chút quan hệ gì. Đây là câu trả lời duy nhất tôi có thể cho ngài."

"Ý của cô là, một mặt cô xuất thủ đã thương người khác, nhưng một mặt khác cô lại tỏ vẻ được giáo dục đầy đủ nên sẽ không nói xấu sau lưng người khác sao?"

"Tôi không thấy rằng bình luận về hấn ở trước mặt ngài có thể mang đến bất kỳ trợ giúp nào cho tình huống hòng bết của tôi."

"Như vậy là cô biết đàn dương cầm, phải không Firth tiểu thư?" Hấn nhún vai một cái, bỗng nhiên đổi đề tài, giọng nói lộ ra vẻ tùy ý.

"Nói chính xác, tôi học Soạn nhạc. Dương cầm chẳng qua chỉ là một kỹ năng cần thiết thôi." Margaret sững sờ, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời hấn.

"Soạn nhạc sao?" Hấn chế giễu nhếch mép, "Trở thành một nữ Beethoven vĩ đại đương thời là giấc mộng của cô sao?"

Margaret nhin xuống, làm như bản thân không nghe thấy, không lên tiếng.

Thấy nàng không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng qua là ngoan ngoãn đứng trước mặt mình, đáng vẻ đầy nhu thuận, đột nhiên Cal cảm thấy có chút không quen, hơn nữa bắt đầu hối hận về đoạn đối thoại hoàn toàn lạc đề với nàng. Vì vậy sắc mặt của hấn lại khó coi, lạnh như băng nói:

"Firth tiểu thư, cô rất sợ ta sẽ đưa cô vào ngục sao?"

Margaret vội vàng gật đầu. Nhớ đến hấn tựa hồ không thích mình cúi đầu né tránh ánh mắt của hấn, nàng lại nâng mắt lên, đối mặt với ánh mắt của hấn:

"Đúng, nếu như ngài chịu bỏ qua cho tôi, tôi sẽ cực kỳ cảm kích. Tôi đảm bảo tôi sẽ bồi thường tất cả tiền bạc cho phần tổn thất tài sản của ngài. Nửa

năm sau, tôi phải đi New York làm việc, dạy học ở một học viện nghệ thuật. Tôi có thể trả tiền bồi thường định kỳ."

Con người màu xanh lục bán trong suốt như ngọc (một loại ngọc rất đẹp) nhìn chăm chăm nàng.

Mắt đối mắt với hắn ở mộ khoảng cách gần như vậy, đúng là một thử thách to lớn. Margaret hết sức cố gắng mới không né tránh ánh của hắn, thần thần tận lực dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hắn.

"Xin ngài thương xót, tôi biết ngài là người tốt." Nàng nhẹ nói.

Mí mắt Cal giật một cái, liền dời tầm mắt đi.

"Cô sai rồi, Firth tiểu thư, ta chưa bao giờ là một người tốt," hắn nói mà mặt không đổi sắc, "Hành động vừa rồi của cô còn tồi tệ gấp trăm lần so với đùng hư ô tô của ta. Thấy rằng cô đã nghe được ít chuyện, ta không thể để cô tùy ý hành động trên tàu. Còn mấy ngày nữa là đến New York, ta có thể không giao cô cho Bell đội trưởng, nhưng ta phải bảo đảm cô có thể khiến ta yên tâm."

"Ngài có ý gì?"

"Ta sẽ giao cô cho người làm của ta trông coi, sau khi đến New York, ta sẽ quyết định nên xử trí cô như thế nào. Bây giờ cô đi theo ta."

Hắn nói xong, nhắc chân muốn đi ra ngoài.

Margaret dõi theo hắn, "Ngài không thể đối xử với tôi như vậy!"

"Nếu không thì sao?" Hắn lại lộ ra vẻ không nhìn được, ngữ điệu lại càng tỏ ra lạnh giá vô tình, "Hay là cô càng hy vọng ta sẽ ném cô vào trong lòng Đại Tây Dương hơn? Ta cảnh cáo cô Firth tiểu thư, ta đã quá dễ dàng tha thứ cho cô."

Margaret sững sốt một chút.

Mới vừa rồi bản thân ra vẻ thấp kém nói hết lời khen ngợi trước mặt hắn, chỉ kém quỳ xuống khóc ròng cầu xin hắn nữa thôi, không nghĩ đến cuối cùng vẫn là loại kết quả này.

Bị người người của hắn canh giữ, có khác gì với ở trong phòng tạm giam đầu cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 14

Margaret từ từ lui về phía sau, dần dần lui về phía bàn trang điểm dựa tường.

"Cô còn không chịu đi ư?"

Cal chú ý đến hành động của nàng, hơi hơi nhíu mày, nói tới đây sự kiêu ngạo và chế giễu càng rõ ràng:

"Chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục ở lại đây? Firth tiểu thư, ta nhắc nhở cô, chân cô dẫm xuống biết bao dấu giày lớn nhỏ ở đây, tương đương với 40 đô la phí dọn dẹp mỗi đêm đấy. Khoảng hạng ba thích hợp cho cô hơn."

Hắn nói xong câu đó, rốt cục Margaret cũng thối lui đến bên cạnh bàn trang điểm rồi.

Đây tất nhiên là bàn trang điểm của Rose. Phần viền gương chạm trổ hoa hồng Anh quốc và họa tiết cây cỏ, trên bàn đặt một lọ hoa Bách Hợp màu trắng, bên cạnh lọ hoa các loại mỹ phẩm được sắp xếp ngay ngắn trước sau, đôi găng tay của Cherry phụ nhân, xà bông cục của Fanhilley (Phan Hải Lợi, bạn Thư dịch kinh quố), chiếc lược đồi mồi, cây quạt cầm tay của Tây Ban Nha, còn có một lọ nước hoa hương lan dùng được phân nửa. Tất cả không cái nào là không tinh xảo, hòa hợp thành một thể với căn phòng giá không hề rẻ này.

"Ta nói cút cm (con **) mi đi!" Margaret đáp một câu.

"Cô nói cái gì?"

Cal dừng chân lại, trên mặt lại hiện lên vẻ nóng nảy bức tức đáng kinh ngạc.

"Ta nói, mi tới địa ngục đi, Cal Hockley!"

Margaret nhìn theo hắn, thay đổi thái độ thấp kém trước đó, gằn từng chữ.

Sắc mặt của hắn lập tức trở nên xanh mét, bước nhanh về nàng, một khắc trước khi hắn bước nhanh đến định bắt lấy nàng, Margaret nhanh chóng cầm lọ nước hoa trên bàn xịt thẳng về phía hắn. Kèm theo tiếng "xuy" nho nhỏ là tiếng quát to và hành động giơ tay lên che mắt của hắn:

"Mẹ! Mi đang làm gì! Mắt của ta..."

"Nhớ đây là ta, kẻ không có giáo dục, nhân cách tồi, chỉ xứng ở khoang hạng ba, dạy cho mi một bài học, Hockley tiên sinh "cao quý"!"

"Gặp quý, mi, đồ đàn bà đáng chết này..."

Cal lộ vẻ tức giận và thống khổ (vì đau mắt). Nhìn hắn có vẻ như muốn dùng hết sức mờ mắt, nhưng vì chút nước hoa phun trúng mắt do hắn không phòng bị ban nãy chắc hẳn bây giờ mắt hắn vừa cay vừa đau, cơ bản là không có cách nào mở mắt bình thường.

Margaret nhanh chóng thả lọ nước hoa xuống, dễ dàng né tránh cánh tay vung tới theo cảm giác muốn tóm lấy mình của hắn, sau đó đi vòng qua hắn.

Sau lưng liên tục truyền tới tiếng bàn ghế bị đụng ngã thật lớn và tiếng hắn nguyên rửa máng chửi, Margaret trốn ra khỏi phòng, chạy như điên về phía cuối hành lang.

Vừa rồi nàng cố ý mắng khiến hắn phân tâm, sau đó thừa dịp hắn không phòng bị dùng nước hoa phun vào mắt hắn, ngay tại thời điểm ngăn hắn mất đi thị lực liền đạt được cơ hội chạy trốn. Trong nội tâm nàng biết rất rõ, lần này nếu mình chạy trốn thất bại rồi rơi vào tay Cal Hockley lần nữa, nhất định kết quả của nàng sẽ rất thảm.

Nàng không dám dừng lại, chạy một mạch đến tầng b, sau đó tiếp tục chạy dọc theo cầu thang nhỏ xuống tầng c, cuối cùng khi đến tầng d. Bấy giờ, rốt cục nàng cũng thở hắt ra dừng lại, lúc nhìn xung quanh tìm một lối đi xuống thích hợp, thì đột nhiên thấy Cal từ một hành lang không xa chừng 10 thước bước ra.

Tầng này ngoại trừ phòng chung và phòng ăn của khoang hạng hai, thì còn có một quầy rượu. Nhưng bây giờ là buổi chiều, nên bất luận là ở phòng chung hay hành lang đều không có nhiều người lui tới.

Cơ hồ là Cal thấy Margaret ngay đầu tiên, liền lập tức đuổi về phía nàng.

Margaret không nghĩ tới hắn đuổi tới nơi nhanh như vậy, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Ở thời điểm này, người cao ráo chân dài liền chiếm ưu thế rõ ràng. Mặc dù Margaret đã hết sức chạy như điên, thậm chí leo cầu thang cũng một bước mấy bậc, tấm ván dưới chân bị nàng dậm đến vang dội, nhưng tiếng bước chân của hắn vẫn là ngày càng tiến tới gần... Thấy trước mắt chỉ còn lại mấy bậc thang, Margaret hít một hơi dài, nắm tay vịn nhảy một cái, ngay tại khi nàng sắp thành công rẽ sang một khúc cua, thì một chân không cẩn thận dẫm phải vạt vấy, sau đó liền ngã lăn ra đất.

"Xem mi còn chạy được đi đâu!"

Sau lưng truyền tới giọng nói của hắn, không lớn nhưng tràn đầy tức giận.

Margaret bất chấp đau đớn, cuống quýt bò từ dưới đất dậy, nhưng nói vừa đứng thẳng người, còn chưa kịp bước, thì đã bị Cal từ phía sau chạy lên kéo trở lại.

Dáng vẻ của hắn rất dọa người. Trên mặt còn vương vài giọt nước thanh tẩy đôi mắt, cặp mắt đỏ bừng, giăng đầy tia máu như mạng nhện. Cộng với biểu tình của hắn giờ phút này, thậm chí nhìn có vẻ dữ tợn.

Hắn cường ép bắt nàng đến áp lưng vào bức tường hành lang.

"Ta xem cô chạy đi đâu! Biết sau này ta sẽ đối xử với cô ra sao không, đồ Scotland giao hoạt lừa lọc!"

Một tay của hắn chặn ngay dưới cổ nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mặt hắn ép đến gần như vậy, gần gũi đến mức gần như nàng có thể thấy rõ mỗi một tác da thịt trên mặt hắn, thậm chí là từng chiếc lông mi.

Margaret giãy giụa. Nhưng lực tay hắn quá sức tưởng tượng của nàng. Phí công vùng vẫy chốc lát, mặt của nàng nghẹn đến đỏ bừng, hô hấp cũng dần trở nên khó khăn. Sau khi mùi quặng quấy loạn mấy cái, tay nàng chụp phải áo khoác của hắn, lập tức níu chặt lấy theo bản năng, sau đó đẩy thân thể của nàng ra ngoài, có ý dùng phương pháp này làm sự chống cự cuối cùng.

Một màn như vậy, chuyện vốn làm sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh sợ, nhưng nếu như đứng ở khoảng cách xa hơn một chút nhìn lại, đây cũng không phải là chuyện như vậy nữa.

Một tràng cười vang lên, mấy vị phu nhân vui vẻ trò chuyện vừa bước ra từ cửa phòng chung cách đó mấy chục thước, chuẩn bị lên cầu thang hưởng thụ chuầnnh nắng hoàng hôn rực rỡ, đột nhiên nhìn thấy một màn diễn ra trước cầu thang, liền kéo ống tay áo nhắc nhở nhau, rồi rí róng bước.

"Thượng đế ơi, ta không nhìn lầm chứ? Đây chẳng phải là Cal Hockley tiên sinh hay sao?"

"Hắn không phải là vị hôn phu của Rose Bukater phu nhân sao?"

"Người phụ nữ kia là ai? Bọn họ đang làm cái gì?"

...

Đám phu nhân tròn mắt châu đầu ghé tai xì xầm, mặc dù tiếng nói rất khẽ, nhưng vẫn loáng thoáng truyền tới.

Hắn quay mặt, phát hiện bản thân đang là tâm điểm chỉ trích, lúc này mới lưu ý đến quả thật khoảng cách giữa mình và nàng quá gần gũi. Dáng vẻ nàng hiện lên ngay dưới mắt hắn, tóc rối bởi dính trên má, sắc mặt tái nhợt như tuyết, gò má lại ửng đỏ như màu máu, giống như là bôi phấn hồng, môi của nàng vô lực hơi giương giương lên, chỉ cần thêm mấy xentimet nữa là có thể chạm đến mặt hắn.

Người phụ nữ bị mình kẹp cổ áp vào tường dưới con thịnh nộ tựa hồ như sắp hít thở không thông rồi.

Hắn buông lỏng tay một chút, lui người về sau 2 bước, ánh mắt thâm trầm vẫn nhìn chăm chăm nàng như cũ.

Margaret hít thở lại bình thường, liền bắt đầu ho khan, nàng ho khan không ngừng, cuối cùng ngồi xồm trên mặt đất.

Cầu thang đi lên boong trên là ở hướng này. Đám phu nhân từ từ chậm rãi đi về hướng này, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra cả. Một vị phu nhân hẳn gặp một lần ở phòng ăn ngày hôm cũng tùm tùm cười và chào hỏi hắn.

Cal chắc chắn, thời điểm vị phu nhân này chào hỏi mình, thật ra tầm mắt bà một mực vẫn rơi vào người phụ nữ trên đất kia.

Loại cảm giác lúng túng nhàn nhạt có chút quen thuộc giống như ngày hôm qua ngăn cản nàng nhảy tàu lại xuất hiện một lần nữa.

Hắn phui phui chiếc áo khoác vừa mới bị Margaret níu lấy của mình, dùng hết sức lực tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cũng gật đầu đáp lại vị phu nhân kia. Đột nhiên, Margaret vốn ngồi dưới đất chợt đứng bật dậy, cũng không thêm xoay đầu liền xông ra ngoài, dọa mấy vị phu nhân giật mình.

"Thượng đế ơi, nàng có chuyện gì vậy?"

Các bà nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng biến mất sau khúc cua rồi kinh hãi thốt lên không dứt.

Theo bản năng, Cal đuổi theo nhưng cũng chỉ đuổi mấy bước mà thôi, cuối cùng chậm rãi ngừng lại.

Cuối cùng hắn quay trở lại, dưới ánh mắt chăm chú của đám phu nhân vẫn đứng đấy mãi không chịu đi, hắn bèn nhún vai một cái, giải thích:

"Nàng ta là một kẻ lừa gạt, vừa rồi ta chỉ là muốn bắt lấy nàng mà thôi."

Đám phu nhân đồng loạt "ò" lên một tiếng, bắt đầu biểu đạt sự bất mãn cũng như than phiền của bản thân về bọn lừa gạt đến từ khoang hạng ba hạ đẳng.

"Tôi hôm qua, chồng của ta bị một kẻ lừa gạt chơi xấu đến từ khoang hạ đẳng lừa mất 300 đô la!" Một vị phu nhân béo than phiền.

"Bà không biết những kẻ đó bản thủ thế nào đâu! Vừa dơ dáy vừa hôi hám! Ta thật sự không hiểu lý do tại sao một chiếc tàu lớn mạnh (buru luân) như RMS Titanic lại phải có khoang hạng ba chứ?" Một vị phu nhân khác tiếp lời.

Cal gật đầu phụ họa, sau đó đi về phía Margaret vừa trốn chạy. Đến khúc quanh, tránh khỏi tầm mắt của đám phu nhân, hắn lập tức nhanh chóng đuổi theo, nhưng bóng dáng nàng đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Thấy một thủy thủ đi tới, Cal nắm lấy vạt áo hắn (thủy thủ):

"Có thấy một cô gái trẻ tóc tai bù xù chạy tới đây không?"

Viên thủy thủ nhìn đôi mắt phiếm đỏ của hắn (Cal), mờ mịt lắc đầu một cái:

"Không có, tiên sinh. Ngài có cần tôi giúp đỡ gì không?"

Cal buông tên thủy thủ ra, đứng tại chỗ, móc trong túi ra một chiếc khăn tay trắng như tuyết, nhắm mắt lại khẽ thấm, sau khi thấm hết những giọt nước còn sót lại trên mặt, liền xoay bước đi.

"Cô Firth!"

Margaret chạy theo cầu thang chuyên dụng của nhân viên xuống đến tầng e, lúc đang đi tìm một chỗ trốn ở tầng f, thì chợt nghe sau lưng có người gọi mình.

Giọng nói này quá quen thuộc với nàng.

Nàng quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Shirley, ban nãy vừa giả vờ đau bụng để dẫn thủy thủ đi, đang chạy tới.

"Shirley! Sao em lại ở..."

"Đi theo em!"

Shirley kéo nàng đi.

Margaret dừng lại, "Shirley, em không biết..."

"Em biết bọn họ đang tìm bắt cô. Em mang cô đến một nơi, bọn họ tuyệt đối không tìm được cô!"

Ngữ khí của cậu bé vô cùng kiên định, mặc dù vẫn chỉ là một đứa bé, nhưng không khỏi khiến người ta sinh ra một loại cảm giác tín nhiệm.

Margaret không do dự nữa, lựa chọn đi theo Shirley lần nữa lên tầng trên, lên đến tầng c, tránh đi hành lang mà thủy thủ và hành khách thường xuyên qua lại, đi băng qua một buồng máy, lại quẹo qua nhiều góc cua, cuối cùng họ dừng lại trước một cách cửa.

Margaret ngẩng đầu, liếc nhìn số phòng: c 05

Đây là một căn phòng bình thường nhất trong số những căn phòng ở khoang hạng nhất.

Margaret nhìn thấy Shirley móc ra một chiếc chìa khóa, thuận thực mở cửa, sau khi Margaret tiến vào rồi liền đóng cửa lại ngay.

"Tiếp theo, cô có thể ở lại chỗ này," Shirley chỉ chỉ một căn phòng bên trong, "Không có ai tìm được cô."

"Không, không, Shirley, đây là căn phòng của người khác, cô không thể..."

"Cô có thể," Shirley nhún vai một cái, "Căn phòng này là của em, nói chính xác là gian phòng của em và bảo mẫu chăm sóc riêng cho em. Ba và mẹ không ở chung với em. Bọn họ chỉ đến đây một chút vào buổi tối trước khi em đi ngủ, không được 5 phút là họ đi ngay. Về phần bảo mẫu của em, em biết bà ta rất ghét em, chỉ giả bộ thích em trước mặt mẹ, hơn nữa bà ta rất sợ em. Bởi vì có một lần bà ta nhân lúc em ngủ để nguyên rửa em, không ngờ lại bị em bắt tại trận. Em đáp ứng là không tố cáo bà ta. Cho nên chỉ cần em ra lệnh đi ra ngoài, bà ta tuyệt đối không dám không nghe lời em, cho nên cô Firth, cô có thể yên tâm, mấy ngày kể tiếp, ai cũng không thể phát hiện ra cô."

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 15

Margaret bị cậu bé thuyết phục.

Đối với nàng bây giờ mà nói, căn phòng của Shirley đúng là nơi an toàn nhất trên con tàu này rồi. Trừ việc không có ban công ngắm biển bao la ra thì nó và căn phòng kiểu hoàng gia kia của Rose cũng không khác nhau là mấy, nói cách khác nó có không gian đủ lớn. Ngoại trừ phòng tiếp khách, nó còn có 2 phòng ngủ 1 lớn 1 nhỏ. Shirley ở phòng lớn, còn bảo mẫu của cậu bé Rosen phụ nhân ở trong một căn phòng nhỏ hơn.

Rosen phụ nhân chừng 30 tuổi, dáng người to cao, có vẻ ít nói, thoát nhìn ngoan ngoãn biết điều, đối với một nhà gia chủ cũng vàng vọt dạ dạ, trước kia mặc dù Margaret cũng đến Black gia nhiều lần, nhưng mỗi khi vô tình gặp mặt vị Rosen phụ nhân này thì cũng gật đầu chào rồi thôi.

Quả thật Black phụ nhân có chút tự cao, cũng có lúc Shirley biểu hiện là một đứa trẻ đặc biệt khó hầu, nhưng nếu không phải Shirley chính miệng nói ra, Margaret rất khó mà tin được, Rosen phụ nhân nhìn thành thực như vậy lại thừa dịp con trai gia chủ ngủ dùng loại phương pháp kia để phát tiết sự bất mãn trong lòng đối với gia chủ.

Đúng như Shirley đã nói, mặc dù Rosen phụ nhân có chút ngoài ý muốn đối với việc mình đột nhiên bị giới hạn trong một ngày không thể vào phòng Shirley, nhưng đại khái là đã sớm quen với tính cách hi vọng vô thường của cậu bé con gia chủ từ trước, bà ta cũng không có vẻ chất vấn gì lắm mà lập tức gật đầu đáp ứng.

Margaret cứ như vậy mà trốn trong phòng của Shirley.

Chuyện thứ nhất nàng làm là mượn phòng tắm để tắm. Sau khi tắm xong, lúc nàng đang giặt giũ quần áo và đồ lót đã có mùi hôi chua, thì nghe được bên ngoài phòng tắm có tiếng gõ cửa, sau đó liền im lặng.

Nàng mặc áo choàng tắm vào, mở cửa phòng tắm ra, lúc thò đầu ra xem xét, lại vô tình phát hiện một bộ đồ lót bằng lụa (lời ty chác là lụa đi ha) trước cửa.

Đồ lót vô cùng tinh xảo, mới tinh, nhìn một cái liền biết giá của nó không hề rẻ.

Margaret liền hiểu ra, đây là Shirley đem đến cho nàng, hơn nữa, nếu như nàng không nhầm, rất có thể đồ được lấy trong rương quần áo của Black phu nhân đấy.

Margaret cũng không mặc. Thứ nhất đây là quần áo của Black phu nhân, thứ hai, bây giờ phụ nữ ở xã hội thượng lưu vẫn lưu hành đồ lót xuyên thấu (là đồ lót nguyên người, trong Titanic có cảnh bà mẹ buộc dây đồ lót cho Rose ý), quả thật nàng không chịu nổi sự gò bó đó, huống chi, không có người giúp nàng, bản thân nàng một người cũng không mặc tốt loại đồ lót này.

Margaret đem cất quần áo.

Đến giờ ăn tối, sau khi Shirley khóa trái cửa, thì bị Rosen phu nhân dẫn đi ăn tối với vợ chồng Black tiên sinh. Một mình Margaret ở lại trong căn phòng xa xỉ nhất, sang trọng nhất mà nàng từng ở, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt trên tường, đưa mắt nhìn ngắm chiều hồng ánh kim đang dần chìm xuống biển Đại Tây Dương.

Đến tối, đại khái là vào khoảng hơn tám giờ, Margaret nghe bên ngoài có tiếng động, là tiếng mở cửa, tiếng nói chuyện, có cả tiếng ho khan. Giọng nói của Shirley đặc biệt lớn, nàng biết là cậu bé đang nhắc có người đến, liền lập tức khom người trốn dưới gầm giường.

Trong chốc lát, có tiếng chìa khóa tra vào ổ, Margaret nghe bên ngoài có tiếng làn váy phát ra tiếng "tất tất tốt tốt".

"Cục cưng, tại sao lại khóa cửa phòng?" Người nói chuyện là Black phu nhân, "Rosen phu nhân nói đây là chủ ý của con đúng không? Đề cửa mở thì dễ dàng hơn, Rosen phu nhân có thể tùy lúc mà quét dọn lại căn phòng này..."

"Không, con không cần. Con ghét người khác ra vào phòng con. Nếu như cây vọt Bobby Jonathan tự tay kí tặng bị người ta trộm mất, con biết đi tìm ai đòi lại?" Shirley kêu lên.

Bobby Jonathan là một trong số tay vọt nổi danh và cũng được hoan nghênh nhất.

Nghe cậu bé nói như vậy, Black phu nhân lộ ra chút bất đắc dĩ.

"Được rồi, tùy theo ý thích của con đi. Nhưng con phải nghe lời Rosen phu nhân, không được chạy loạn khắp nơi. Con phải biết, trên tàu này, ngoại trừ những người như chúng ta ra, còn có người nghèo, trong số đó có rất nhiều người xấu. Ta không hy vọng con xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào."

"Biết rồi mà mẹ!" Shirley không nhịn được, ngòai phịch lên giường, "Con buồn ngủ, con muốn đi ngủ."

Black phu nhân nhún vai, "Được rồi, cục cưng, vậy con ngủ sớm một chút." Nàng (Black phu nhân) cúi người hôn trán con trai, "Ba ba của con không thể nói chúc ngủ ngon tối nay với con rồi, con nhớ vị Hockley tiên sinh đến nhà ta làm khách mấy ngày trước không? Ban nầy hấn không xuất hiện trên bàn ăn tối nay. Nghe nói là mất hấn có chút không thoải mái, gọi bác sĩ đến xem. Ba ba của con đi thăm hấn rồi, nhấn ta thay hấn nói chúc con ngủ ngon, bảo bối của ta." Nàng vừa nói, vừa hôn xuống mặt cậu bé.

Bởi vì mất không thoải mái mà Cal hủy bỏ bữa ăn tối ư?

Margaret có chút kinh ngạc.

Nếu như nàng nhớ không lầm, bữa cơm này vốn là hấn (Cal) muốn cảm tạ Jack đã cứu Rose mà tổ chức. Hiện tại không có hấn, không biết Jack và Rose làm sao phát triển tình cảm đây?

Shirley xụ mặt, nhìn có vẻ vô cùng miễn cưỡng với 2 cái hôn của mẹ.

"Ngủ ngon dù hơi trễ, mẹ, hẹn gặp lại ngày mai."

"Mai gặp, con của ta."

Sau khi Black phu nhân dặn dò Rosen phu nhân xong, thì mang theo Gila rời đi.

Các nàng vừa rời khỏi, Shirley lập tức sai Rosen phu nhân ra ngoài.

"Nhưng mà tiểu thiếu gia... ngài còn chưa tắm..."

"Tự ta tắm. Bây giờ bà đi ra ngoài, ngủ ở phòng người, hoặc là tùy tiện tìm chỗ nào đó uống rượu với bạn bè của bà đến say rồi về cũng không thành vấn đề! Chỗ này của ta không cần bà nữa!"

"Được rồi, như ngài muốn vậy. Nhưng xin nhớ, đừng để phu nhân biết..."

"Nếu bà mà còn không đi, ta lập tức sẽ đi nói cho mẹ về chuyện bà nguyên rủa ta đấy!"

Thấy Shirley tỏ vẻ không thể chịu được nữa, Rosen phu nhân sợ hết hồn, gấp rút đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại luôn.

Sau khi Shirley đưa tay khóa cửa, lập tức nằm úp sấp trên giường, ló đầu xuống nhỏ giọng nói:

"Cô Firth, bọn họ đi rồi, bây giờ cô có thể ra ngoài."

Margaret bò từ dưới gầm giường ra, thấp giọng nói cảm ơn.

"Cô đói bụng chưa? Em có mang một ít thức ăn về đây, em nói với bọn họ là gần đây em thường đói bụng đến không chịu nổi vào ban đêm. Cô mau ăn đi."

Hắn chỉ cái khay để trên bàn. Bên trong có thịt gà nướng, cá, bánh mì, còn có cả nước trái cây.

"Không phải là rất đói, mới rồi cô có ăn ít trái cây trong phòng." Margaret mỉm cười nói.

Sợ nói chuyện lớn tiếng bị Rosen phu nhân nghe được nổi nghi ngờ, 2 người không nói thêm gì nữa. Shirley đi vào tắm, sau khi tắm xong, chỉ quấn một chiếc khăn lông lớn đi ra. Thời điểm Margaret hỏi cậu có cần nàng giúp gì không, mặt cậu hơi đỏ, thấp giọng nói:

"Xin cô xoay sang chỗ khác, cô Firth." (haiz, 7-8 tuổi đã là đại nhân rồi)

Margaret bật cười, sau đó xoay người sang một bên. Sau một trận "tắt tắt tốt tốt", lại nghe bé trai nói, "Tốt lắm", nàng mới quay lại, nhìn thấy cậu bé đã mặc đồ ngủ vào, ngồi xếp bằng 2 chân trên giường.

"Em có thể cho phép cô ngủ chung giường với em." Bé trai nhìn Margaret, trên mặt có vẻ rất nghiêm túc, "Ngoại trừ mẹ em, cô là người đầu tiên có thể ngủ trên giường của em đó."

Margaret khẽ mỉm cười, "Cảm ơn em, Shirley thân mến." Nàng là chân tâm thật ý nói.

Ban đêm ở biển khơi thật là tĩnh lặng, yên tĩnh đến mức thời điểm áp tai vào tường cũng có thể mơ hồ nghe thấy tiếng ngáy như sấm của Rosen phu nhân cách vách.

"Cô Firth, cô còn thức sao?"

Trong bóng đêm đen kịt, Margaret chợt nghe Shirley đang nằm kế bên hỏi một câu như vậy.

"Em không ngủ được. Em biết cô vẫn còn thức." Bé trai khẽ nói, "Chúng ta có thể tùy tiện nói vài lời không?"

Margaret đưa tay giúp cậu bé chỉnh lại gối nằm, "Được."

"Y phục em lấy, cô mặc được không?" Giọng nói của cậu bé nghe có chút xấu hổ, "Nếu cô không thích, em có thể đi đổi..."

Trong lòng Margaret nhất thời phảng phất có một dòng nước ấm chảy qua.

"Shirley, cô biết là em lấy của mẹ em, vô cùng cảm ơn em đã suy nghĩ chu đáo như vậy, nhưng mà cô không mặc những loại quần áo này, em xem lúc nào thuận tiện thì mang quần áo trả về, vạn nhất bị mẹ em phát hiện thì nguy to."

"Bà ấy không thể nào biết được," Shirley nói, "Thời điểm bà lên tàu lần này, chỉ có ruộng đựng quần áo thôi cũng mang đến 15 cái (kính quá). Cơ bản là bà ấy không biết bản thân mang theo quần gì áo gì."

Margaret nắm lấy tay hắn, mỉm cười.

Shirley bây giờ nhu thuận cũng với Shirley trong ấn tượng của Margaret giống như là biến thành người khác.

"Cô Firth, ban ngày em không có thời gian để nói chuyện với cô," cậu hỏi, "Tại sao bọn họ muốn bắt cô? Còn nữa, tại sao cô lại ở trên tàu RMS Titanic?"

Margaret suy nghĩ một chút rồi nói:

"Shirley, sự kiện lần trước cô dặn em, em còn nhớ không?"

"Nhớ."

"Còn nhớ thì tốt. Nguyên nhân liên quan đến việc vì sao cô lại ở trên tàu rất phức tạp, cô thật sự khó giải thích hết với em. Cô có thể từ chối câu hỏi của em không? Về phần vì sao bọn họ bắt cô, bởi vì cô làm hư tài vật của họ. Vốn là cô hẳn phải bị bọn họ tiếp tục giam lại, nhưng bởi vì một nguyên nhân không thể nói ra, cô cảm thấy mình không thể bị bọn họ bắt được, cho nên..."

Margaret càng nói càng thấy chính mình cũng khó hiểu, liền ngừng lại.

"Ồ, em biết rồi, cô không muốn người khác hỏi về vấn đề này. Em liền không hỏi vậy."

"Cảm ơn em, Shirley. Em đã giúp cô một chuyện cực lớn." Margaret thấp giọng nói.

Shirley nằm bên cạnh khẽ rụt người lại, hơi hơi nhích về phía nàg một chút.

"Cô Firth, tóc cô thật là thơm, ngửi thật thích..." Cậu bé lăm bà lăm bằm, giọng nói mang theo chút buồn ngủ.

Margaret lại nở nụ cười, đưa tay khẽ ôm bả vai cậu bé, "Ngủ đi," nàng tự nhiên hôn lên trán bé trai, "Không còn sớm nữa."

"Dạ..." Shirley nhắm mắt lại, chậm rãi đi vào mộng đẹp.

"Ồ thượng đế ơi, phu nhân, có chuyện gì xảy ra?"

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Margaret còn chưa tỉnh ngủ, thì đã bị tiếng quạt tháo của Rosen phu nhân đánh thức.

Giọng nói của bà nghe rất hốt hoảng, tựa hồ như có việc gì xảy ra.

Margaret chợt ngồi bật dậy, cơ hồ ngay giây phút đó, Shirley cũng tỉnh giấc, nhảy từ trong chăn ra, chân không chạy như bay ra đến cửa, đóng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Margaret chú tâm mặc đồ đằng hoàng, bây giờ không chút nề hà, nhanh chóng kiểm tra bốn phía, thấy không có điểm nào dị thường khiến người ta lưu ý, sau đó trốn xuống gầm giường giống như hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 16

Gila (tì nữ của Black phu nhân, xem lại chương 2) chạy xồng xộc vào phòng của Rosen phu nhân, tìm thấy rương đồ của bà liền mở nắp lục lợi lung tung. Áo khoác, áo sơ mi (convert dịch vậy), thậm chí ngay cả quần lót và áo lót tư mật cũng bị lấy ra, vứt bừa bãi trên đất.

"Phu nhân, phu nhân, rốt cục là có chuyện gì vậy?"

Rosen phu nhân ngay cả tóc cũng chưa kịp chải đằng hoàng, trên người cũng chỉ mặc áo choàng tắm cho nữ. Thấy hành động của Gila, bà bất chấp tất cả, lập tức chạy ngay vào, cố gắng ngăn Gila lại, nhưng lại bị nàng ta đẩy ra. Khí thế của Gila hung hãn như vậy nên bà đành đổi lại chạy đến trước mặt Black phu nhân kinh hoàng hét lên.

Sắc mặt Black phu nhân âm trầm, ngồi yên trên ghế, không nói một lời.

Quần áo trong rương đều đã bị lục tung toàn bộ, thậm chí mọi góc ngách nào có thể cũng đã tìm, nhưng nhìn như không có đồ vật mà Gila muốn tìm.

"Thượng đế ơi, rốt cục là thế nào? Ngài nhất định phải cho tôi một lời giải thích, phu nhân! Có phải là con nhỏ Gila léo mép lại nói xấu gì về tôi trước mặt của ngài không?"

Rosen phu nhân cao giọng hô lên, dáng vẻ vừa ủy khuất lại vừa bất mãn.

Black phu nhân thấy vậy liền hơi lộ ra vẻ lúng túng. Lúc nàng vịn một bên tay ghế định đứng dậy, bỗng nhiên Gila giống như là nghĩ đến điều gì đó, vọt đến mép giường, vén lớp grap trải giường, đôi mắt sáng lên.

"Tìm thấy rồi! Phu nhân! Người xem đây không phải là của ngài sao? Lại có thể ở chỗ này của bà ta!"

Trên tay Gila là một bộ đồ lót màu da viền tơ lụa quý giá, dương dương tự đắc chạy ra ngoài.

"Đây chính là hàng tinh phẩm trong tiệm đồ lót của Gibson phu nhân, giá tận 15 đô la! Lại có thể ở nơi này của người!" Một tay Gila cầm tang vật, ngón trỏ tay kia sắp đụng đến chóp mũi của Rosen phu nhân lúc này vẫn còn chưa thể tin được, khí thế vô cùng hung hãn, "Còn một bộ màu tím nữa đâu? Phu nhân mới mua còn chưa có mặc đâu, hôm nay muốn mặc, lại không tìm thấy trong rương đồ. Ta nhớ rõ ràng là có mang theo trước khi lên đường cơ mà. Nói mau, có phải nó cũng bị bà trộm luôn rồi đúng không? Mau giao ra đây!"

Gương mặt Rosen phu nhân đỏ bừng, thấy chống chế không được rồi, vành mắt đỏ lên, chạy đến nắm lấy cánh tay của Black phu nhân:

"Phu nhân, phu nhân, xin ngài tha cho tôi, là tại tôi nhất thời hồ đồ, lại dám trộm bộ quần áo này. Ngưng tôi chỉ lấy mỗi một bộ này thôi, tôi xin thề với thượng đế, tôi thật sự chỉ lấy một món này mà thôi, tôi chưa từng thấy đồ mới gì đó của ngài, thật không phải tôi lấy mà..."

Black phu nhân chán ghét hất tay Rosen phu nhân ra, hừ lạnh:

"Không trách được, từ thời điểm ở nhà đã thường xuyên không tìm thấy đồ vật. Ta còn tưởng rằng trí nhớ mình kém, thật không nghĩ tới kẻ gian lại là người!"

"Phu nhân, xin tha thứ cho tôi, là tôi nhất thời hồ đồ, sau này tôi không dám nữa..."

"Đủ rồi, chớ nói những nói cuội lừa gạt trước mặt ta!" Black phu nhân tức giận, "Ta muốn người đến chăm sóc cho con trai ta, chẳng những người trộm đồ của ta mà còn không trông nom Shirley của ta thật kỹ càng! Có người nói với ta là thấy con của ta ở dưới khoang hạng ba! Nể mặt người giới thiệu người đến đây, ta cũng không so đo với người làm gì, Rosen phu nhân, người nghe cho rõ đây, bắt đầu từ bây giờ người bị sa thải. Lập tức thu dọn đồ đạc của người rồi cắt khỏi căn phòng này ngay, đừng để ta lại nhìn thấy người!"

"Phu nhân, phu nhân... xin ngài khai ân..." Đầu tóc Rosen phu nhân xòa ra tán loạn, nước mắt nước mũi giàn giụa.

"Lập tức rút ra ngoài ngay, nếu không ta liền gọi thuyền cảnh đến!" Black phu nhân nghiêm nghị quát lên.

Rosen phu nhân biết mọi chuyện đã không thể nào挽回 nữa, lại sợ chọc giận Black phu nhân thì tiếp theo bản thân sẽ thật sự bị thuyền cảnh giải đi. Bà ta liền lồm cồm bò dậy, cảm hận nhìn chòng chọc Gila, sau đó cúi đầu chạy vào phòng thu dọn đồ đạc.

"Phu nhân, chẳng lẽ cứ bỏ qua cho bà ta như vậy sao?" Gila vô cùng không cam lòng hỏi.

"Nếu không thì sao? Chẳng lẽ chỉ vì chút chuyện này lại để kẻ khác chế giễu sao?" Black phu nhân nhú mày, "Đi xem Shirley đã tỉnh chưa, mấy ngày kế tiếp để thằng bé ở cùng ta, đem trả lại căn phòng này đi!"

"Vâng, phu nhân." Gila vội vàng gật đầu, đi tới đẩy cửa phòng Shirley, lại phát hiện cửa khóa trái, nên nàng đành gõ cửa, "Tiểu thiếu gia, ngài thức dậy chưa? Phu nhân tới đây!"

Shirley không trả lời, rón rén đi bằng mũi chân tới mép giường, nằm xuống sàn nói nhỏ với Margaret:

"Mẹ em đuổi Rosen phu nhân đi rồi, hơn nữa còn muốn trả lại căn phòng này để em và mẹ ở chung nữa!"

Dù Margaret trốn dưới gầm giường, nhưng âm thanh bên ngoài vừa rồi cũng không nhỏ, nàng cũng mơ hồ nghe được đại khái.

Mọi chuyện vô cùng rõ ràng. Shirley trộm bộ đồ lót mới của mẹ cậu bé cho nàng, không ngờ lại trùng hợp như vậy, đó lại là đồ hôm nay Black phu nhân muốn mặc, phỏng chừng tay chân Rosen phu nhân không sạch sẽ cũng đã bị Gila để ý, nên mới có một màn lúc này.

"Đừng lo cho cô. Chờ sau khi mọi người đi, cô sẽ tự mình tìm một chỗ nghỉ ngơi."

Margaret lập tức an ủi Shirley. Bởi vì vẻ mặt của cậu bé bây giờ hết như đang đưa đám.

"Cô Firth, hay là em cứ chịu đựng một chút..." Cậu bé hơi do dự, thấp giọng nói.

"Không," Margaret lập tức cự tuyệt đề nghị ấy mà không hề suy nghĩ, "Nghe lời mẹ em đi Shirley, ở chung bà ấy đi. Cô có thể tự chăm sóc bản thân chu đáo, tin cô. Hơn nữa, Nàng cầm tay cậu bé, "Chẳng lẽ em không muốn được ở chung với ba mẹ mình hay sao?"

Shirley liền im lặng một chút.

"Tiểu thiếu gia! Tiểu thiếu gia..."

"Được rồi!" Rốt cục Shirley cũng miễn cưỡng gật đầu, "Cô Firth, xin lỗi vì cô không thể không rời đi. Cô có thể tạm thời trốn trong phòng rửa ảnh ở tầng 1, em đã đi qua chỗ đó rồi. Cửa không khóa, bên trong cũng không có người, em thường thích chơi ở đó một mình. Em sẽ đi tìm cô sau."

"Shirley! Mau mở cửa!"

Giọng nói của Black phu nhân cũng vang lên, kèm với tiếng đập cửa "rầm rầm".

Sau khi Shirley nói thật nhanh vị trí cụ thể của phòng rửa ảnh cho Margaret, sau đó mới bò dậy, chạy ra mở cửa.

"Mẹ, có chuyện gì, mẹ đánh thức con..."

Bé trai ngáp một cái, dụi dụi mắt, đáng vẻ tự động chuyển tới bộ dạng ngái ngủ khi vừa tỉnh dậy.

Black phu nhân không hề nghi ngờ, để Gila thay quần áo cho con trai, sau khi ăn mặc xong mới nói:

"Shirley, con không thể ở đây một mình nữa! Rosen phu nhân đã bị ta sa thải rồi. Từ giờ đến mấy ngày nữa, con hãy ở phòng ta, Gila sẽ chăm sóc con."

"Con có thể nói không sao?"

"Không!" Black phu nhân trả lời ngay, "Con phải ở chung với ta. Ta nghe nói hai ngày trước con chạy chơi ở khoang thuyền phía dưới! Con không biết là

chuyện này tuyệt đối là không được phép làm sao?"

"Tiểu thiếu gia, tôi sẽ chăm sóc ngài thật tốt." Gila tỏ ra vui vẻ nói với Shirley.

Shirley liếc nàng ta một cái, lầm bầm, "Tùy."

Black phu nhân dẫn dò Gila những đồ phải thu dọn xong, định dắt Shirley đi.

"Không, mẹ cứ đi trước, con muốn ở lại trông chừng nàng ta! Vạn nhất nàng ta vụng về làm hư đồ của của con thì sao!"

Shirley hất tay Black phu nhân ra, nhảy một cái liền ngồi vào mép giường. Margaret trốn dưới gầm giường thấy một đôi giày da nhỏ đang đưa qua lại, biết ngay là bé trai ở lại là vì phòng ngừa một mình Gila thu dọn phòng phát hiện ra nàng, không khỏi lại cảm thấy âm lòng.

Lúc Black phu nhân đến đây cũng hoàn toàn chưa sửa soạn trang điểm gì cả, bây giờ người bên ngoài sợ là ngày càng nhiều, sợ đụng phải người quen trên đường, nên bà ta vội vã về phòng trước. Thấy con trai vững vàng như thế, bà cũng không thể làm gì khác hơn là cho bé lưu lại, dẫn dò Gila mấy câu, sau đó vội vàng đi ngay.

"Ồi thượng đế ơi!"

Thời điểm Gila đang dọn dẹp thì đột nhiên lại thét lên.

"Đây không phải là bộ đồ lót hôm nay phu nhân muốn mặc sao? Tại sao lại ở trong phòng của ngài vậy tiểu thiếu gia?"

Gila nhìn chăm chăm vào bộ đồ lót màu tím bị nhét vào góc tủ quần áo, kinh ngạc kêu to.

Margaret sợ hết hồn, thầm kêu hồng hét.

Hôm qua nàng giặt sạch đồ lót rồi phơi khô tại lò sưởi, bây giờ mới vừa mặc trở lại, nhưng bộ đồ Shirley mang đến cho nàng hôm qua vẫn còn trong tủ quần áo, không nghĩ tới lại bị Gila phát hiện.

"Ồ..."

Shirley kéo dài giọng, mặt không đổi sắc.

"Có thể là Rosen phu nhân sợ bị người khác phát hiện, nên lén giấu đồ ở chỗ này của ta đi. (cung lộ đuôi rồi nha, nhưng cũng may cô hầu nhà cung đầu óc ngu si không nhận ra)

"Đúng! Nhất định là như vậy rồi!" Gila bùng tính đại ngộ, lộ ra vẻ lòng đầy căm phẫn, "Bà ta thật đúng là một người đàn bà giáo hoạt hèn hạ! Quá đáng sợ! Thật may là tôi đã nói cho phu nhân nghe về nghi ngờ về Rosen phu nhân, nếu không sau này phu nhân không biết là còn bị mất thứ gì nữa đây! Tôi vẫn biết bà ta là người chẳng tốt lành gì mà!"

"Cô thật thông minh, Gila ạ." Shirley nhún vai một cái.

Gila lộ rõ vẻ dương dương tự đắc, để mau chóng đến tranh công trước mặt Black phu nhân, nàng ta vội vàng vàng vàng đẩy nhanh tiến độ.

"Chúng ta đi được rồi, tiểu thiếu gia, những thứ còn lại chút nữa sẽ có người dọn dẹp."

"Vậy là tất cả là tiểu tâm!" (lâu rồi mới có cảm giác này, neta mà hông hiểu mình beta cái chi)

"Cái gì?" Gila sững sốt.

"Không có gì. Đi thôi!"

Cậu bé nhảy từ trên giường xuống.

Sau khi các động tĩnh trong phòng hoàn toàn biến mất, Margaret mới bò ra từ gầm giường. Nàng chạy vọt vào phòng tắm, nhìn vào gương sửa sang lại đầu tóc, phui phui quần áo trên người, tận lực làm cho mình và người khác không có gì khác biệt, sau đó lấy lại bình tĩnh rồi đi căn phòng đã che chở nàng suốt một buổi tối. Trước khi rời đi, nàng tiện tay mang đi ít bánh mì còn dư lại của hôm qua.

Đồ ăn không nhiều, nhưng nếu ăn dè sẻn một chút, thì đối với nàng mà nói, cũng có thể vượt qua một buổi sáng.

Vận khí coi như không tồi, trên đường đi không gặp việc gì ngoài ý muốn cả, nàng đi một mạch đến tầng f.

Ở tầng f, ngoại trừ khoang hạng ba và phòng ăn, thì còn có phòng giặt ủi, phòng phơi đồ, phòng tắm công cộng, và phòng rửa ảnh mà Shirley có nhắc tới.

Margaret làm bộ như không có chuyện gì xảy ra dạo một vòng ở tầng f, không buông tha cho bất cứ nơi hẻo lánh nào có thể làm nơi ẩn thân cho bản thân trong hai ngày sau đó. Sau khi quan sát, nàng thừa nhận, đề nghị của Shirley tương đối có thể xem xét.

RMS Titanic trang thiết bị, cơ hồ bao gồm tất cả những thiết bị nào có thể phục vụ hành khách. Phòng chụp hình này đặc biệt thiết kế vì những hành khách yêu thích chụp ảnh là một trong số đó. Nhưng với kiểu thiết kế phòng như thế, phòng rửa ảnh trong góc mà muốn đến thì phải đi qua một ngõ hẹp này không có người nào dùng đến, cho nên bên cạnh tự nhiên cũng không có bất cứ công nhân viên nào.

Trong phòng tối đen như mực, vừa vặn thích hợp với việc ẩn thân của nàng.

Nàng không biết là vị Cal chịu thiệt hại lớn sau ngày hôm qua, bây giờ vẫn tiếp tục tìm kiếm để bóp chết nàng hay không, nhưng vì lý do an toàn, Margaret cũng không do dự nữa, liền lựa chọn trốn trong phòng tối, tìm một nơi hẻo lánh có rèm che lại, cuối cùng thì cũng đầu vào đấy.

Thời gian trôi qua phẳng phất như vô cùng, vô cùng chậm. Trong phòng rửa ảnh cũng vô cùng, vô cùng yên tĩnh.

Margaret một mực ngồi sau rèm cửa sổ, dựng lỗ tai lắng nghe bất cứ động tĩnh bên ngoài có khả năng truyền đến tai, dùng cái này để suy đoán thời gian.

Ước chừng qua nửa ngày, nàng cảm thấy bụng đói kêu "ục ục", vì vậy móc khối bánh mì mang theo ra, thời điểm đang cắn một ngụm nhỏ, thì bỗng nhiên, nghe được một trận tiếng bước chân lên cầu thang.

Margaret cả kinh, lập tức thu hồi bánh mì, nín thở không nhúc nhích.

Cửa bị đẩy ra, có người mở đèn, mượn khe hở chiếc rèm cửa sổ, nàng thấy một viên thủy thủ dẫn một ông cụ tóc bạc trắng gầy gò bước vào.

"Strauss tiên sinh, nơi này chính là phòng tối," thái độ của viên thủy thủ cung kính dị thường, "Trên thực tế, tôi hoàn toàn có thể thay ngài rửa hình, ngài không cần phải đích thân động thủ."

"Không, cảm ơn," ông cụ được gọi là Strauss tiên sinh cười một tiếng, "Ta thích tự mình làm."

"Được, như vậy tôi không quấy rầy ngài. Nếu như ngài có bất cứ yêu cầu gì, thì tôi rất vui vẻ mà vì ngài ra sức."

"Cảm ơn."

Strauss tiên sinh đưa ra một tờ tiền làm tiền boa, viên thủy thủ nhận lấy, sau khi cảm tạ nhiều lần mới xoay người rời đi.

Ông cụ hoàn toàn không lưu ý đến có người trong góc của phòng tối. Sau khi cửa đóng lại, ông rất nhanh liền bắt tay vào làm việc.

Margaret nhìn bóng lưng bận rộn chuyên chú của ông, luôn cảm thấy khá quen, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi đã gặp ông ở chỗ nào.

Một lát sau, khi vị Strauss tiên sinh này quay mặt sang, thời điểm phim nhựa trên tay phẳng quang, Margaret bỗng nhiên nhớ ra.

Đúng vậy. Quả thật nàng đã từng gặp qua ông cụ.

Lúc nàng lên tàu vào giữa trưa ngày thứ hai, thời điểm chạy trốn khỏi phòng thuyền cảnh muốn xuống tàu, nàng thiếu chút nữa là đụng phải một đôi vợ chồng lớn tuổi. Vị lão tiên sinh còn chỉ đường cho nàng nữa.

Vị Strauss tiên sinh này chính là vị lão tiên sinh ngày đó có cái một đóa cẩm chướng đỏ thắm trước ngực kia (xem lại mấy chương trước nhé)!

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 17

Margaret an tĩnh đợi trong góc của mình, chăm chú nhìn động tác của Strauss tiên sinh.

Lão tiên sinh này tựa hồ là một người "say mê với việc chụp ảnh", đối với các thao tác trong phòng tối rất thông thạo. Ông cũng hoàn toàn không phát hiện đến sự tồn tại của Margaret ở góc phòng, một mực đưa lưng về phía nàng. Sau khi tập trung tinh thần cúi đầu bận rộn một phen, ông mới gấp phim nhựa trong dung dịch rửa ảnh lên, dùng bọt biển lau sạch nước dính, cuối cùng giơ phim lên đỉnh đầu quan sát, tựa hồ rất hài lòng, thậm chí Margaret còn nghe được ông nhẹ giọng khen một câu "Quá tốt!", giọng nói nghe mười phần vui vẻ.

Cuối cùng ông đem phim treo lên hong cho khô, xoay người đi đến chỗ giá treo mũ áo ở góc tường, bắt đầu mặc áo khoác vào.

Biết rốt cục ông cũng rời đi, Margaret ở trong bóng tối thờ "hu" một cái, nhưng, hơi thở nàng còn chưa dứt, thì có một màn bất ngờ xảy ra... Lúc Strauss tiên sinh mặc xong áo khoác, tiếp tục giơ tay lên lấy mũ, cánh tay bỗng nhiên cứng đờ, dè ở ngực, thân thể hơi loạng choạng.

Margaret cảm thấy sự tình có chút không đúng, nhưng nhất thời cũng không dám tùy tiện đi ra, tiếp tục nín thở chăm chú nhìn. Chỉ thấy ông cụ dựa vào

vách tường, mượn vách tường làm bệ đỡ, cố hết sức xoay người, vừa vặn lại nhìn về hướng Margaret.

Mặc dù ánh đèn không sáng rõ nhưng cũng đủ để Margaret thấy rõ. Nàng nhìn thấy sắc mặt lão tiên sinh trắng bệch, trên trán phủ một lớp mồ hôi, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Margaret ngẩn ra, chỉ thấy lão tiên sinh đưa tay vào trong ngực áo, móc ra một cái bình nhỏ, cố hết sức mở nắp, muốn lấy thuốc bên trong ra. Lúc này, thân thể của ông phảng phất như đột nhiên bị một con đau đánh tới, không tự chủ được hơi co rút, tay run run, thuốc rơi đầy đất, chai thuốc cũng rời khỏi tay lẫn vào góc hẻo lánh, cuối cùng dừng dưới chân Margaret.

"Phanh" một tiếng, lão tiên sinh ngã xuống đất.

Margaret liền hiểu rõ. Vị Strauss tiên sinh này hẳn là đột nhiên phát bệnh tim.

Thời đại này chính là thời đại phát triển của khoa học kỹ thuật phương Tây. Trên thị trường đã có loại thuốc trị bệnh tim đột phát từ acid nitric. Loại thuốc vừa rồi lão tiên sinh lấy ra hẳn là loại thuốc này.

Bây giờ lão tiên sinh ngã trên đất không thể cử động, thuốc cứu mạng vung vãi đầy đất.

Coi như không phải bác sĩ, Margaret cũng biết, dưới tình huống này, nếu như vị Strauss tiên sinh không được cứu chữa kịp thời, thì rất có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, thậm chí là chết.

Căn cứ vào hảo cảm dành cho vị tiên sinh từng đi ngang qua chỉ đường cho mình, Margaret cũng không do dự nữa, lập tức nhặt bình thuốc dưới chân lên, từ sau rèm cửa sỏ bước đến ngồi cạnh lão tiên sinh.

"Ngài cần bao nhiêu viên thuốc, Strauss tiên sinh?"

Strauss tiên sinh chậm rãi mở mắt, ánh mắt tan rã.

"Bốn..."

Dùng một chút ông mới cố hết sức trả lời.

Margaret nhanh chóng đồ ra bốn viên thuốc, hơi nâng đầu ông cụ lên, đem thuốc đưa vào miệng ông, chờ ông nuốt xuống hết rồi mới giúp ông chỉnh lại tư thế nằm, để cho ông nằm thẳng dưới đất, cởi cà vạt và nút áo của ông, sau đó chăm chú nhìn.

Một lát sau, lão tiên sinh phảng phất ổn định trở lại, mở mắt ra, nhìn về phía Margaret, cố sức nói với Margaret.

"Tiểu thư," ông nói một cách yếu ớt, "Cảm ơn cô đã giúp ta. Ta không sao rồi, nhưng bây giờ không có khả năng tự mình bước đi. Cô có thể giúp ta thông báo cho thể tử của ta không? Bà ấy và bác sĩ sẽ đến đây."

"Phu nhân của ngài ở đâu?"

"Khoang thuyền 60b..."

"Được. Ngài cứ nằm đó, đừng cử động. Tôi đi ngay."

Margaret lao ra khỏi phòng rửa ảnh, đi dọc theo cầu thang nhỏ lên tầng f.

Lão tiên sinh và phu nhân của ông ở khoang thuyền 60b, nếu nàng nhớ không lầm, chỗ này rất gần với căn phòng của Rose và Cal bọn họ.

Thời điểm nàng chạy nhanh lên boong thuyền, đột nhiên nghĩ tới một điểm, bước chân không tự chủ liền chậm lại.

Lúc này, Margaret nhìn thấy viên thủy thủ trước đó đã đưa Strauss tiên sinh đến phòng rửa ảnh. Hắn đang đứng sau một cánh cửa, trò chuyện với một người hầu gái trẻ tuổi, có vẻ mười phần vui sướng.

Margaret chắc chắn hẳn không biết mình liền lập tức đi về phía đó.

"Thân thể Strauss tiên sinh có chút không thoải mái, ngài ấy vẫn còn ở phòng rửa ảnh. Xin ngài lập tức thông báo cho Strauss phu nhân. Ngài ấy đang ở khoang thuyền 60b."

Viên thủy thủ hơi sùng sốt.

"Thượng đế ơi!" Hắn phản ứng lại, nhảy căng lên, "Ngài ấy tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì! Tôi lập tức đi qua xem!"

"Ngài ấy đã uống thuốc rồi. Bây giờ cần nhất là bác sĩ! Xin ngài lập tức đi tìm Strauss phu nhân!"

Thời điểm hắn muốn phóng đến phòng rửa ảnh, Margaret liền nói.

Thủy thủ "a" một tiếng, vội vàng quay đầu lại, phảng phất như nghĩ ra điều gì, quay mặt lại hỏi Margaret:

"Ngài là ai? Ngài và Strauss tiên sinh ở cùng nhau sao?"

"Không, tôi vừa mới đi ngang qua, vừa vặn nghe được giọng nói của Strauss tiên sinh." Margaret trả lời.

"Được rồi, tôi phải đi ngay đây! Phiên ngài trở lại nhìn Strauss tiên sinh cho đến khi chúng tôi trở lại. Ngài ấy muốn và lần không thể xảy ra chuyện trên tàu này!"

Viên thủy thủ dặn dò một câu rồi lập tức chạy đi.

Margaret trở lại phòng rửa ảnh.

Lão tiên sinh vẫn nằm trên sàn như thế, nhắm mắt lại.

Margaret biết trước khi bác sĩ đến, tốt nhất là không nên tùy ý di chuyển ông ấy. Nàng chỉ mở toang cửa ra, để không khí đi vào. Làm xong, nàng lại đến gần lão tiên sinh, thấp giọng nói:

"Strauss tiên sinh, ngài cảm thấy thế nào? Đã có người đến thông báo với phu nhân của ngài rồi. Ngài chờ một lát nữa, bọn họ liền tới đây."

Lão tiên sinh lại mở mắt lần nữa.

"Tiểu thư..."

Ông giật giật cơ thể, phảng phất như nhớ tới điều gì.

"Trước khi bác sĩ đến, tốt nhất là ngài cứ nằm đó không động, cũng đừng nói chuyện." Margaret ngăn cản ông.

Trong mắt lão tiên sinh ánh lên ý cười nhàn nhạt, nhìn nàng một cái, sau đó nhắm mắt lại.

Margaret chờ ở cầu thang một lát, thì nghe một trận tiếng bước chân dồn dập từ xa tiến tới.

"Nhanh nhanh, ở phía trước rồi!" Giọng nói của viên thủy thủ mơ hồ truyền tới, "Phu nhân, xin ngài yên tâm, tôi đã để người ở lại trông coi Strauss tiên sinh..."

Margaret lập tức lác mình đi về phía trước, rồi đi ngay trước khi mọi người đến.

Đối với chuyện mình trong lúc vô tình gặp lão tiên sinh và vô tình ra tay giúp đỡ ông, Margaret không hề để ý. Bởi vì tiếp đó, nàng rất nhanh lại gặp phải vấn đề khiến nàng nhức đầu... hiển nhiên là không thể tiếp tục trốn ở phòng rửa ảnh nữa rồi. Như vậy trong hai ngày đêm kế tiếp, nàng nên trốn ở đâu để đảm bảo an toàn của mình đây?

Margaret đi khắp khu vực công cộng của khoang hạng ba là nơi mà trẻ em và phụ nữ đông đảo vô cùng (mình chém khúc này), tận lực đợi ở nơi tầm thường hẻo lánh, tránh né bất cứ nơi nào thu hút ánh mắt của các thủy thủ. Trải qua mấy lần kinh sợ nhưng không có nguy hiểm (hữu kinh vô hiểm) nho nhỏ, rốt cục nàng cũng tìm được chỗ đặt chân ở phòng chứa đồ lật vật kế phòng giặt ủi. Nhưng ngày vui ngắn ngủi, thời điểm hoàng hôn, một nữ hầu chuyên giặt quần áo thấy nàng. Thấy nàng ta quăng tới ánh mắt tò mò, không chờ nàng mở miệng, Margaret lập tức làm bộ mình vô tình đi qua khoang hạng ba, sau đó chủ động rời đi.

Bây giờ nàng vừa đói vừa khát, kéo lê đôi chân mỏi nhừ đi khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên hành lang gần phòng ăn buồng hạng ba, thì mũi người thấy mùi thơm thức ăn từ nơi đó tỏa ra, dạ dày chợt "lên tiếng". Lúc nàng mới giặt mình, ngoại trừ khúc bánh mì ăn hết hồi sáng, cả ngày nay nàng chưa ăn qua thứ gì khác.

Bây giờ phòng ăn ở khoang hạng ba hẳn là rất đông người.

Margaret nuốt nước miếng một cái, đè bụng mình, suy tính có nên thừa dịp nhiều người qua lại, có thể trộm ít thức ăn hay không. Thời điểm đang do dự, bỗng nhiên, nghe được ở sau lưng có người hô to một tiếng...

"Ai, cô..."

Margaret quay đầu lại, thấy cách đó không xa có một viên thủy thủ chỉ về phía mình hồ hởi.

Ánh sáng có chút không tốt, nàng cũng không thấy rõ mặt đối phương, trong lòng giật mình kêu "lộp bộp", phản ứng đầu tiên là đối phương đến bắt mình, lập tức nghiêng đầu chạy trốn.

"Đứng lại! Tiểu thư, ngài đứng lại..."

Viên thủy thủ đó phảng phất đuổi theo, Margaret chạy nhanh hơn.

"Tiểu thư, đừng chạy! Là tôi, chúng ta đã gặp ở phòng rửa ảnh..."

Margaret quay đầu lại, rốt cục cũng nhận ra, người đuổi theo mình này là người nàng nhờ đi thông báo cho Strauss phu nhân buổi chiều. Nhìn nét mặt hần bây giờ, phảng phất cũng không phải người phụng mệnh Cal đến bắt mình.

Rốt cục nàng cũng dừng lại, nhưng vẫn hơi phòng bị nhìn chằm chằm đối phương.

Viên thủy thủ đuổi kịp đến trước mặt nàng, thở hổn hển oán trách:

"Tiểu thư, ngài thật là người kỳ quái. Tôi gọi ngài, ngài chạy làm gì? Còn nữa, lúc trước tôi nhờ ngài trông coi Strauss tiên sinh đến khi chúng tôi trở lại, kết quả là ngài lại bỏ lại ngài ấy một mình mà đi! Thật may là Strauss tiên sinh không sao, nếu không trách nhiệm này ai sẽ gánh nổi chứ?"

"Ngài tìm tôi có chuyện gì?"

Margaret hơi buông lỏng ít nhiều, hỏi.

Viên thủy thủ nhún vai:

"Vận khí của ngài thật không tệ, lại làm chuyện tốt như vậy. Strauss phu nhân bảo tôi tìm ngài, ngài ấy nói ngài ấy nhất định phải cảm tạ ngài."

Rốt cục Margaret cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"Không cần. Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi trước đây."

Thấy ngừng xoay người muốn đi, thủy thủ chợt lộ ra vẻ kinh ngạc và hàm mộ không che giấu được:

"Ngài cứ đi như vậy ư? Chẳng lẽ ngài còn không biết bọn họ là ai ư?"

"Bọn họ là ai?"

Margaret thuận miệng hỏi. Quả thật nàng không biết.

"Lão bản của bách hóa Macy! Nghị viên Strauss tiên sinh và phu nhân của ngài ấy!" Thủy thủ dùng giọng điệu khoa trương gào lên, "Ngài lại không biết bọn họ là ai ư?"

Margaret sửng sốt một chút.

Trên chiếc tàu này, tập trung quá nhiều phú hào và danh nhân thời đó. Ở mấy khoang thuyền phía trên, bất cứ một vị hành khách nhìn không chút thu hút nào cũng có thể là đại nhân vật khi nhắc đến là nghe như sấm bên tai. Liền giống như bây giờ, nàng không nghĩ tới đôi vợ chồng già hết sức bình thường nàng suýt đụng phải ngày đó lại là lão bản của bách hóa hàng đầu đỉnh đỉnh đại danh ở New York, lại càng không nghĩ lại có sự trùng hợp như vậy, bản thân vô tình ần thân ở phòng rửa ảnh lại gặp mặt Strauss tiên sinh lần nữa.

Nàng nhớ mang máng, đôi vợ chồng già ôm nhau chờ đợi cái chết ở đoạn cuối phim của Cameron, nguyên bản chính là người sáng lập bách hóa Macy - Strauss tiên sinh và phu nhân của ông. Bởi vì trước khi tàu chìm, Strauss tiên sinh không muốn chiếm vị trí của phụ nữ và trẻ em, cự tuyệt lời gọi mang hào ý lên tàu cấp cứu của thủy thủ, mà phu nhân của ông cũng tình nguyện lưu lại cùng chết với ông.

"Dưới tình huống này, chẳng lẽ ngài lại không cảm thấy hết sức vinh hạnh và may mắn sao?"

Thấy nàng vẫn không có phản ứng nên có, viên thủy thủ nhin không được nhắc nhở nàng lần nữa:

"Strauss tiên sinh là một nhà hảo tâm trứ danh. Ngài đúng thật may mắn, tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 18

Trong phòng ngủ của số 60b khoang thượng đẳng, sau khi người sáng lập ra Macy bách hóa trứ danh Isi Strauss tiên sinh nhận một đợt kiểm tra nữa của bác sĩ, vợ của ông Aida bầu bạn với ông nửa đời người đỡ ông nằm xuống nghỉ ngơi. Bà nhìn chồng một lúc, thần sắc còn mang theo ít nhiều sợ hãi và tự trách.

"Thân ái (gốc là "cục cưng" nhưng tớ thấy 2 ông bà từng ấy tuổi rồi mà còn... thì hơi khó tả nên mạn phép đổi lại), ông cảm thấy thế nào rồi? Điều tại tôi không tốt. Tôi không nên trở về phòng một mình. Tôi hẳn là một mực bên cạnh ông."

"Đừng tự trách nữa, Aida," Strauss tiên sinh mỉm cười nói, "Là tôi không để người ta đi theo thôi. Nửa năm gần đây thân thể của tôi vẫn một mực rất tốt, tôi cho là mình đã không sao rồi. Là do tôi quá sơ sót... A, đúng rồi," bỗng nhiên ông nghĩ tới, "Đã tìm được vị tiểu thư kia chưa?"

Ông cụ nằm trên gối đầu, môi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục huyết sắc, nhưng tinh thần nhìn đã tốt hơn nhiều.

"Đã để bọn họ đi tìm rồi. Chiếc tàu này chỉ lớn bấy nhiêu, sẽ tìm được nàng ấy thôi." Strauss phu nhân nói, "Giao mọi chuyện cho tôi đi. Bây giờ chuyện quan trọng nhất ông phải làm chính là nghỉ ngơi."

Strauss tiên sinh cầm tay vợ.

Strauss phu nhân thu xếp ổn thỏa cho chồng rồi mới nói cảm ơn thầy thuốc.

Bác sĩ thu dọn rương thuốc, nói:

"Thật may là ngài vẫn cương quyết một mực để Strauss tiên sinh mang thuốc bên người, chính nó đã cứu mạng ngài ấy. Bây giờ ngài ấy hẳn là không có vấn đề gì, để cho ngài nghỉ ngơi nhiều một chút, có bất cứ khó chịu nào thì lập tức báo cho tôi biết. A, thuận tiện nói một chút, vị tiểu thư kia đã giúp ngài ấy rất nhiều, nhất là nàng ấy đã giữ vững cơ thể của Strauss tiên trong tình huống đó. Thời điểm thấy nàng, phiên phu nhân thay tôi cảm ơn nàng một tiếng."

Sau khi bác sĩ rời đi, Strauss tiên sinh uống thuốc rồi đi ngủ. Strauss phu nhân sai người hầu thay mặt đi cảm ơn tất cả từng bị bằng hữu, sau đó cũng để ý tá đi nghỉ ngơi, còn bản thân bà thì một mực ngồi ở mép giường bên chồng.

Đồng hồ báo thức trong phòng điểm sáu giờ, một người hầu rón rén ló đầu vào.

Strauss phu nhân tỏ vẻ hẩn hờ lên tiếng, bà tự mình đứng dậy đi ra ngoài, đóng cửa lại.

"Phu nhân, đã tìm được vị tiểu thư kia rồi, bây giờ nàng đang ở phòng tiếp khách." Người hầu nói nhỏ.

Strauss phu nhân gật đầu một cái, đi ra ngoài gian tiếp khách. Đẩy cửa vào bà nhìn thấy một cô gái đứng trước lò sưởi đưa lưng về phía cửa, phảng phất đang nhìn ngọn lửa đến xuất thần. Bóng lưng của nàng mười phần miêu diệu (ai biết dịch đúng bạn với nhé), nhưng váy cũ mặc trên người nàng dưới nhiệt độ như vậy thì có chút đơn bạc, phảng phất như là bởi vì quá vội vàng rời nhà mà nàng quên mang theo một chiếc áo ấm.

Bị tiếng đẩy cửa kinh động, nàng quay đầu lại.

Đây là khuôn mặt của một cô gái trẻ xinh đẹp, sạch sẽ, giống như một đóa hồng nở rộ đầy sinh khí. Mà ánh mắt của nàng, khi nhìn vào, rất dễ dàng khiến Strauss liên tưởng đến một chú nai con hiền lành dễ bảo (sư tử đội lốt nai ý à).

"Ngài là Strauss phu nhân sao?" Cô gái trẻ tuổi kia đi về phía bà, "Tôi là Margaret Firth. Rất hân hạnh được gặp ngài, phu nhân."

Bất luận là ngữ điệu ôn hòa có chút e dè, hay là giọng nói dễ nghe, thì cũng thể hiện nàng là một người lễ phép và có giáo dục.

Strauss phu nhân lập tức có hảo cảm với nàng. Huống chi, nếu lúc đó không có nàng ấy, đợi đến lúc người ta phát hiện Strauss tiên sinh đột nhiên phát bệnh, nói không chừng đã tạo hậu quả đáng sợ không thể cứu vãn rồi.

Strauss phu nhân lập tức nắm tay nàng, nắm thật chặt, chân thành bày tỏ lòng cảm kích từ nội tâm bà vào giờ phút này.

"Thân ái Firth tiểu thư, ta cũng rất hân hạnh được gặp cô. Chỉ mong là hành động của ta không làm cho cô thấy khó khăn. Trên thực tế, ta và chồng ta cũng vô cùng cảm kích cô. Chồng của ta đều đã nói cho ta hết rồi. Hôm nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn đáng sợ như vậy trong phòng rửa ảnh, nếu như không phải cô cũng vừa vịn ở đấy, ta thật là không có cách nào tưởng tượng chuyện phát sinh tiếp theo nữa..."

Bà dừng một chút, nhấn mạnh:

"Tóm lại, bất luận nói thế nào, cũng không thể biểu đạt lòng của kích giờ phút này của ta với cô!"

"Phu nhân, ngài quá lời rồi." Bị bà nắm chặt tay như vậy, Margaret có chút ngượng ngùng, "Tôi cũng không có làm gì, quả thực là không nhận nổi lòng cảm kích của ngài. Bất quá khi đó chỉ là vừa vịn ở bên cạnh, thuận tay giúp đỡ cũng là chuyện nhỏ mà thôi. Tôi tin tưởng dưới tình huống như vậy bất cứ ai cũng đều làm chuyện giống như tôi cả thôi. Xin ngài hoàn toàn không cần để trong lòng..."

Biểu tình ngượng ngùng mà câu nê của nàng giờ phút này càng khiến Strauss phu nhân cảm giác bản thân có nghĩa vụ mau giúp nàng sớm bỏ đi bất cứ cảm giác bất an nào thời khắc này. Bà để Margaret ngồi vào ghế, còn chính mình thì ngồi bên cạnh nàng, hòa ái mỉm cười nói:

"Firth tiểu thư, đừng xem thường chính mình. Ngay cả bác sĩ cũng khen ngợi cô, nói lúc ấy cô xử trí rất khá. Tóm lại là cô đã bận rộn giúp đỡ chúng ta. Nếu như không nói cảm ơn với cô, lòng của ta sẽ rất bất an. Bây giờ chồng ta đang ngủ. Nếu không thì ông ấy cũng muốn chính miệng nói cảm ơn cô."

Margaret nghe bà nói tới Strauss tiên sinh liền dùng giọng ân cần hỏi han tình huống của ông cụ. Nghe được tin ông đã không sao, nàng mới lộ ra nụ cười xuất phát từ nội tâm.

"Strauss tiên sinh đã không có việc gì, đây chính là tin tức tốt nhất rồi. Chuyện liên quan đến việc làm của tôi thì hoàn toàn nhỏ nhặt không đáng kể.

Huống chi, ngài và Strauss tiên sinh đã từng giúp tôi rồi."

Strauss phu nhân chắc chắn mình không hề quen biết vị tiểu thư trẻ tuổi trước mắt, nhưng nàng lại nói mình và chồng lại từng giúp nàng. Hẳn là nhận được giúp đỡ từ quỹ từ thiện của bọn họ đi?

Thời điểm Strauss phu nhân hỏi thăm, thì nàng lại lắc đầu.

"Há, không, phu nhân, ngài hiểu lầm rồi," Margaret lộ ra vẻ khó xử, "Ngài có lẽ là không nhớ gì cả. Giữa trưa ngày thứ hai trên chiếc tàu này, tôi từng lỡ mồm mà thiếu chút nữa đụng phải ngài và Strauss tiên sinh. Nhưng các ngài chẳng những không trách cứ tôi mà ngược lại còn tốt bụng chỉ đường cho tôi. Mặc dù chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cũng để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc."

Strauss phu nhân sững sờ, rốt cục cũng nhớ ra.

"Đúng! Ta nhớ ra rồi, đúng là có chuyện như vậy!"

Bà đánh giá vị tiểu thư trẻ tuổi này, cuối cùng hợp nó với dáng vẻ hốt hoảng vội vàng chạy trốn của nàng trong trí nhớ của mình.

Đúng, không sai, quả thật chính là nàng.

"Firth tiểu thư, nếu như không ngài, có thể nói cho ta biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì sao?" Strauss phu nhân quan tâm mà hỏi, "Ta nhớ lúc đó cô nhìn thật giống như là không được tốt lắm."

"Ồ, phu nhân, có lẽ tôi cũng không nên nói ra. Quả thực cái này khiến tôi khó mà mở miệng," trong mắt nàng toát lên vẻ bất an, "Tôi sợ sau khi ngài biết thì sẽ xem thường tôi..."

"Không, không, sao có thể chứ?" Strauss phu nhân lập tức nói, "Ta biết nhất định là có nguyên nhân."

Sau khi Strauss phu nhân nhiều lần khích lệ, rốt cục vị tiểu thư trẻ tuổi này cũng phảng phất như bỏ đi băn khoăn, bắt đầu thuật lại tình huống không có vé tàu nhưng vì hiểu lầm mà nàng phải lên tàu, bị nhốt ở khoang hàng hóa, vì nghĩ cách thoát ra mà đụng hư xe của hành khách, sau đó lại vì né tránh sự trả thù đáng sợ của chủ xe mà không thể không ẩn nấp khắp nơi... Dĩ nhiên, nàng cũng không có đề cập đến những mâu thuẫn giữa nàng và Cal sau đó... nhưng những thứ nàng nói ra cũng đã đủ rồi. Còn chưa nghe kể hết những việc mạo hiểm chưa bao giờ nghe thấy này thì Strauss phu nhân đã vô cùng ngạc nhiên rồi.

"Thượng đế ơi, cô nói là, bây giờ Cal Hockley tiên sinh mà bắt được cô thì sẽ để cô ngồi tù ư?"

"Tôi cũng biết, ngài sẽ xem thường tôi, tôi đã phạm phải một sai lầm đáng sợ..."

"Ồ không, không, thân ái," Strauss phu nhân lập tức ngăn trở, "Ta chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi, còn có chút không hiểu nữa. Cô nói là, cô cho rằng cha cô làm việc ở trên tàu, nên mới trốn trong xe đi lên sao?"

Margaret từ từ ngồi xuống, thấp giọng nói:

"Đúng vậy. Phu nhân, có lẽ ngài sẽ cảm thấy là tôi đang nói dối, nhưng đúng thật là tôi có nguyên nhân cá nhân không thể nào nói cho người khác biết vì sao phải mang cha tôi xuống tàu ở lần cập bến đó, nên mới sau này mới phát sinh những chuyện kia... Là lỗi của tôi... Nhưng quả thật tôi cũng đã đắc tội Hockley tiên sinh, cho nên ngài ấy mới không chấp nhận lời xin lỗi của tôi, cũng không chấp nhận tôi bồi thường định kỳ. Ngài ấy muốn đưa tôi vào tù. Ngài ấy có tiền có thế, nếu như để ngài ấy bắt được thì tôi xong đời rồi. Tôi sợ phải ngồi tù. Con có cha của tôi nữa, trên đời này tôi chỉ còn lại mỗi một thân nhân là ông ấy, tôi không yên lòng về ông..."

Đầu của nàng rũ xuống, hai tay bất an xoay vặn chung một chỗ, giọng nói dần dần thấp xuống, cho đến khi biến mất.

Trong phòng cũng trở nên an tĩnh, chỉ còn tiếng kim giây xoay vòng phát ra tiếng "lạc đất" nhỏ nhỏ.

"Há, nhìn xem tôi nói những gì này! Phu nhân, thật xin lỗi, tôi không nên đề cập chuyện này với ngài! Tôi không quấy rầy ngài nữa, tôi phải đi."

Nàng phảng phất như đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng đứng lên, hơi khom lưng chào Strauss phu nhân còn đang lăm vào trầm tư, nói cáo từ.

"Firth tiểu thư!"

Strauss phu nhân gọi nàng lại, thời điểm nàng nghiêng đầu nhìn lại, bà đứng lên:

"Ta rất đồng cảm với những gì cô đã trải qua, cũng tin tưởng lời cô nói. Ánh mắt của cô cho ta biết, cô là một người hiền lành. Có lẽ ta có thể giúp cô..."

"Phu nhân, vô cùng cảm ơn hảo ý của ngài, nhưng ngài hoàn toàn không cần phải bị cuốn vào vòng phiền toái này..." Margaret từ chối, "Chuyện này hoàn toàn không có quan hệ gì đến ngài. Tôi có thể tự mình ứng phó..."

"Cứ quyết định như vậy đi," Strauss phu nhân đi đến bên nàng, cầm tay, an ủi, "Nguyên bản là ta dự định phải cảm ơn cô. Vừa vặn, chồng ta và cha của Hockley tiên sinh là bạn bè. Để ta ra mặt thay cô nói xin lỗi và xin cậu ta hủy bỏ tố cáo về mặt pháp lý với cô, ta nghĩ rằng chút mặt mũi này, Hockley tiên sinh vẫn sẽ cho. (ý là anh ý sẽ nể mặt mà tha cho chị)

"Không, không, làm sao có thể làm phiền ngài như vậy..." Mặt Margaret hơi đỏ lên.

Strauss phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay nàng, mỉm cười nói:

"So với việc cô đã giúp chồng ta, chút chuyện nhỏ này thì tính là gì. Nhắc tới thì ngược lại ta phải vui mừng nữa, nếu như không phải vừa rồi cô vừa vận nắp ở phòng rửa ảnh, thì cũng sẽ không kịp thời phát hiện chồng ta phát bệnh. Thân ái, đừng tranh với ta, cứ làm vậy đi!"

Margaret âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đây chính là mục đích nàng thay đổi ý tưởng và quyết định thuận thế đến gặp Strauss phu nhân. Lấy được sự đồng tình của bà, sau đó thuận thế tiếp nhận trợ giúp của bà. Mặc dù thủ đoạn có chút không đáng nói, nhưng, cách thời khắc cuối cùng vẫn còn hai ngày nữa. Trong gần 48 giờ kế tiếp, coi như không cần phải lo lắng các vấn đề cơ bản như ăn, ngủ nữa, đối với nàng mà nói, còn có biện pháp nào tốt hơn là núp dưới sự che chở của vợ chồng Strauss có thể giúp nàng thoát khỏi sự uy hiếp của Cal Hockley?

Nhất định nàng phải đảm bảo mình trước thời khắc cuối cùng giữ được tự do của bản thân.

Margaret đề xuống cảm giác tội lỗi trong lòng vì lợi dụng hảo ý của vị phu nhân thiện tâm, chân tâm thật ý nói cảm ơn.

Trong mắt Strauss phu nhân, vị Firth tiểu thư là một vị tiểu thư không có bao nhiêu kinh nghiệm xã hội, bởi vì vô tình mắc sai lầm lớn đắc tội Cal Hockley mà lâm vào cực độ sợ hãi. Đối với phương thức báo đáp ân tình của nàng với bản thân và chồng khiến bà cảm thấy hết sức vui mừng.

Bà nhìn Margaret, cười nói:

"Cực cung, chớ vì những chuyện này mà lo lắng, đều giao hết cho ta. Cô hẳn là còn chưa ăn tối đi? Vừa vặn ta cũng đang đói. Nếu không ngại ta lớn tuổi nói chuyện không thú vị, thì có thể không ngại mà ăn tối chung với bà lão này chứ? Strauss tiên sinh vừa mới ngủ."

Margaret đã sớm đói. Nhất là lúc trước một mực lo lắng chuyện đột nhiên dùng cách này giải quyết, bây giờ nàng nhất thời cảm thấy bụng đói kêu "ùng ục".

"Tôi vô cùng tình nguyện. Trên thực tế, đây là vinh hạnh của tôi."

Nàng không từ chối nữa mà lập tức đáp ứng.

Cần nhắc đến việc lúc nào Strauss tiên sinh cũng có thể tỉnh dậy, mặc dù bên cạnh có người hầu trông coi, nhưng mà Strauss phu nhân vẫn không yên lòng rời đi, cho nên bữa tối cũng không đến phòng ăn dùng như mấy ngày trước mà là để cho người ta mang tới.

Trên bàn ăn, Margaret trả lời chút vấn đề liên quan đến việc sinh hoạt ngày thường của mình. Sau khi Strauss phu nhân biết được dưới sự ủng hộ của cha nàng đã hoàn thành việc học tại học viện âm nhạc, hơn nữa còn muốn đi New York làm việc vào nửa năm sau, liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Firth tiểu thư, cô rất xuất sắc, cha của cô nhất định sẽ cảm thấy kiêu ngạo về cô," bà thật tâm nói, "Sau khi biết chuyện này, ta lại càng thêm kiên định quyết định vừa rồi của mình. Cô còn trẻ như vậy, có tài năng, lại cố gắng như vậy, tiền đồ vô hạn, không thể vì một sai lầm không phải là không thể tha thứ mà đem nửa đời sau hủy ở chuyện bị tố cáo phạm tội nha. Ta tin tưởng chỉ cần giải thích rõ ràng với Hockley tiên sinh, cậu ta nhất định sẽ tha thứ cho cô."

Margaret biểu đạt lòng cảm kích với bà một lần nữa. Kế tiếp, trong phần lớn khoảng thời gian dùng cơm, nàng đều cẩn thận lắng nghe Strauss phu nhân nói chuyện phiếm, sau đó tiếp lời vài câu. Thái độ khiêm tốn và cách nói năng có học thức của nàng khiến nàng nhận được hảo cảm của Strauss phu nhân. Sau bữa tối, bà đã đổi từ đại danh "Firth tiểu thư" thành "Margaret". Sau khi đến thăm Strauss tiên sinh vừa tỉnh giấc, từ trong phòng bước ra, Strauss phu nhân nói:

"Thân ái Margaret, chỉ còn hai buổi tối nữa là tàu sẽ đến New York, không cần phải hao tâm tổn sức tối nay ngủ ở đâu, ta sẽ an bài cho con. Nói chuyện với con ta cảm thấy rất vui vẻ. Thành thật mà nói, mặc dù bên cạnh ta có không ít cô gái trẻ tuổi, nhưng các nàng ngoại trừ nói "Vâng, Strauss phu nhân", "Không, Strauss phu nhân" ra thì cơ hồ là không nói lời gì khác nữa..."

Lúc người hầu đi vào nói với Strauss phu nhân:

"Phu nhân, Hockley tiên sinh nghe nói chuyện của Strauss tiên sinh thì muốn sang thăm. Nếu như nơi này của ngài không có gì không thuận tiện thì đại khái là 10 phút sau ngài ấy sẽ đến."

Margaret chưa chuẩn bị tinh thần gì cả, cả kinh, theo bản năng đứng lên.

Strauss phu nhân lại cười.

"Đây cũng thật trùng hợp. Đi nói cho cậu ta biết, ta và chồng ta cũng vô cùng cảm ơn sự quan tâm của cậu ta. Strauss tiên sinh đã tỉnh."

Người hầu vâng lời rời đi. Strauss phu nhân mới nói với Margaret:

"Đến đây đi, vừa vặn thừa cơ hội này, con lại nói xin lỗi với cậu ta. Đừng sợ, tin tưởng ta, cậu ta sẽ tha thứ cho con."

Nghĩ đến một lát sau, người đàn ông từng dưới con thịnh nộ nghiêng rằng nghiêng lợi muốn bóp chết chính mình đột nhiên thấy bản thân xuất hiện ở đây, Margaret không nhìn được cảm thấy da đầu tê dại. Nàng đề xuống cảm giác bất an bởi vì nốt nhạc đậm đột nhiên khiến lòng nàng thấp thỏm, miễn cưỡng lộ ra nụ cười trấn định cho Strauss phụ nhân xem

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 19

Năm xưa, Hockley lão tiên sinh và Strauss tiên sinh là thân hữu thường xuyên lui tới, mặc dù những năm gần đây hai người gặp mặt không nhiều, nhưng vẫn còn duy trì một năm ít nhất hẹn nhau 2-3 lần đi câu cá hoặc là săn thú (chỗ này nó sai sai, mình nhớ là ba Cal đã đi đời lâu lắm rồi mà ta?!). Cho nên sau khi biết được chuyện phát sinh ngoài ý muốn ban ngày của Strauss tiên sinh, về tình về lý, thì Cal đều phải tới thăm một phen. Vì cân nhắc việc có thể đường đột quấy rầy Strauss tiên sinh nghỉ ngơi, hẳn trước sai người hầu đi đưa tin, trong thời gian chờ đợi tin tức, hẳn đi đến bên giường, nhìn xem hai mắt của mình.

Mặc dù đã qua một đêm, nhưng đôi mắt hôm qua bị phun nước hoa vào vẫn chưa hoàn toàn khôi phục bình thường, cộng thêm tối hôm qua ngủ không ngon, tia máu đỏ vẫn trong tròng trắng vẫn chưa hoàn toàn tan hết, không những thế, hơn nửa thỉnh thoảng cũng sẽ thấy sưng ê ẩm. Theo bác sĩ thì, đại khái còn 2-3 ngày nữa mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Đồ đàn bà đáng chết!

Sau khi nhỏ nước thuốc vào mắt, Cal lại thăm nguyên rửa một lần trong lòng.

Mấy tên canh vệ vẫn một mực giúp hắn tìm kiếm người phụ nữ kia, tối hôm qua cơ hồ lục soát hết khoang hạng ba, nhưng rất kỳ quái, nàng ta lại biến mất không chút tăm hơi, không biết là đã trốn đến nơi nào rồi.

Nếu để cho hắn bắt được nàng ta một lần nữa, thì hắn tuyệt đối sẽ không có bất cứ lòng thương hại nào đối với nàng (thành tình iu r còn thương hại nữa đâu mà nói). Hắn lăm lăm trong lòng một câu.

"Tiên sinh, Strauss phụ nhân nói Strauss tiên sinh đã tỉnh, bọn họ vô cùng cảm ơn hảo ý của ngài."

Người đưa tin vừa đi ra ngoài đã trở lại.

Cal "a" một tiếng, lại liếc nhìn chính mình trong gương, thấy giả trang không có vấn đề gì rồi mới xoay người định đi, song bỗng nhiên bước chân dừng lại, mấy giây trôi qua, hắn nhìn về phía Lovejoy đứng cạnh:

"Đi hỏi Bukater tiểu thư, có muốn cùng ta đi sang đó không?"

Lovejoy lập tức biến mất sau cửa, và ông ta trở lại rất nhanh.

"Bukater tiểu thư nói mình có chút không thoải mái, không muốn đi, nhờ ngài giúp nàng chuyển lời hỏi thăm sức khỏe đến Strauss tiên sinh. Ngoài ra nàng nói buổi tối cùng không thể cùng ngài ra ngoài ăn tối được, xin ngài tha thứ."

Nguyên bản câu trả lời như vậy phảng phất đã nằm trong dự liệu của Cal. Ánh mắt của hắn không chút biến hóa, chẳng qua chỉ nhàn nhạt nói:

"Ta biết rồi. Đi báo cho nàng biết, để nàng nghỉ ngơi thật tốt."

"Tiên sinh," Lovejoy tiến lại gần một chút, dùng âm thanh người khác không nghe được nhắc nhở hắn, "Thật sự không cần tôi đi xem nàng ta sao? Trên thực tế,..." Ông ta chần chờ một chút, phảng phất lời nói kế tiếp cũng khó mà mở miệng.

Dưới ánh nhìn soi mói của Cal, rốt cục ông ta cũng nói:

"Trên thực tế, tối hôm qua sau khi nàng rời đi, tôi có nghe người ta nói, có người thấy nàng và tên tiểu tử họa sĩ nghèo kia ở khoang hạng ba uống rượu khiêu vũ..."

Cal nhú mày.

Tối hôm qua vì mắt không thoải mái, hắn không đến phòng yến hội dùng cơm như hai ngày trước. Thời điểm Rose ở bên cạnh hắn, hắn tỏ vẻ mình không có việc gì, để cho nàng tùy ý, sau khi nàng nghe được như vậy, phảng phất như trút được gánh nặng rồi bỏ đi.

Cai này cũng không có gì, Cal cũng không thích yêu cầu vợ tương lai phải thời thời khắc khắc hầu hạ bên cạnh mình. Nàng cũng có sự riêng tư, giống như nhiều lúc đàn ông cũng không có cách nào để vợ chờ đợi bên cạnh như thế, mắt của hắn bị thương cũng không nghiêm trọng đến mức nhất định phải có người phụng bồi bên cạnh. Mặc dù có điểm không thích thái độ hiển nhiên qua loa lấy lệ của nàng, nhưng liên tưởng đến trận cãi vã vừa phát sinh lúc ban sáng của hai người thì cũng không lấy làm kỳ quái.

"Tiên sinh, tôi trước muốn nhắc nhở ngài một câu, Bukater tiểu thư có chỗ không đúng, nhưng là ngài thật giống như không có đề trong lòng..."

Lovejoy dùng giọng điệu hàm hàm hồ hồ nói tiếp.

"Là ông theo dõi nàng phải không?"

Cal cắt đứt ông ta.

Lovejoy ngán ra, nhưng sau đó lại không thừa nhận, cũng không có chối, chẳng qua chỉ là trầm mặc, đáng vẻ có chút cóchào.

Cái lão lừa già quật cường này! (mình phục khả năng dịch của mình quá, không hiểu cũng dịch được như rày)

Đột nhiên Cal cảm thấy gân trên trán mình lại co rút đau đớn.

Hắn nhớ tới trận tranh cãi với Rose ngày hôm qua. Mặc dù hắn thấy cảm giác này vô cùng vô vị, bởi vì nguyên bản nàng không nên có ý nghĩ như vậy. Nhưng nếu như thật là có, mà phụ nữ bình thường rất hay ghi hận, thấy rằng điều kiện tiên quyết là hắn vẫn không có ý định hủy hôn, thì hắn vẫn nên đặt càng nhiều sự chú ý vào Rose. Ví dụ như, tìm nàng, hoặc ít nhất là, quan tâm đến hành tung của nàng một chút.

Nhưng hắn không có. Bây giờ suy nghĩ lại, chính hắn cũng thấy có chút khác thường.

Nhất định là do người đàn bà Ireland đó. Hắn bị người đàn bà điên không hiểu lý do này làm cho phát bực hoàn toàn rồi, cho nên từ hôm qua đến giờ, trong đầu cũng là đầy ý tưởng trả thù nàng, mới dẫn đến sơ sót trong việc chiếu cố tâm tư tình cảm của Rose...(bước đầu của việc động tình là đây)

"Hockley tiên sinh?"

Thấy đã nói đến đó rồi mà hắn vẫn không có tiếp lời, lại đứng ở đó giống như nghĩ cái gì đến xuất thần, ngay cả Lovejoy thân cận với hắn nhất cũng nhất thời không đoán được ý nghĩ của hắn lúc này, vì vậy ông không nhận được mà nhắc nhở một tiếng.

Rốt cục Cal cũng hồi thần trở lại (tỉnh lại ý), suy nghĩ đến tin tức mà Lovejoy vừa nói cho hắn biết, bỗng nhiên trong lòng không nhận được cảm giác không thoải mái, lại nhúu mày lần nữa.

Vị hôn thê của hắn không để ý đến thể diện của hắn, bây giờ không chỉ là lời nói suông của người khác nữa, tệ hại hơn là chẳng những nàng cùng người đàn ông khác tư tình mà còn công khai làm ra hành động mất mặt dưới thân phận hiện tại của nàng. Đột nhiên nghe được tin tức như thế, bình thường mà nói, hắn là hắn sẽ cảm thấy vô cùng tức giận.

Nhưng rất kỳ quái, bây giờ hắn chỉ cảm thấy không thích và sâu đậm chán ghét, cũng không có cảm giác vô cùng tức giận, ít ra, kém hơn so với cảm giác phần nộ người đàn bà Ireland kia mang lại. (bệnh nặng lắm rồi à)

Hắn nhớ lại tình cảnh bữa sáng lúc gặp Rose.

Mặc dù đến tuần sau là bọn họ liền kết hôn rồi, nhưng dù sao bây giờ chẳng qua vẫn chỉ là vị hôn phu và hôn thê mà thôi, không cần biết lúc không có ai hai người có xảy ra chuyện da thịt chi thân hay không (đã "thịt" nhau hay chưa ý), nếu bây giờ liền công khai ở chung, thì tuyệt đối không phải là chuyện có thể diện gì, cho nên sau khi lên tàu, hắn và hai mẹ con nhà Bukater đều ở phòng riêng của mình. Mấy buổi tối này, hắn cũng không có hứng thú ngủ chung với nàng. Đêm qua sau khi Rose rời, cho đến khi ngủ, hắn một mực chờ đợi tin tức thủy thủ bắt được người đàn bà kia, nhưng nàng ta lại không hề xuất hiện. Thời điểm thấy nàng (Rose) vào sáng nay, hắn cũng không thể nào lưu ý đến tâm tình của nàng được, chỉ nhớ nàng có vẻ hốt hoảng một chút, ăn cũng không nhiều, đáng vẻ dường như có tâm sự nặng nề. Chỉ có điều là gần đây nàng vẫn luôn như vậy, mà sự chú ý của hắn tựa hồ cũng đặt lên người đàn bà Ireland kia nhiều hơn, cho nên hắn cũng không có nghi ngờ cái gì. Không nghĩ tới chính là, đêm qua nàng lại lừa gạt mình làm ra loại chuyện kia.

Hắn cũng không có ý định trách cứ Lovejoy tùy tiện lừa gạt hắn để theo dõi hành động của Rose. Trên thực tế, nếu như không phải sau khi lên tàu liền tiếp xảy ra 2-3 ngày lại xảy ra nhiều chuyện sứt đầu mẻ trán ngoài ý muốn, lấy tính cách không muốn thấy hạt cát nào bị sót (cẩn thận, tỉ mỉ), một khi thấy nghi ngờ về hành động của vị hôn thê, hắn sẽ không dễ dàng buông bỏ như thế.

Vợ tương lai của hắn có thể không yêu hắn, nhưng tuyệt đối không thể phản bội hắn, đây là ranh giới cuối cùng của hắn.

"Bukater phu nhân biết việc con gái bà ta đã làm sao?" Hắn hỏi một tiếng.

"Hắn là không biết đi."

Hắn hít một hơi, thở ra một hơi, phản phác:

"Ta biết rồi. Lo lắng của ông là đúng. Vậy thì thay ta nhìn chăm chăm nàng. Chỉ còn 2 buổi tối nữa là đến New York rồi. Ta không hy vọng ở trên chiếc tàu này sẽ có bất cứ chuyện liên quan nào lưu truyền đến tai ta. Chờ ta trở lại, ta sẽ giải quyết vấn đề này. Bây giờ ta phải đi."

Nói xong câu đó, hấn đội mũ lên, chỉnh lại vành nón, đi về phía phòng của vợ chồng Strauss.

Cùng ở khoang b, hai gian phòng cách nhau cũng không xa.

"Phu nhân, Hockley tiên sinh tới."

Thời điểm Margaret vẫn chưa hoàn toàn điều chỉnh lại nhịp tim, thì đã nghe người hầu thông báo.

"Quá tốt," Strauss phu nhân nhìn về phía Margaret thấp giọng nói, "Cục cung, trước con cứ ngồi chờ ở đây một chút," bà chỉ chỉ căn phòng bên phải, "Chờ Hockley tiên sinh thăm Strauss tiên sinh xong, ta sẽ nói riêng với cậu ta về chuyện của con, sau đó ta sẽ gọi con ra nói xin lỗi với cậu ta. Đừng sợ, hết thảy đều có ta rồi."

Margaret đã nghe ngoài cửa tựa hồ truyền tới tiếng bước chân rồi, hô hấp vừa chậm lại đã có xu hướng trở nên căng thẳng, bận rộn gật đầu không ngừng, lập tức vọt vào căn phòng mà Strauss phu nhân đã chỉ.

"Cô gái đáng thương, sợ đến như vậy..."

Strauss phu nhân nhìn bóng lưng nàng chạy còn nhanh hơn chú thỏ bị giật mình hoảng sợ, nhin không được thờ dài một tiếng.

Margaret vọt ngay vào phòng, đóng cửa lại, sau đó đứng áp tai vào cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Quả nhiên, Cal tới.

Nàng nghe được tiếng hàn huyên của hấn và Strauss phu nhân đang nghênh đón hấn, cũng nghe hấn hỏi tình hình Strauss tiên sinh thế nào. Cho dù ngăn cách bởi cánh cửa, nàng cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ phong độ lịch sự tao nhã lễ phép và thái độ ân cần của hấn. Người này và một Cal Hockley luôn tỏ ra thô tục muốn bóp chết nàng giống như hai người!

Sau khi hàn huyên, Cal nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay của Strauss phu nhân, mỉm cười đi theo bà vào phòng Strauss tiên sinh.

Giọng nói dần dần biến mất.

Margaret xoay người, dựa vào cửa, nhắm mắt lại, thở ra một hơi.

Cần nhắc đến tình trạng của Strauss tiên sinh, thời gian thăm cũng quá dài rồi. Ước chừng sau 10 phút, sau khi gửi lời chúc sức khỏe của mình (thật ra chỉ là gửi lời chúc thôi, mình chế thêm cho hay), Cal đứng dậy cáo từ.

"Cám ơn cậu đã tới thăm Strauss tiên sinh," Strauss phu nhân đưa Cal ra ngoài, "Yên tâm đi, Strauss tiên sinh nhất định sẽ khỏe mạnh như trai tráng (gốc là như một tiểu tử vậy) mà tham gia hôn lễ của cậu, cậu phải cẩn thận vì đến lúc đó có khi ông ấy có thể sẽ ăn hết một con trâu."

Cal cười đáp lại lời trêu đùa của Strauss phu nhân, thuận tiện giải thích một câu:

"Vốn Rose vị hôn thê của tôi cũng muốn tới, nhưng thân thể nàng vừa vặn lại có chút không khỏe, cho nên chỉ có thể để tôi chuyển lại lời hỏi thăm sức khỏe đến Strauss tiên sinh mà thôi."

"Các cô cậu thật là quá tốt bụng! Chỉ mong là nàng ấy có thể mau chóng khỏe lại!"

Thời điểm ra khỏi phòng, Strauss phu nhân dừng bước. Cal nhìn bà, hỏi:

"Người còn có việc gì sao, phu nhân? Nếu như có, xin cứ việc nói ra."

Strauss phu nhân lộ ra nụ cười áy náy:

"Bị cậu đoán trúng rồi, quả thật là có một chuyện muốn nhờ đến sự hỗ trợ của cậu, chỉ mong cậu không cảm thấy ta quá mức mạo muội."

"Phu nhân, tôi tôn trọng ngài như tôn trọng mẹ tôi vậy. Chỉ cần là việc tôi có thể làm được, người chỉ cần nói ra là được." Cal lập tức nghiêm nghị trả lời.

"Quá tốt, ta cũng biết, cậu là một người trẻ tuổi vừa khảng khái vừa nhân hậu (chắc vậy ạ, diễn sâu quá nên ai cũng nghĩ vậy)! Như vậy thì ta nói," Strauss phu nhân vẻ mặt tươi cười, "Chuyện ta thỉnh cầu cậu giúp đỡ có liên quan đến một vị tiểu thư tên là Margaret Firth. Cậu hẳn là biết Firth tiểu thư đi?"

"Margaret Firth?"

Đột nhiên nghe được cái tên khiến hấn chán ghét đến ngứa răng từ trong miệng Strauss phu nhân, Cal cứ nghĩ mình nghe lầm, sau khi lập lại, mới trở mặt kinh ngạc nhìn phu nhân.

"Đúng, Margaret Firth!" Strauss phu nhân nói, "Vị tiểu thư trẻ tuổi này biết rõ mình đã phạm phải một sai lầm to lớn, bây giờ nàng vô cùng hối hận, cũng rất sợ hãi, hy vọng cậu có thể tha thứ cho nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 20

Margaret biết hẳn là bây giờ Strauss phu nhân đang nói chuyện với Cal về chuyện của mình.

Mặc dù nàng cũng chắc là Cal sẽ bán trưng mặt mũi (ý là nể mặt ý, nhưng để vạ cho hay) này cho Strauss phu nhân, nhưng, chỉ cần nghĩ đến những biểu tình và trạng thái tâm lý mà Cal có bây giờ, trong lòng nàng liền không có cách nào dùng hàng loạt những suy diễn tồi tệ này lại.

Thật ra thì thời gian không kéo dài mãi, nhưng đối với Margaret mà nói, thì nó trôi qua chậm như ốc sên bò vậy.

Để giảm bớt áp lực trong lòng khiến nàng bất an, nàng bắt đầu hít sâu thở ra.

Thời điểm nàng đếm được tới 10, chợt nghe giọng nói của Strauss phu nhân ngoài cửa truyền vào:

"Thần ái Margaret, đi ra đi!"

Trái tim Margaret giật mình, rồi "bộp" xuống.

Trong nháy mắt, nàng thậm chí còn sinh ra một loại cảm giác hồi hận.

Không tìm đến sự hỗ trợ của Strauss phu nhân, nói không chừng cũng có thể tránh được uy hiếp của Cal Hockley, ít nhất, nàng không cần phải đối mặt với tình huống khiến nàng cảm thấy vô cùng lúng túng.

Nhưng...

Tất cả đều là quyết định của mình.

Cuối cùng sau khi dùng sức hít sâu một cái, nàng mới duỗi tay nắm lấy thanh chốt cửa bằng đồng thau bóng loáng như hoàng kim, mở cửa, sau đó đi ra ngoài.

"Margaret, Hockley tiên sinh đáp ứng không truy cứu chuyện của con nữa. Việc bây giờ con cần làm chẳng qua chỉ là thành khẩn nói một câu xin lỗi! Xem đi, xem lúc trước ta nói gì với con! Ta biết chắc là cậu ấy sẽ tha thứ cho con!"

Nàng mới đi ra, tầm mắt rũ xuống còn không kịp nhìn thấy đôi giày da trâu sáng bóng cách đó chừng 7-8 bước trên mặt đất, đã nghe được giọng nói tràn đầy ý cười của Strauss phu nhân.

Margaret kiên trì đến cùng, nâng mắt lên.

Một tay của hắn rút trong túi quần dài màu xanh đậm có vân dài, thân thể tựa vào một cái bàn bên cạnh, lộ ra tư thế rất thả lỏng.

"Firth tiểu thư, thật cao hứng khi có thể gặp lại cô lần nữa."

Hắn dùng giọng điệu tương đối ôn hòa lên tiếng chào hỏi nàng. Khi thấy rõ cục nàng cũng giương mắt lên, bốn mắt nhìn nhau, mấy nếp nhăn bên mép khi hắn cười lại càng sâu hơn.

Margaret ngăn ra.

Thành thật mà nói, chuyện này thật quá ngoài ý muốn, hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của nàng.

Nàng hơi khó khăn gạt môi, thời điểm muốn nói điều gì, lại nhìn thấy Cal bỗng nhiên đi về phía mình, cuối cùng dừng trước mặt nàng.

"Trên thực tế, nàng hoàn toàn không cần nói xin lỗi với tôi, phu nhân," hắn nhìn nàng một cái, rồi quay mặt nói chuyện với Strauss phu nhân, "Tất cả chẳng qua chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi, thậm chí..." Hắn dùng một chút, nhanh chóng liếc mắt nhìn Margaret, bên mép lại lộ ra nụ cười ý vị thâm trường (nụ cười của Mona Lisa ý à, thâm sâu khó hiểu), "Say khi tôi biết được chuyện xưa về tình cảm thâm hậu bên trong của nàng và cha nàng cùng với việc nàng đã cố gắng phấn đấu như thế để cho cha nàng có một cuộc sống tốt hơn, thậm chí tôi còn thấy vô cùng đồng cảm và kính phục đối với chuyện nàng đã trải qua! Phu nhân, người nói không sai, một vị tiểu thư trẻ tuổi dựa vào tài hoa của mình mà phấn đấu, tôi có lý do gì mà không tha thứ cho nàng bởi một sai lầm nhỏ nhoi mà nàng nhất thời sơ sót mà phạm lỗi đây? Chẳng qua cũng chỉ là một chiếc xe mà thôi!"

Mặt của Margaret dần nóng lên.

Hắn ý tại ngôn ngoại (lời nói có thâm ý sâu xa, tưởng là nói một sự việc hay một người nhưng thật chất là bóng gió sự việc hay người khác, mang ý châm chọc) như đỉnh châm người, nhưng với người hoàn toàn không hiểu nội tình... ví dụ như Strauss phu nhân nghe, thì lại tràn đầy vẻ phong độ hòa nhã.

Strauss phu nhân nở nụ cười, nhìn về phía Margaret từ sau khi ra khỏi phòng vẫn không nói tiếng nào.

"Mặc dù Hockley tiên sinh đã đại lượng đến mức không cần lời xin lỗi của con, nhưng thân ái Margaret, ta cảm thấy một lời xin lỗi tràn đầy thành ý vẫn là nhất định phải có, dù sao cũng là con không đứng trước."

Margaret tổn sức tổn lực, rốt cục cũng nở một nụ cười tiêu chuẩn "tràn đầy thành ý", nói với Cal ở đối diện:

"Vô cùng cảm ơn ngài, Hockley tiên sinh... Tôi bị thuyết phục bởi lòng độ lượng của ngài... Tôi cũng thấy hối hận sâu sắc với tất cả tổn thất mà tôi đã mạo muội gây ra cho ngài... Cảm ơn ngài đã tha thứ, tôi sẽ khắc ghi trong lòng..."

Cal cười một tiếng. (2 bạn này có tướng vợ chồng quá, phu xướng phụ tùy, diễn tron tru đáng ngạc nhiên)

"Được rồi, vấn đề đã được giải quyết!" Strauss phu nhân cao hứng nói, "Liên quan đến việc bồi thường cho cậu và công ty tàu, ta sẽ tìm gặp nói chuyện với bọn họ, ta sẽ đảm bảo cho cô bé."

"Người thật lương thiện, phu nhân. Nếu như không có chuyện gì khác, tôi xin cáo từ trước."

Cal đội mũ lên, khom người chào Strauss phu nhân một cái.

"Ta đưa cậu ra." Strauss phu nhân nói.

Margaret đi phía sau đưa Cal ra cửa. Thời điểm đến cửa, Cal mời Strauss phu nhân dừng bước, liếc nhìn Margaret đứng sau lưng bà, trên mép vẫn treo nụ cười, sau đó xoay người đi ngay.

"Cục cựa, nhìn đi, đối với chuyện ta nói với con trước đó không sai chứ? Cal cũng không có bất cận nhân tình (lạnh lùng, không có tình người) như con đã nghĩ vậy. Thậm chí có thể nói, cậu ta là người độ lượng nhất ta từng thấy! Mọi chuyện cứ giải quyết như vậy đó, ta thật cao hứng thay con."

Đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn biến mất, Strauss phu nhân mừng rỡ từ thâm tâm nói.

Margaret biểu thị sự đồng ý với lời nói của bà, hơn nữa còn thành khẩn cảm ơn bà đã trợ giúp nữa.

Trời tối. Đồng hồ báo thức chỉ 9 giờ tối.

Margaret mới vừa tắm xong, đổi một bộ quần áo ngủ tơ lụa khảm đường viền nhũ sắc đẹp vô cùng.

Quần áo ngủ quá nhỏ so với cơ thể của nàng, nhất định phải thắt đai lưng lại mới có thể che ngực.

Tóc còn chưa khô. Nàng ngồi ở mép giường, dùng chiếc khăn lông thấm nước như có như không lau thoáng qua, có chút xuất thần.

Đã 3 giờ trôi qua kể từ khi xảy ra một màn "đại lượng tha thứ" và "thành khẩn nói xin lỗi", sau khi Margaret đi vào căn phòng này, thì một bước cũng không đi ra ngoài.

Phải nói là, trừ cảm giác áp bách mà cái liếc mắt trước khi đi Cal mang đến cho nàng kia, thì bây giờ Margaret cảm thấy quả thật đúng như viên thủy thủ tìm được nàng đã nói "May mắn kết giao".

Strauss phu nhân an bài cho nàng ở căn phòng này, vấn đề khó khăn về mặt ăn ở trong 2 ngày kế tiếp được giải quyết dễ dàng.

Tiếp đó, chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì nữa, nàng chỉ cần chờ đến một khắc cuối cùng kia, sau đó vọt lên ngồi vào thuyền cứu hộ trước, tất cả liền không có vấn đề gì rồi.

Nàng không tin Cal cứ như vậy mà bỏ qua cho nàng.

Vì để tránh cho vạn nhất lại đụng đến hắn nữa, nàng quyết định, tuyệt đối sẽ không đơn độc rời khỏi phòng khi không có Strauss phu nhân đi cùng.

"Firth tiểu thư!"

Ngoài cửa bỗng nhiên có giọng nói của Douglas tiểu thư cùng phòng.

Douglas tiểu thư là y tá theo chân vợ chồng Strauss lên tàu.

Margaret đi ra mở cửa.

"Firth tiểu thư, có một bé trai tới tìm cô." Douglas tiểu thư nói, đáng vẻ có chút hiếu kỳ.

Margaret lập tức nghĩ ngay đến Shirley.

Thời điểm tách khỏi Shirley ban sáng, cậu bé nói là sẽ đến phòng rửa ảnh tìm nàng. Nếu như cậu bé thật sự đi, không tìm thấy mình, mà chuyện sau khi Strauss tiên sinh phát bệnh cũng không tính là nhỏ, với tính cách tinh ranh của cậu bé, hẳn là có thể liên tưởng đến nàng rồi hỏi thăm đến được chỗ của nàng, cũng không phải là chuyện khó. Hơn nữa, bây giờ mới 9 giờ, đối với những hành khách khoang hạng nhất có những sinh hoạt về đêm phong phú trên Titanic mà nói, đêm chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Có lẽ là cậu bé thừa dịp Black phu nhân không có ở đó, liền trộm chạy ra ngoài tìm nàng đi?

"Bé nói bé tên là Shirley." Douglas tiểu thư bổ sung thêm một câu.

Margaret không do dự nữa, lập tức buông khăn lông xuống, sửa sang lại tóc tai. Trước khi ra ngoài, nàng cúi đầu nhìn quần áo ngủ trên người, đưa tay lấy một cái áo khoác dày Strauss phu nhân đã đưa, sau đó vội vã đi ra ngoài.

Nàng ra đến cửa, thò đầu ra ngoài, lại không thấy Shirley đâu. Đang muốn quay đầu lại hỏi Douglas tiểu thư, thì bỗng nhiên nghe được có người kêu một tiếng "Firth tiểu thư", nhìn về phía tiếng kêu, thấy ở cuối hành lang xuất hiện bóng dáng một cậu bé đội nón, bé đang vẫy vẫy tay với nàng.

Margaret vui mừng, vội vàng đi lại phía cậu.

Hành lang này rất dài, ánh đèn cuối hành lang hơi tối, cộng thêm Margaret không nhìn rõ, đi đến gần thì mới cảm giác có chút không đúng.

Mặc dù thân hình bé trai này không sai biệt lắm so với Shirley, nhưng...

Nó không phải Shirley! (tại Margaret đang hoảng hốt nên dùng nó à)

Margaret chợt cảm thấy không ổn, lập tức dừng bước, lúc xoay người muốn trở về, thì đã muộn, một người đàn ông từ cuối hành lang bước ra.

Cal Hockley!

Margaret cả kinh thất sắc, nhanh chân chạy ngược về, nhưng chạy không lại đôi chân dài của đối phương (nhớ bộ "Mẹ kẻ Zombie" cũng có đoạn nói về chiều cao thể này, thật là éo le đời bạn nữ chính, người ta nhoáng cái là bắt được bạn ý rồi "thịt" bạn ý tại chỗ! *cười chảy nước mắt*). Cal chạy mấy bước liền đuổi kịp, từ phía sau nắm lấy tay nàng.

"Không muốn ăn đau khổ thì đừng hoảng một chút cho ta!"

Thời điểm Margaret giãy giụa theo bản năng, hấn tiến tới bên tai nàng, nói một câu.

Margaret đã gặp qua sự ác liệt của hấn, không dám lơ đãng, lập tức buông tha cho giãy giụa.

Hắn "hừ" một tiếng, quay đầu vẫy vẫy cậu bé kia.

Bé trai lập tức chạy tới.

"Cầm đi đi!"

Cal đưa cho cậu bé một tờ tiền giấy.

Bé trai cười hi hi nhận lấy, le lưỡi với Margaret đang nhìn mình lom lom một cái, sau khi làm một cái mặt quỷ thì nhanh chóng chạy mất.

Cal lúi Margaret đi về phía trước, sắc mặt âm trầm, sau khi đến phòng của hấn, thì liền thô bạo đẩy nàng vào trong.

Cửa chỉ khép hờ, Margaret bị đẩy, chân vấp phải tấm thảm, lao đảo một chút, thiếu chút nữa ngã xuống. Sau khi đứng vững, nàng nhìn thấy Lovejoy đang đứng bên cạnh tủ rượu, đang cẩn thận lau ly đựng rượu.

Ông ta phảng phất lấy làm kinh hãi. Liếc nhìn Cal, lại thấy sắc mặt hấn âm trầm không lời nào, vì vậy ông ta nhanh chóng để ly rượu xuống, sau đó mặt không đổi sắc đi ngang qua Margaret rồi ra ngoài, nhân tiện còn đóng cửa lại.

Phòng lớn như vậy lại chỉ có Margaret và Cal với sắc mặt bất thiện (về mặt cấu gât vô cùng). Hấn nhìn Margaret chăm chăm, trên mặt mang biểu tình như là cười gằn, từng bước từng bước ép về phía nàng.

Bây giờ Margaret hận không thể được tát chết chính mình (tát chết chính mình cũng là một tài năng).

Vẫn là coi thường tâm trả thù của người đàn ông này rồi!

Thế nào cũng không nghĩ tới, căn bản là không cần chờ tới ngày mai, mới chỉ qua mấy giờ thôi, hấn liền chờ không kịp mà phải dùng đến thủ đoạn này để bắt được nàng!

Margaret từng bước từng bước một lui về phía sau, cho đến khi sát vào tủ rượu Lovejoy đã đứng ban này, không còn đường lui, không thể làm gì khác hơn là dừng lại.

"Được rồi... Hockley tiên sinh!" Margaret không thể làm gì khác hơn là mở miệng, "Tôi thừa nhận là tôi không đứng ngay từ đầu. Nhưng ở nơi của Strauss phu nhân, ngài đã đón nhận lời xin lỗi của tôi rồi. Nhưng bây giờ ngài lại đối với tôi như vậy. Ngài còn muốn thế nào mới chịu tha thứ cho tôi đây? Xin ngài nói cho tôi biết, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định làm theo."

"Tha thứ cho người sao?" Cal bĩu môi, "Thân ái Margaret của ta..." hắn bắt chước ngữ điệu của Strauss phu nhân, lại khiến người ta nghe sợ đến nổi da gà, "Người không khỏi nghĩ ta quá tốt."

Mặc dù trên người khoác áo khoác ngoài, trong phòng cũng rất ấm áp, nhưng tơ lụa mềm mại phủ lên cánh tay, lại khiến nàng nhanh chóng nổi lên một tầng da gà.

Trong lòng Margaret hết sức rõ ràng.

Bây giờ lại rơi vào tay của hắn, còn muốn tốt lành, nhất định chính là ý nghĩ ngu ngốc.

"Như vậy, rốt cục người muốn thế nào? Nói thẳng đi!"

Nàng uốn ngực và bả vai, không trốn tránh bức hỏi của hắn, hỏi.

"Ta muốn thế nào sao?"

Mí mắt của hắn giật một cái. Thấy nàng lộ ra biểu tình heo chết không sợ nước, bỗng nhiên đưa tay ra mở một ngăn kéo trong tủ rượu.

Trong ngăn kéo, là một khẩu súng. (pằng pằng pằng... hiu hiu... gay cần nhè)

Hắn rút súng ra, móc từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay màu trắng, bắt đầu không nhanh không chậm lau bóng súng (nhớ tới hình ảnh Minh ca trong "Tân Bến Thượng Hải")

Margaret nhìn hắn, hô hấp dần trở nên khó khăn.

"Người muốn làm gì?"

Cổ họng của nàng bắt đầu căng lên.

"Như người thấy."

Hắn vứt khăn, nổ súng xuyên (chắc là lên đạn ý), ngay sau đó nâng cánh tay từng tắc từng tắc lên, cuối cùng, đưa họng súng lên chĩa vào trán của nàng.

Da thịt ấm áp chợt chạm đến kim loại lạnh như băng, loại cảm xúc này làm toàn thân nàng không có cách nào tự khống chế mà run sợ, giống như bị bệnh sốt rét phát lạnh từng trận.

"Người không dám!"

Margaret cố tự trấn định, giọng nói lại bắt đầu trở nên khô khốc.

"Không có chuyện ta không dám làm, tiểu thư." Hắn đem họng súng đỉnh đỉnh lên đầu nàng, kéo xuống mặt, nhe nanh cười nói.

Margaret bị buộc ngồi đầu về sau. Mở to hai mắt, nhìn chăm chăm con người toát ra ánh sáng lạnh khốc và tàn nhẫn nhìn chăm chăm nàng không nhúc nhích, trong lòng thật ra rất rõ ràng.

Nếu như hắn thật sự muốn dùng phương pháp giết mình để cho hả giận, thì nhất định sẽ lặng yên mà chết không tiếng động. Sau một khắc, nàng liền trở thành một cỗ thi thể bị ném vào trong lòng Đại Tây Dương lạnh giá vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời.

"Hockley tiên sinh, ngài không thể đối xử với tôi như vậy..."

Cal nghe được giọng điệu của nàng gần như biến đổi, lại nhìn chăm chăm nàng đang đứng gần trong gang tấc, bởi vì sợ hãi mà con người phóng đại và hàng mi dài run rẩy dữ dội, không tài nào giải thích được, một loại khoái cảm đến hưng phấn kì lạ nào đó ngủ say trong thân thể hắn giống như là bị đánh thức trong phút chốc, giống như con rắn độc vọt lên từ mặt đất.

Hắn vô cùng hưởng thụ thời khắc như thế này.

"Chậm đã, Firth tiểu thư," hắn dùng một ngữ điệu lạnh băng không chút tình cảm nói, "Cảm ơn cô đã mang đến cho ta niềm vui sướng thật to lớn vào 3 giờ trước, đây là hồi báo của ta đối với cô."

Lời còn chưa dứt, kèm theo một tiếng máy móc thanh thúy (rõ ràng ý) "kết cạch", hắn bóp cò.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 21

Tiếng đạn bay ra khỏi họng súng đặc biệt vang lên trầm trầm đánh vào màng nhĩ của nàng, nàng ngửi thấy mùi vị chết chóc rõ ràng từ nó, tới nhanh như vậy, nhanh đến mức căn bản là nàng không có bất cứ phòng bị nào.

Nàng hét lên một tiếng, mắt chợt nhắm chặt lại, sau đó đại não liền trống rỗng.

Nhưng sự tỉnh theo dự định lại không có xảy ra.

Một giây, hai giây, ba giây...

Margaret chậm rãi mở mắt, phát hiện đầu mình cũng không có nở hoa (bị bắn vào đầu, máu mê be bét luôn ý), người cũng không có ngã xuống, nàng vẫn đứng tại chỗ, không phát hiện được chút tổn hao nào, bất quá chỉ là tay chân đang run rẩy, cả người run run giống như chiếc lá rụng trong làn gió thu.

Vào giờ khắc này, đầu óc của nàng không có cách nào hoạt động bình thường, cho đến khi nghe được tiếng súng bắn "ò ồ" sau lưng, theo bản năng nhìn lại, lại thấy một tù rượu bằng thủy tinh vỡ nát, vỏ một chai rượu Brandi ủ từ thời Henry IV để bên trong đã chia năm xẻ bảy, chất lỏng màu hổ phách chậm rãi chảy dọc theo miềng thủy tinh xuống, sau đó mới chậm rãi lan ra.

Nàng chợt quay đầu, nhìn thấy Cal Hockley đã thu súng về, hắn đang nhìn nàng, một bên khoe mắt (thần giác) hơi hơi vênh lên, thể hiện rõ ràng độ cong vắn vẹo.

Hắn đang cười, trong mắt toát ra ác ý không chút che giấu, thậm chí gần như là biến thái đặc ý chế giễu vậy.

Margaret biết.

Nguyên bản khuôn mặt đã đánh mất huyết sắc của nàng đỏ bừng lên, ngay cả mạch hô hấp cũng trở nên dồn dập.

"Thế nào, hù được cô rồi sao?" Hắn ung dung thông thả thổi thổi họng súng, "Cây súng này đã rất lâu không dùng rồi, vừa rồi bất quá chỉ là thử súng mà thôi."

"Người, cái đồ... khôn khiếp! Ma quỷ dưới địa ngục! Không trách được vị hôn thê của người không yêu người! Người hoàn toàn chính là một tên biến thái! Người chờ làm con rùa đen bị cấm sùng đi (rùa đen=khôn khiếp)!"

Cực độ tuyệt vọng và cảm giác tức giận khi tỉnh ngộ lại biết mình bị lừa bất quá chỉ cách nhau một đường thẳng mà thôi. Trong chốc lát, tất cả cảm giác sợ hãi trước đây đều không còn lại chút gì nữa rồi. Nàng tròn mắt nhìn người đàn ông giống như ác ma đứng đối diện, vừa tức giận vừa liêu lĩnh nằng tộ.

Nụ cười trên mặt Cal chợt biến mất. Không chút do dự giơ tay lên tát nàng một cái.

"Ba" một tiếng, mặt của Margaret bị lực tát tay của hắn xoay đi, một trận đau rất lập tức ập tới, theo đó, trán của nàng chợt lạnh, họng súng đen ngòm lại chìa vào đo lần nữa.

"Thu hồi lời nói của người! Cầu xin ta!" Cal hung tợn đẩy nàng áp sát vào tù rượu bên tường.

Margaret chậm rãi quay mặt sang.

Mặt của nàng lại trắng đến mức hoàn toàn mất đi huyết sắc, da thịt non mềm một bên gương mặt lưu lại dấu đỏ nhàn nhạt do cái tát tai ban nãy, cặp mắt xinh đẹp lạnh lùng liếc hắn.

"NGƯỜI, LÀ, ĐỒ, BIẾN, THÁI!"

Nàng nhìn chăm chăm vào mắt hắn, trong miệng lại một lần nữa phun ra từng chữ từng chữ rõ ràng.

Gân xanh trên trán Cal mạnh mẽ co rút. Hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt không yếu thế của nàng, đốt ngón tay khẽ nhúc nhích, chậm rãi ấn cò súng.

Không khí phảng phất như đông đặc lại dưới ánh đèn vàng ảm áp. Bốn phía yên tĩnh đến mức thậm chí có thể nghe được tiếng "tách tách" của từng giọt từng giọt rượu còn sót lại rơi xuống sàn gỗ.

Đột nhiên, mảnh vụn thủy tinh từ tù rượu vừa bị đạn bắn vỡ ban nãy từ trên rớt xuống, "rào" một tiếng đập vào sàn nhà, mảnh thủy tinh văng tung tóe bốn

phía. Một mảnh kính vỡ hình tam giác rơi vào bắp chân trần ngoài áo khoác của Margaret, vạch ra một vết thương.

Lông mi Margaret hơi hơi run lên.

Tầm mắt Cal rơi vào bên trên bắp chân của nàng.

Máu đỏ tươi rỉ ra từ vết thương, tích lại, từ từ chảy dọc xuống theo làn da trắng của nàng, cuối cùng tụ lại trên mắt cá chân tinh xảo của nàng, tạo thành hình dạng đóa hoa, mang theo một loại diễm dứa mỹ cảm.

Hắn nhìn chăm chăm một hồi, tầm mắt dần dần dời lên.

Margaret chịu đựng cảm giác đau nhói từ bắp chân truyền tới, một mực chờ đợi động tác kế tiếp của hắn, nhưng lại không đợi được. Đột nhiên lại thấy hắn có chút im lặng khác thường, cúi đầu nhìn xuống theo tầm mắt của hắn, lập tức hiểu rõ ra.

Lúc nàng ra ngoài, đai lưng áo khoác ngoài cũng không buộc chặt lắm. Sau một trận giầy vò như vừa rồi, bây giờ đai lưng có chút lỏng ra, cổ áo liền không giấu được mảnh nhỏ da thịt trước ngực lộ ra bên ngoài đồ ngủ.

Mặt nàng hơi nóng, nhanh chóng kéo lại cổ áo, nhìn hắn đầy phòng bị:

"Người đang nhìn cái gì?"

Trong mũi Cal phát ra tiếng "xuy" nhỏ đến mức không nghe thấy, để cây súng cầm trên tay xuống rồi đặt lại vào trong tủ rượu, tiếp tục ngồi vào một băng ghế sofa, móc ra bao thuốc lá, đốt một thiếu thuốc.

"Firth tiểu thư, cô không biết rằng phụ nữ học được cách tỏ ra yếu thế ở thời điểm thích hợp là một kỹ năng rất cần thiết sao? Ta rất kỳ quái, với tính khí như vậy của cô, lại có thể sống tốt đến bây giờ."

Hắn hít sâu vào một hơi thuốc lá, liếc mắt nhìn Margaret vẫn còn đang đứng tại chỗ bất động, chậm rãi nói ra một câu như thế, giọng điệu nghe có điểm quái dị. Nhưng Margaret không rảnh để suy nghĩ nhiều.

Nàng chỉ biết là hắn đổi chủ ý rồi.

Nàng âm thầm thở ra một hơi, lúc này mới cảm thấy chân run toát mồ hôi, miễn cưỡng gắng gượng mới có thể đứng vững.

Khỏi thủy tinh rơi xuống kia đã cứu nàng một mạng. Nếu như không phải có một chuyện rắc rối như vậy, thì có lẽ nàng đã chết dưới họng súng của kẻ biến thái cuồng hi nộ vô thường (vui buồn không xác định) này rồi.

"Trả lời ta!"

Thấy nàng im lặng không lên tiếng, đột nhiên hắn nghiêm nghị ra lệnh.

Margaret không thể làm gì khác hơn là nói:

"Hockley tiên sinh, tôi không biết tôi nên nói cái gì. Tôi từng không dưới một lần đứng trước mặt xin lỗi ngài, nhưng ngài nhất định phải giam tôi lại, mà tôi lại không muốn mất đi tự do trong mấy ngày trên tàu, đây chính là nguyên nhân tại sao tôi cứ lặp đi lặp lại mạo phạm ngài nhiều lần..."

"Miệng đầy lời dối trá! Tràn đầy tâm cơ! Firth tiểu thư, xem ra là ta còn đang xem thường cô! Cô lại dùng loại phương pháp này để đeo bám Strauss tiên sinh và phu nhân. Vị phu nhân thiện tâm kia muốn ta tha thứ cho cô, nhưng cô đã nói cho bà ấy biết về hành vi nghe lén vô sỉ và hành vi đã man thiếu chút nữa làm hư mất ta rồi sao?"

"Tôi thật xin lỗi... Nhưng dưới tình huống lúc đó như vậy, tôi không có lựa chọn khác..."

"Im miệng! Ta chán ghét nghe cô không ngừng làm nhảm tranh cãi cho bản thân!"

Margaret không thể làm gì khác hơn nhìn hắn:

"Được rồi, Hockley tiên sinh. Nhưng chuyện đã xảy ra thì không thể nào thay đổi được, xin ngài nói cho tôi biết, rốt cục muốn tôi bồi thường ngài như thế nào, ngài mới chịu tha thứ cho tôi đây? Tôi không hy vọng ngài hạn chế tự do của tôi, đây là thỉnh cầu duy nhất của tôi."

"Cô, toàn thân cao thấp, có cái gì có thể đem ra bồi thường cho ta?"

Cal dập tắt vài hơi khói, dùng giọng điệu chế giễu hỏi ngược lại. Tầm mắt lại một lần nữa từ đuôi quét qua thân thể của nàng, cuối cùng dừng lại trên mặt nàng.

Margaret sửng sốt một chút.

Nàng cũng không phải... gì đó cũng không biết. (...=XXX, hiểu ha)

Thời điểm một người đàn ông dùng loại giọng điệu và ánh mắt nhìn một người phụ nữ, hẳn cần gì, không cần nói cũng biết.

Nàng chỉ là có chút không hiểu. Mặc dù quả thật nàng có thể coi như đẹp đẽ, nhưng cũng không đến mức trở thành vụ vật khiến đàn ông điên cuồng. Rốt cục là do nguyên nhân gì, lại khiến cho người đàn ông nguyên bản chìa súng vào nàng cho hả giận này thay đổi chủ ý, bỗng nhiên sinh ra loại dục vọng đột ngột này với nàng?

"Ngài..."

Nàng chờ một chút, có chút không xác định.

Hắn không có mở miệng, chẳng qua là ngồi tựa vào lưng ghế, không chút ý kiến nhìn nàng.

Margaret biết.

Suy đoán của nàng không sai. Đây chính là ý tưởng của hắn bây giờ.

Còn có biện pháp nào làm một người phụ nữ hoàn toàn nhục nhã hơn biện pháp này?

Nàng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, mà hắn lại là kiểu đàn ông không có ranh giới đạo đức cuối cùng đại biểu cho bọn đàn ông thành đạt phong lưu ở xã hội thượng lưu. Từ bản chất mà nói, hắn và Black tiên sinh vốn là cá mè một lứa (cùng giống nhau về mặt có nhiều tật xấu của đàn ông nhà giàu).

Margaret nhìn xuống cảm giác khó chịu và vô cùng xấu hổ từ đáy lòng, sau một hồi trầm mặc dưới ánh nhìn soi mói của hắn, mới chậm rãi cúi đi áo khoác ngoài, thả xuống dưới chân, trên người chỉ còn một bộ quần áo ngủ bằng tơ lụa đơn bạc cơ hồ không che nổi cái gì cả.

Cal vẫn nhìn nàng, không động, nhưng yết hầu (trái cổ ý ạ) sau cổ áo không thể thấy được lại lần lần xuống.

Biểu tình của Margaret dần dần trở nên bình tĩnh, đến mức cuối cùng, nàng có thể thản nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Hockley tiên sinh, đây chính là loại bồi thường mà ngài muốn sao? Nếu như ngài thật sự muốn dùng loại phương pháp này, tôi nguyện ý tiếp nhận. Nhưng có một điều ngài nên biết. Sau khi tôi đã thỏa mãn ngài xong, tôi sẽ không thiếu ngài cái gì nữa, ngài cũng không được quyền tiếp tục làm khó tôi nữa, nói cách khác, hai chúng ta rõ ràng."

Cal hít một hơi, vẫn không mở miệng.

"Ngài không nói lời nào, tôi coi như ngài ngầm đồng ý. Như vậy thì tôi đây đi."

Margaret xoay người đi đến mép giường, thẳng tắp leo lên giường nằm xuống.

"Hy vọng ngài có thể nhanh một chút. Tôi sợ đi về trễ, Strauss phu nhân sẽ hỏi nguyên nhân."

Nàng dùng giọng điệu thản nhiên thúc giục, sau đó nhắm mắt lại.

Margaret nằm trên giường, nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, nàng nghe được tiếng bước chân của hắn đến gần, sau đó, nệm lún xuống, thật giống như hắn ngồi xuống.

Khoảng cách giữa hai người đã rất gần. Thậm chí nàng có thể ngửi được hỗn hợp mùi thuốc lá và mùi nước Cổ Long (thề là bản convert nó thề) nhàn nhạt trên người hắn.

Nàng cũng cảm giác được, hắn đang nhìn chính mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Nhưng hắn không động vào nàng, cũng không rời đi.

Nàng càng muốn tỏ ra lão luyện hơn một chút, nhưng mặc quần áo không đủ che thân còn bại lộ trước mặt một người đàn ông đang chăm chú nhìn mình như vậy vẫn rất khó vượt qua, rốt cục mí mắt nàng cũng không khống chế được mà bắt đầu khẽ run run.

Đột nhiên, có một giọng nói đột ngột vang lên trên đỉnh đầu nàng:

"Cút! Đừng là dơ giường của ta!"

Margaret mở mắt, thấy hắn đã đứng lên từ mép giường, mắt lạnh nhìn xuống nàng.

Nàng hơi sững sờ.

"Firth tiểu thư, trước khi cô muốn dùng phương pháp đó để bồi thường, ta đề nghị cô trước tiên nên đến phố Henz Punt ở Brooklyn New York học tập một số kỹ xảo cần thiết từ bọn kỹ nữ. Cô cảm thấy đàn ông sẽ hứng thú với một khúc gỗ trên giường sao? Hơn nữa, ta cũng muốn nhắc cô nhớ, giá tiền của kỹ nữ đắt tiền nhất ở phố Punt cũng kém xa một chiếc bánh xe của chiếc xe bị cô đụng hư kia!"

Lời lẽ khắc nghiệt tuôn ra từ miệng hắn không chút lưu tình tạt vào mặt nàng.

Margaret từ từ ngồi dậy.

Căn bản nàng cũng không để ý đến hắn dùng giọng điệu chán ghét và khắc nghiệt thế nào làm nhục mình, bây giờ nàng chỉ mơ hồ ý thức được một chuyện, thật giống như nàng đã tránh được đợt giao dịch thân xác nhìn khó có thể tránh khỏi này rồi sao?

Từ đáy lòng một trận vui mừng như điên tràn ra.

Nhưng nàng không dám biểu lộ chút gì, e sợ khiến cho hắn nhìn thấy lại thay đổi ý tưởng ở giây tiếp theo.

"Như vậy... tôi có thể đi rồi." Nàng nhẹ giọng dò xét, hỏi.

"Cút!" Trong cổ họng hắn nện ra một chữ này, ánh mắt âm trầm.

Margaret như gặp được đại xá, lăn một vòng xuống giường, nhặt lên áo khoác trên đất, vừa mặc vừa chạy, xông ra ngoài thật nhanh.

Sau khi bóng dáng của nàng biến mất sau cánh cửa, biểu tình trên mặt Cal lập tức biến mất.

Hắn hơi phiền não mà bỏ đi áo khoác ngoài, thả lỏng cả vạt.

Lovejoy nhanh chóng tiến vào, liếc nhìn tủ rượu bữa bãi, hơi không hiểu, hỏi:

"Tiên sinh, cứ thả nàng ta đi như vậy sao?..."

"Gặp quý! Không phải ta đã nói với người, đừng thắt cả vạt chặt như vậy sao? Người là muốn thắt chết ta sao?" (bạn ý đang câu nên nói năng khá khó chịu nên mình dùng "ta-người" nha) Cal nói với hắn một câu.

g

Lovejoy cảm thấy có chút không giải thích được.

Quả thật, hắn luôn luôn giúp Hockley tiên sinh thắt cả vạt. Nhưng mà... (khúc này mọi người chú ý chút../. *cười cười*)

"Là do lúc trước ngài than phiền tôi thắt quá lỏng, cho nên tôi mới thắt chặt lại một chút..." Ông ta nhỏ giọng.

"Được rồi, được rồi, là lỗi của ta. Sau này lại thắt lỏng một chút cho ta!" Cal giơ tay lên, làm động tác đầu hàng. "Ta đi tắm rửa trước đã."

"Không phải ngài không có thói quen tắm gội vào buổi sáng sao?" Lovejoy nhìn bóng lưng hắn, tiếp tục không giải thích được, "Hơn nữa, tôi muốn nhắc ngài, vào 9 giờ 30 ngài và tổng giám đốc của công ty đường sắt Canada mới mở Heins tiên sinh có hẹn, bây giờ nhanh chút!"

"Vậy thì hủy bỏ nó!" Tiếng gầm gừ của Cal từ trong phòng tắm truyền ra, đóng cửa "phanh" một cái.

Lovejoy lộ ra vẻ khó hiểu, nhún vai một cái, e sợ để Heins tiên sinh chờ lâu, vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 22

Cuối cùng vận khí cũng không có tệ hại quá mức. Trên đường Margaret tóc tai bù xù chạy ra khỏi phòng Cal trở về may mắn cũng không có đụng phải ai. Chỉ có Douglas tiểu thư cảm thấy có điểm kỳ quái đối với việc nàng mất tích nửa giờ. Lúc Margaret tiến vào, nàng ta hỏi một câu.

"Tôi cùng với đứa nhỏ ban nãy có quen biết, mới vừa đưa cậu bé trở về..."

Margaret còn chưa nói hết, Douglas tiểu thư nhìn thấy máu trên bắp chân nàng, lấy làm kinh hãi:

"Ồi thượng đế, chân của cô làm sao vậy?"

Margaret cúi đầu nhìn một cái, bấy giờ mới nhớ đến, thấy không có cách nào che giấu, liền "ách" một tiếng:

"... Mới vừa rồi, thời điểm đưa bé trai kia trở về, tôi không cẩn thận đánh vỡ một cái ly, chân bị cửa một đường."

"Nhanh, để cho tôi xem cho cô một cái."

Douglas tiểu thư tin ngay lập tức, vội vàng đi lấy hòm thuốc băng bó vết thương giúp Margaret.

Vết thương bị thủy tinh vạch ở bắp chân cũng không sâu, sau khi xử lý đơn giản xong, Margaret cảm ơn Douglas tiểu thư, sau đó trở về phòng mình.

Ngày hôm sau, Margaret mượn có chân bị thương, một mực ở lý trong phòng.

Nàng biết một tiếng "Cút" sau cùng của Cal tối hôm qua, hẳn có nghĩa là hẳn sẽ không làm phiền nàng nữa rồi. Mặc dù đến bây giờ vẫn còn không nghĩ ra lý do tại sao hẳn lại đột nhiên bỏ qua cho mình như vậy, nhưng cái này không quan trọng. Trọng yếu (=quan trọng, nói trọng yếu cho hay, ahiihihihi) chính là, bây giờ nàng có thể tùy ý đi đi lại lại trên cái du thuyền này như các hành khách khác rồi. Bởi vì quan hệ với vợ chồng Strauss, thậm chí nàng còn có thể xuất hiện bên cạnh họ ở địa phương chỉ có những nhân tài thượng đẳng mới đến được.

Nhưng mà nàng không có tâm tình này.

Hôm nay đã là ngày 13, đã là ngày thứ tư nàng đã lên tàu rồi.

Qua tối nay, chính là ngày mai. (nói chuyện huề vốn hà =.)

Nếu như nói tất cả đều giống nhau, ngày mai, chính là ngày cuối cùng của chiếc tàu này, nửa số người trên tàu này, cũng sắp chôn cùng chiếc tàu công nghệ "thần thoại" đầu thế kỷ XX dưới đáy Đại Tây Dương đen ngòm lạnh như băng này. Mặc dù nàng tự nói với bản thân một lần lại một lần, với năng lực của nàng, giữ được mình là lựa chọn sáng suốt hợp lý, nhưng trong lòng, đúng là vẫn không có cách nào làm ra vẻ yên tâm thoải mái mà đối mặt được.

Cho nên nàng cũng không muốn rời khỏi căn phòng này. Đây đại khái cũng là một loại tâm lý đã điều. Không nhìn thấy, cũng không rối rắm nhiều như vậy.

Nhưng đến chạng vạng tối, Strauss phu nhân lại để cho nàng cùng tham gia buổi cầu nguyện tối.

"Cục cưng, ta nghe Douglas tiểu thư nói, con cả ngày ở trong phòng, đúng không? Chuyện này cũng không tốt. Ngay cả Strauss tiên sinh, bác sĩ cũng cho phép ông ấy có thể tản bộ trên boong tàu một chút, khích lệ ông ấy hít thở nhiều không khí thoáng mát. Đến đây đi, cùng chúng ta đi nhà thờ."

Strauss phu nhân là một giáo đồ thành kính, mỗi ngày sẽ không bỏ lỡ buổi cầu nguyện tối này.

Margaret không có lớn mật đến mức dám cự tuyệt hảo ý của Strauss phu nhân, mặc dù không có chút hứng thú gì, nhưng nàng vẫn cảm ơn hảo ý của bà, nhanh chóng sửa sang lại quần áo tóc tai, phụng bồi đôi vợ chồng già ra cửa.

Nhà thờ ở tầng a. Có thể đi qua boong tàu để đến đó.

Thời điểm hoàng hôn, chính là thời điểm trên boong tàu nhiều người nhất trong ngày. Chẳng những có hành khách khoang hạng nhất và khoang hạng hai đến đây tản bộ, mà hành khách khoang hạng ba, và cả những người đáng xem thường dựa vào quan hệ tình ái với các thủy thủ để lên tàu, cũng có thể đi đến đây, hưởng thụ những tia nắng chiều tà ấm áp giống như những người giàu.

Nắng chiều chiếu vào RMS Titanic, nhuộm boong tàu và tất cả những người trên boong thành kim sắc. Nghe tiếng bọn trẻ con nô đùa huyền ảo, lại nhìn vợ chồng Strauss hai mái đầu bạc song song vẫn kéo tay nhau thì thâm to nhỏ như cũ, nghĩ đến đây vô cùng có khả năng là buổi chiều nắng cuối cùng mà đôi vợ chồng già đáng kính dễ gần này được ngắm, trong lòng nàng lại tràn lên một trận thương cảm.

"Margaret, nhìn xem, cảnh sắc nơi này thật đẹp. Nếu như không phải là đang ở trên biển, bình thường sợ rằng đã không thấy được nắng chiều mê người như vậy rồi." Strauss phu nhân chỉ vào tia nắng xa xa cười nói, "Thấy không, chồng ta thích chụp nắng chiều, hôm qua chính là vì muốn nhân thời gian chờ đợi trước bữa hăn mà đi rửa ảnh, nên lúc ấy mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy."

"Quả thật, thật là quá đẹp." Margaret phản ứng lại, vội vàng phụ họa một câu.

Strauss phu nhân nhìn nàng một cái:

"Cục cưng, con làm sao vậy? Con có tâm sự gì sao? Hay là do ta để cho con bồi chúng ta đi nhà thờ khiến cho con thấy không tiện?"

"Không, không, ngài hiểu lầm," Margaret vội vàng giải thích, "Con vô cùng tình nguyện đi nhà thờ với các ngài. Mới này chẳng qua là con bị cảnh sắc mê người hấp dẫn, cho nên không có lưu ý đến ngài nói chuyện với con."

Vợ chồng Strauss nở nụ cười.

Rốt cục Margaret cũng không nhịn được, đi nhanh mấy bước, đi tới gần hai người:

"Phu nhân, tiên sinh, thật ra thì quả thật con có một chuyện, nhưng không biết nói thế nào."

"Nói đi." Strauss phu nhân khích lệ nàng. "Ta và Strauss tiên sinh tình nguyện nghe con nói. Có lẽ chúng ta còn có thể giúp con một chút."

Margaret nhẹ nói:

"Thật ra thì... tôi hôm qua con gặp một con ác mộng đáng sợ... Con mơ thấy..."

Nàng dừng lại, liếc nhìn vợ chồng Strauss, thấy vẻ mặt bọn họ nghiêm túc, kiên trì đến cùng thì mới tiếp tục nói:

"Con mơ thấy chiếc tàu chúng ta ngồi này đụng phải băng sơn, cuối cùng... chìm..."

Vợ chồng Strauss liếc nhau, đồng loạt cười ra tiếng.

"Ha ha, cô bé đáng yêu," Strauss tiên sinh an ủi Margaret, "Ta còn cho là chuyện gì. Bất quá chỉ là một giấc mộng mà thôi. Hơn nữa, ta dám phi thường khẳng định mà nói cho con biết, RMS Titanic tuyệt đối sẽ không chìm. Yên tâm đi, còn chưa tới 2 buổi tối nữa, là cho con có thể đặt chân lên đất Hợp chủng quốc Hoa Kỳ rồi."

Ông trả lời như vậy, vốn là trong dự liệu của Margaret. Nàng cũng không có hy vọng có thể khiến họ tin rằng tàu sẽ đụng vào băng sơn sau đó chìm nghiêm... không chỉ bọn họ mà mỗi một người trên tàu này trước khi khắc cuối cùng đến, từ Metz chủ tàu, Edward thuyền trưởng, đến bất cứ hành khách nào ở khoang hạng ba, hẳn là ai cũng không tin tưởng.

Nàng chỉ là muốn chắc chắn, đôi vợ chồng trước mắt này sẽ không lựa chọn đồng sinh cộng tử (cùng sống cùng chết) ở thời khắc cuối cùng như nàng đã biết, bọn họ hoàn toàn không cần phải làm như vậy. Strauss phu nhân thì không nói, với tuổi tác và địa vị của Strauss tiên sinh, chỉ cần ông nguyện ý, ông hoàn toàn có thể lên thuyền cứu hộ.

"A, cảm ơn lời an ủi của ngài. Con cũng biết con bị giấc mộng đáng ghét này quấy phá là một chuyện ngu xuẩn. Nhưng mà con thật có chút lo lắng. Strauss tiên sinh, xin ngài tha thứ cho sự mạo muội của con, con muốn biết, nếu như có vạn nhất, con nói là nếu như vạn nhất phát sinh sự việc đáng sợ như vậy, mà thuyền cứu hộ không đủ để cứu hết tất cả mọi người chúng ta, thì ngài sẽ làm sao?"

Margaret dè dặt hỏi.

Strauss tiên sinh cười ha ha, cời mở nói:

"Đứa nhỏ thân ái của ta, lúc nhỏ, ta đã từng mơ ước có thể trở thành một vị anh hùng bất khuất. Nhưng sống đến bây giờ, bất quá ta cũng chỉ là một người bình thường, coi như kinh doanh thành công một cửa hàng mà thôi. Nếu quả thật có một khắc như vậy, ta hy vọng ta có thể cứu mọi người giống như thượng đế vậy. Nếu như không thể, ít nhất cũng phải đem cơ hội nhường lại cho trẻ con và phụ nữ."

"Nhưng mà ngài hoàng toàn có thể ở trên thuyền cứu hộ. Dù sao, tuổi tác của ngài đã cao, con nghĩ rằng không có bất cứ người nào dị nghị về điều này." Margaret chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy hỏi.

"Chuyện này và tuổi tác không liên quan. Dựa vào việc chiếm đoạt chỗ ngồi của phụ nữ và con nít để sống được trăm tuổi, chuyện này đối với một người đàn ông mà nói, là một loại hồ thẹn." Strauss tiên sinh nhìn về phía vợ yêu đang ở bên một mực lắng nghe cuộc đối thoại, "Aida, Firth tiểu thư đưa ra cho tôi một đề tài hết sức ý nghĩa. Tôi trả lời như vậy, bà thấy thế nào?"

Strauss phu nhân mỉm cười nói:

"Ông luôn luôn đúng, Strauss tiên sinh."

Có được sự tán dương không chút tiếc rẻ của vợ, lão tiên sinh lại nở nụ cười.

Nhà thờ đã ở phía trước rồi.

Buổi cầu nguyện tối mỗi ngày này, người tham gia cũng không nhiều. Phần lớn đều là người hơi lớn tuổi so với Strauss tiên sinh và phu nhân không sai biệt lắm. Địa phương rộng lớn như vậy, vị trí trống có không ít.

Sau khi lục tục đi theo vợ chồng Strauss và đám người đến lễ bái vào trong, Margaret cũng không nói chuyện nữa.

Mặc dù nàng có thể đoán trước được lựa chọn của Strauss tiên sinh, nhưng nghe những lời như vậy từ miệng ông, nàng vẫn không có cách nào thờ ơ không động lòng.

Lúc ngồi trong nhà thờ, nghe nhạc phong cầm (không biết loại đàn này là đàn gì) đệm thánh ca, tinh thần một mực hoảng hốt, bỗng nhiên nàng lại nghĩ tới Cal Hockley.

Đương nhiên nàng sẽ không đi khiển trách hắn.

Bị Strauss tiên sinh coi là hành động vô sỉ, với những người thuộc chủ nghĩa thực dụng, chẳng qua chỉ là một chuyện vô cùng bình thường. Giống như đói bụng thì muốn ăn cơm, hay một nhọc buồn ngủ thì đi nghỉ ngơi vậy.

Hành động quyết đoán có lập trường riêng, như thế thôi. Margaret cũng biết, thật ra thì nàng cũng giống như hắn.

Bọn họ đều là những người thuộc chủ nghĩa thực dụng, cũng không có tình cảm trách trời thương dân, mọi việc đều lấy bản thân làm trung tâm. Từ một điểm này mà nói, hân và nàng là đồng loại.

Thời gian cầu nguyện buổi tối không lâu.

Sau khi kết thúc, Margaret đứng lên từ chỗ ngồi, đi theo vợ chồng Strauss ra ngoài.

Margaret đứng bên cạnh, tựa người vào lan can boong tàu.

Bỗng nhiên ống tay áo của nàng bị người ta kéo xuống, cúi đầu liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc

"Shirley!"

Margaret mừng rỡ không thôi, sau đó nhìn bốn phía:

"Một mình em thôi sao?"

Shirley cười hi hi, thấp giọng nói:

"Mới vừa rồi em thấy cô. Chạng vạng tối hôm qua em đến phòng rửa ảnh tìm cô, muốn mang cho cô chút đồ ăn, lại không thấy cô, em lo lắng gần chết. Sau đó nghe nói có một tiểu thư cứu Strauss tiên sinh, em an tâm, biết nhất định là cô. Bây giờ cô đang nghỉ ở đâu, ngày mai em đến tìm cô."

Margaret nói cho cậu bé số phòng.

Bé trai đọc kỹ một lần, "Em nhớ kỹ rồi. Bây giờ em đi trước. Nếu không, Gila sẽ tìm tới! Trước cứ vậy đi, gặp lại, cô Firth!"

Cậu bé sung sướng vẫy vẫy tay với Margaret, xoay người chạy biến như làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 23

Nắng chiều trầm xuống mặt biển, không trung và nước biển đều âm đảm, nhưng RMS Titanic sẽ không bao giờ rơi vào bóng tối. Cơ hồ ở thời khắc đó, hàng ngàn ô cửa sổ sáng đèn, người trên boong lục tục rời đi. Âm nhạc vang lên khắp nơi... Từng bình rượu chất sủi bọt khi mở nắp ra... Ly thủy tinh phản chiếu ánh ngược của những ngọn đèn trên trần... Phòng vũ hội tràn đầy tiếng nói cười... Lại một đêm hưởng thụ trên biển không có lo lắng hay buồn phiền được mở ra...

Margaret dựa vào một bên lan can, chán gần chết, bắt đầu im lặng đếm từng chiếc thuyền cứu hộ úp ngược vào mép thuyền thành hàng ngay ngắn. Thời điểm nàng đếm được mười mấy cái, vợ chồng Strauss kết thúc trò chuyện với mọi người, chuẩn bị trở về phòng thay quần áo, sau đó mới đi ăn tối.

"Bụng của ta đói lắm rồi. Đáng tiếc bác sĩ không cho ta ăn thịt muối, ông ta nói thứ này có khả năng lấy mạng ta. Thành thật mà nói, ngược lại đầu bếp làm thịt muối trên tàu lại rất hợp khẩu vị của ta. Firth tiểu thư, bởi chúng ta đi ăn cơm, con nên nếm thử loại mỹ vị này một chút." Strauss tiên sinh xoa bụng, thân tình mời.

Margaret khéo léo từ chối:

"Tiên sinh, phu nhân, cảm ơn hảo ý của các ngài. Nhưng con còn phải ăn chung với Douglas tiểu thư, chúng con đã hẹn rồi."

Nàng không muốn phải đụng mặt bất cứ ai trong số Cal Hockley hay vợ chồng Black.

"Được rồi, so với thức ăn ngon, các vị tiểu thư trẻ tuổi các con còn có nhiều thứ vui khác nữa."

Strauss tiên sinh đồng ý, thời điểm kéo Strauss phu nhân đi được mấy bước, chợt Strauss phu nhân phát hiện khăn choàng không ở trên người, hân là để ở chỗ ngồi trong nhà thờ, ban nãy quên cầm về.

"Các ngài đi trước đi. Con sẽ đi lấy giúp ngài, sau đó mang đến phòng ngài." Margaret nói.

Sau khi Strauss phu nhân tỏ ý cảm ơn liền cùng chồng trở về.

Margaret xoay người đi về phía nhà thờ.

Bây giờ trong nhà thờ vắng tanh, ngay cả đèn cũng không sáng lên. Mượn một ít ánh nắng chiều tà từ bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, nàng đi đến bên cạnh chỗ ngồi của Strauss phu nhân ban nãy, quả nhiên thấy được chiếc khăn choàng vai của bà vắt ngang tay cầm.

Lúc nàng xoay người lại lấy khăn choàng, bỗng nhiên nghe sau lưng truyền tới một trân tiếng bước chân đã được tận lực hạ thấp, quay đầu lại nhìn thì thấy một bóng người bước vào cửa.

Mặc dù ánh sáng không nhiều, từ khoảng cách này cũng không nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của đối phương, nhưng bằng dáng vẻ, nàng vẫn nhận ra được ngay lập tức, lại là Black tiên sinh.

Margaret chậm rãi đứng thẳng người, xoay người không nói đi vòng qua Black tiên sinh, bước nhanh ra cửa, nhưng hần ta lại đóng cửa, chặn đường của nàng lại.

Margaret dừng bước.

“Ông đây đang làm gì?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Thần sắc của Black tiên sinh có chút uể oải, bốt chút đáng vẻ hăm hờ bình thường.

“Nói thế này, Firth tiểu thư, “hần nhìn Margaret chăm chăm, sắc mặt không được tốt, “Ta nghe nói ở trên tàu này đã bắt đầu truyền bá những lời đồn đãi phi báng danh dự của ta. Nếu như một khi loại lời đồn này mang đến phiền toái cho ta, mà nếu như có liên quan đến cô, cô biết...”

Hần “hừ” một tiếng bằng giọng mũi, trong giọng nói mang theo điểm uy hiếp.

Margaret sững sốt một chút.

Kể từ mấy ngày trước sau khi đã hoàn toàn vạch mặt với chồng của cô chủ, nàng cơ hồ không có để ý đến hần ta nữa, tự nhiên không biết tại sao, một ít lời đồn đãi về quan hệ tình cảm của Black tiên sinh đang được truyền bá. Ví dụ như hần chẳng những cấu kết với nữ bí thư bên người, hơn nữa còn từng làm một cái giao dịch thiếu đạo đức với một cô thỏ nhỏ (bunny girl= gái bán bông) ở một quán rượu tại Las Vegas đồng thời còn bị phu nhân của hần bắt tại trận, vân vân . Loại lời đồn đãi này đầu tiên là lưu truyền giữa bọn hầu nữ và thị nữ, rất nhanh thì thông qua các thị nữ truyền đến tai đám phu nhân. Mà bây giờ, cái này đã trở thành đề tài sốt dẻo nhất để các hành khách nữ của mấy khoang đầu tụ tập lại và âm thầm bàn tán để giết thời gian. Sau khi Black phu nhân làm ra vẻ như không có chuyện gì chống đỡ qua 2 ngày , rốt cục hôm nay mượn cơ thân thể không thoải mái, tránh ở trong phòng không đi ra ngoài.

“Quả thật tôi không hiểu ông đang nói cái gì.” Margaret nhấn mạnh, “Xin tránh đường ra, Strauss tiên sinh và phu nhân đang chờ tôi trở về cùng ăn tối.”

Sau khi nghe được tên của Strauss tiên sinh và phu nhân, Black tiên sinh sững sờ, rốt cục giọng nói cũng thoáng chậm lại, nhưng vẫn tràn đầy nỗi ý.

“Firth tiểu thư, chẳng lẽ không phải là vì muốn trả thù nên cô mới tung loại tin đồn phi báng gây tổn thương nghiêm trọng đến danh dự của ta khắp nơi trên chiếc tàu nào sao?” Hần la ầm lên, “Cô hãy coi chừng, nếu như những lời phi báng này thật sự gây ra những tổn thất không thể挽 hồi cho chuyện bầu cử của ta sau này, sau khi xuống tàu, Strauss tiên sinh cũng không thể một mực làm người đỡ đầu cho cô.”

Rốt cục Margaret cũng hiểu rõ.

“Black tiên sinh, có vẻ như ngài có chút hiểu lầm, mặc dù bởi vì nguyên nhân ở Shirley nên tôi có ra vào nhà ngài, nhưng thời gian cũng không lâu, hứng thú thăm dò những thứ gọi là chuyện riêng tư giữa ngài và phu nhân của ngài trong lòng tôi còn không bằng cả hứng thú với con chó nhỏ mà Shirley nuôi nữa kia!”

“Không phải cô, vậy thì là ai?” Hần chần chờ một lúc.

Margaret nhớ tới một người, “hừ” một tiếng:

“Tôi đây thì không rõ ràng lắm. Có lẽ ngài có thể hỏi phu nhân của ngài một chút. Hần là bà ấy biết rõ ràng lai lịch của kẻ kia, đã nói ra mọi chuyện như thế nào.”

Black tiên sinh nhíu mày một cái, bỗng nhiên bật thốt lên:

“Rosen phu nhân! Nhất định là bà ta!”

Margaret không có lên tiếng.

Nàng phỏng đoán chắc chỉ có thể là Rosen phu nhân, trả thù vì bị đuổi việc.

“Đồ đàn bà lớn tuổi vô sỉ này!” Black tiên sinh cắn răng nghiêng lợi, “Chờ ta tìm được bà, ta sẽ cho bà đẹp mặt.”

Margaret không có hứng thú nói thêm một câu với người nọ:

“Bây giờ ngài có thể tránh đường ra không, Black tiên sinh?”

Bà vai Black tiên sinh giật giật, nhưng cũng không tránh ra:

“Margaret...”

“Gọi tôi là Firth tiểu thư!” Margaret chán ghét cắt đứt.

Hắn ta nhìn Margaret chăm chú:

“Được rồi, Firth tiểu thư, con trai Shirley của ta hẳn là còn chưa biết chuyện cô cũng ở trên tàu chứ? Nếu thằng bé biết chuyện, thì nhất định sẽ rất cao hứng. Tới bây giờ ta chưa từng thấy nó thích một người nào giống như thích cô vậy. Bởi vì cô từ chức, thằng bé khó chịu mấy ngày liền. Có lúc ta thật hâm mộ loại quan hệ giữa cô và nó. Có thể nói cho ta biết, cô làm như thế nào để đạt được sự yêu thích của thằng bé không? Mặc dù ta là cha nó, nhưng thật ra, ta cũng biết mình là một người cha rất không tốt. Nó và ta cơ hồ không có gì để nói, con trai nhìn ta mà cứ như nhìn một người xa lạ, chuyện này là ta cảm thấy rất khó sò...”

Bỗng nhiên hắn chuyển đề tài đến chuyện của Shirley, điều này làm cho Margaret cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nói thật, có lúc, Margaret có thể cảm thấy rõ ràng trên người đứa bé Shirley tản mát ra một loại cảm giác cô độc.

Nàng có thích cậu bé đi chăng nữa, cuối cùng bắt quá cũng chỉ là người ngoài, sau khi xuống tàu, có lẽ là cả sau này cũng không bao giờ gặp lại thằng bé nữa.

Mặc dù người đàn ông trước mắt vô si hèn hạ, nhưng đến cuối cùng ông ta là cha của Shirley. Nếu như ông ta thật sự suy nghĩ nhiều đến con của mình, đối với Shirley mà nói, đây không thể không coi là một chuyện tốt.

Thời điểm Margaret đang trầm mặc, Black tiên sinh phảng phất như nhớ ra điều gì, giơ tay vỗ trán mình.

“Há, đúng rồi, Firth tiểu thư, bản thân ta còn nợ cô một lời xin lỗi. Ta nên xin lỗi cô vì khi trước ta đã hiểu lầm và làm ra hành động dăm như vậy đối với cô. Ta không biết lúc ấy tại sao ta lại làm ra hành động cảm thù như vậy. Trách mắng của cô, thậm chí là tất cả các vết thương cô vô tình gây cho ta đều là ta đáng bị, so với những tổn thương và kính sợ ta mang đến cho cô, chuyện ta phải chịu hoàn toàn nhỏ nhặt không đáng kể. Từ đầu đến đuôi ta là tên khốn kiếp. Ta kính xin cô tha thứ, chân tâm thật ý. Ta xin thề với thượng đế, sau này ta tuyệt đối sẽ không vô lễ với cô như vậy nữa.”

Đột nhiên thái độ của hắn chuyển biến to lớn, khiến cho Margaret cảm thấy rất khó chịu.

“Cô không nói lời nào, chẳng lẽ là không chịu tha thứ cho ta?” Hắn lộ ra dáng vẻ đưa tang.

“Là như vậy, Black tiên sinh, tôi không muốn nghe ngài nói những chuyện này nữa, tôi có tha thứ hay không cũng không quan trọng.” Giọng điệu Margaret thoáng hoà hoãn hơn, “Liên quan đến chuyện của Shirley, thằng bé yêu cầu ngài và Black phu nhân ở cạnh nhiều hơn. Làm cha mẹ không phải chỉ cung cấp đủ điều kiện vật chất phong phú cho con liền nghĩ rằng sẽ có được sự yêu thích của bé, đây chính là điều tôi có thể nói với ngài. Strauss phu nhân đang chờ tôi, xin lỗi tôi phải đi, xin ngài tránh ra.”

Quả thực nàng không muốn phải đứng ở đây thêm một phút nào nữa.

“A, Firth tiểu thư, vô cũng cảm tạ cô đã quan tâm tới Shirley! Ta cũng biết, căn bản là cô xem thường ta!”

Nhưng mà, chẳng những người đàn ông trước mắt nàng không có tránh đường ra, ngược lại đột nhiên thốt lên một tiếng, lộ ra vẻ dè dặt thống khổ:

“Quả thật ta không phải là người cha tốt, cũng không phải là người chồng tốt. Nhưng ta cũng có nỗi khổ riêng của mình. Liên quan đến phu nhân của ta, cô cũng nên biết, bà ấy lạnh lùng, hà khắc, trong mắt không có ta, cả ngày chỉ hứng thú với các hoạt động trong xã hội thượng lưu có thể nâng cao địa vị của bà ấy, bà ấy không để tâm đến suy nghĩ và như cầu của ta. Không có người đàn ông nào muốn là một người chồng người cha thất bại ngay từ đầu. Cho nên ta không muốn ở nhà dù bỏ lỡ quá trình Shirley lớn lên, cũng không muốn đối mặt với gương mặt của bà ấy. Firth tiểu thư, đại khái là cô đâu biết, lần đầu tiên lúc ta nhìn thấy cô, cô đang dạy dương cầm cho Shirley, ánh mắt toát ra sự ôn nhu của cô khi nhìn thằng bé lập tức hấp dẫn ta, khiến cho ta say mê, ta cảm nhận ở trên người cô toát ra một loại sức quyến rũ phái nữ thật sâu. OMG, nếu như phu nhân của ta cũng có thể đối đãi với Shirley bằng một nửa tình cảm cô đối với thằng bé trong gia đình này, ta sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ...”

Bị bất ngờ “bày tỏ” như vậy, Margaret tròn mắt há hốc mồm, triệt để tắt tiếng mấy giây.

“Đúng rồi!” Black tiên sinh đang lâm vào việc tình cảm cá nhân bùng nổ không thể tự kiềm chế bỗng nhiên nghĩ tới cái gì.

“Cal! Ta hiểu hắn rất rõ. Hắn là một người có thù tất báo. Hắn vô cùng thông hận em. Mặc dù bây giờ có quan hệ với vợ chồng Strauss, hắn không thể không tỏ vẻ bỏ qua cho em, nhưng ta biết, sau khi Strauss tiên sinh xuống tàu, mất đi sự bảo hộ của bọn họ, người giống như hắn vậy sẽ ngay lập tức trả thù em. Firth tiểu thư, để cho ta tới bảo vệ em, ta là thật tâm muốn bảo vệ em...”

Hắn nhanh chóng đi về phía Margaret, đưa tay về phía nàng, làm như muốn ôm.

Lúc này, trong một góc xa nhất trong lễ đường bỗng nhiên truyền tới một tiếng đằng hắng, một người đứng lên từ một vị trí tối tăm trong góc.

Margaret nhìn sang, sau khi thấy rõ người kia rồi thì lấy làm kinh hãi.

Thế nào cũng không nghĩ tới, trong góc nhà thờ vẫn có một người ngồi. Lại càng không nghĩ tới, người kia lại là Cal Hockley!

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 24

Cal đi ra từ trong góc, nơi đó tối có thể hoàn toàn dung hợp thành một thể với hoàng hôn tối tăm bên ngoài, móc ra một hộp diêm, quẹt sáng một que, điểm lên điều thuốc không biết được kẹp giữa ngón tay hần từ bao giờ. Sau khi đứng lại, hần mới hít một hơi dài rồi phun khói ra.

“Có lúc, loại người như chúng ta, cũng cần phải đứng trong một khoảng cách gần với nơi ở của thượng đế để cho linh hồn được thanh lọc,“ hần chỉ chỉ chiếc thập tự giá treo trên tường nhà thờ, cười một tiếng với Black tiên sinh đã ngây người như phỗng, “Xin lỗi bạn của tôi, vô tình cắt đứt các người, hy vọng không phiền lòng.”

“A... A... Cal! OMG! Tại sao người lại ở chỗ này!” (này thì nói xấu người khác nhé)

Black tiên sinh tỉnh táo lại trong khiếp sợ, gương mặt lập tức căng đỏ lên như máu đỏ, cơ hồ biến thành màu gan lợn. Sau khi miễn cưỡng lên tiếng chào hỏi Cal, hần (Black tiên sinh) vội vàng vàng xoay người, đi về phía cửa:

“A... Tôi đột nhiên nhớ ra tôi còn có chút chuyện, nhất định phải đi trước...”

Hần vừa hàm hàm hồ hồ nói, vừa mở cửa, rồi nhanh chóng biến mất bên ngoài.

Margaret cũng hồi thần lại, cúi đầu xuống đi nhanh ra cửa.

“Firth tiểu thư, đối với sự thật là ta xuất hiện khiến cuộc gặp mặt của các người không thể không bị cắt đứt, ta cũng cảm thấy rất đáng tiếc. Chỉ mong trong lòng cô không trách cứ ta! Tin tưởng ta, nếu như không phải cuối cùng nghe thấy tên của ta được nói ra phương thức đó, thì ta cũng sẽ coi các người không tồn tại, tiếp tục cảm thụ lễ rửa tội của thượng đế dành cho tâm hồn ta.”

Mùi nhon giễu cợt phía sau lời nói của hần nghe thật sinh động, hơn nữa, giọng điệu cũng mơ hồ mang theo điểm không vui. (nghe thấy mùi giấm dâu đây a)

Thành thật mà nói, Margaret cảm thấy có điểm không hiểu đối với hành động giữa đường hiện thân của hần.

Dựa theo lẽ thường mà nói, nếu như ngay từ đầu hần đã không có ý định ẩn thân, với loại người có lòng dạ như hần, cho dù nghe người mà hần gọi là bằng hữu vu khống hãm hại và bình phẩm với người khác sau lưng, thì hần cũng không đến nỗi tức giận đến mức dùng phương pháp đột ngột xuất hiện rồi đối mặt trực tiếp lung tung như thế này để cắt đứt người kia. (ahihhi, tại sao vậy ta, hay vì ai mới nên có sự như thế nhỏ)

Hành động của hần có chút kỳ quái, không hợp với lẽ thường. Nhưng trừ điều đó ra, thì không có điều gì khác cần giải thích.

Có lẽ người này là người có nhiều mặt đi. Cal mười phần để ý việc bị bằng hữu vu khống hãm hại sau lưng, sau khi Black tiên sinh hoảng hốt rời đi, hần (Cal) liền đem thất vọng và tức giận với bằng hữu chuyển đến trên người nàng. (hiểu lắm rồi a, Cal thật là oan ức)

Buồn cười là, những chuyện tương tự mới vừa phát sinh ở 2 ngày trước. Chỉ bất quá là khi đó, coi như hần người bị nghe lên tràn đầy lửa giận mà suýt chút nữa bóp chết nàng. Mà bây giờ khi là người nghe lên nàng nói chuyện, chẳng những hần không có lộ ra chút cảm giác áy náy nào, ngược lại sau khi Black tiên sinh bỏ đi thì lại nhiệt liệt trào phúng nàng.

Nhìn một chút đi. Bây giờ nàng không muốn có bất cứ mâu thuẫn nào với người đàn ông trở mặt còn nhanh hơn lật sách này. Chẳng qua chỉ làm bị hần châm chọc mấy câu, nàng sớm đã quen rồi. (bị châm chọc thành quen, cả 2 đều thích ngược a)

Cho nên, nàng thờ ơ không nao lòng, tiếp tục cúi đầu đi ra ngoài.

“Firth tiểu thư, cô không biết ta đang nói chuyện với cô sao?” (oh, đứa nhỏ bị bỏ đến phát cáu rồi)

Sau lưng giọng nói của hần tiếp tục truyền tới.

Margaret không thể làm gì khác hơn là dừng bước, hơi xoay người lại, nói:

“Hockley tiên sinh, tôi nghĩ đại khái tôi có thể hiểu được tâm tình của ngài bây giờ (không, cô không hiểu, cô đã ghen bao giờ đâu). Nhưng người bình

lặn sau lưng ngài bằng phương pháp không thích hợp là bằng hữu của ngài, không phải tôi. Cho nên tôi không biết nói gì về điều này. Bây giờ tôi phải đi về...”

“Như vậy cô thì sao, cô cảm thấy hắn nói đúng không? Cô không sợ sau này ta sẽ tiếp tục trả thù cô sao?”

Hắn cắt đứt lời nàng bằng giọng điệu không đếm xỉa, hùng hổ đến dọa người.

Tại vĩ độ 40 độ Bắc trên mặt Đại Tây Dương, ngày tháng tư vẫn mui phần gần ngủ. Hoàng hôn nhanh chóng bao trùm không gian, có lẽ mấy lễ đường không có ánh đèn đã hoàn toàn lâm vào bóng tối. Ở khoảng cách này, nàng đã muốn không nhìn rõ gương mặt của hắn rồi. Chỉ thấy hắn là một bóng người xem lẫn giữa ranh giới sáng tối.

Câu hỏi này của hắn khiến cho nàng nhớ lại một màn tối qua, nhất thời một cảm giác khó chịu trong lòng trào ra

Nàng âm thầm hít thở một cái, dùng giọng nói với âm lượng bình thường nói:

“Tôi không cho là ngài sẽ tiếp tục canh cánh trong lòng vì loại chuyện này giống như Black tiên sinh nói, bất quá tôi cũng chỉ là nhân vật nhỏ không đáng kể mà thôi.”

Tia lửa đỏ nhấp nháy ở đầu điều thuốc giữa hai ngón tay hắn. Một lát sau, hắn vứt bỏ tàn thuốc, đập tắt nó trên sàn nhà, đi thẳng ra cửa. Lúc đi ngang qua người nàng, bỗng nhiên hắn lạnh lùng nói:

“Cách xa hắn ta một chút, nếu như cô không muốn rơi vào vũng nước đục của gia đình Black! Những thứ hắn nói chẳng qua chỉ là mảnh khóc dụ dỗ phụ nữ bình thường, đồ đàn bà ngây ngốc!” Giọng trần đầy chán ghét (thật ra là ghen tuông thì đúng hơn)

Margaret sững sờ, bất giác nghiêng đầu nhìn hắn thì thấy hắn đã đi qua và sắp đi đến cửa rồi.

...

“Chớ theo ta! Ta muốn được một mình yên tĩnh ở chỗ này một chút!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng giày cao gót dồn dập gõ xuống đất, sau đó là tiếng của một cô gái trẻ, với điệu ra lệnh không cho từ chối.

Margaret cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, thật giống như đã từng nghe ở chỗ nào rồi.

“Nhưng mà tiểu thư, quý bà Bukater muốn tôi một mực phải theo hầu cô...” Giọng nói tiếp theo lại mang theo vẻ khiếp sợ.

Margaret nghĩ ra rồi.

Là Rose, và người hầu gái Teru của nàng.

Nhưng mà bây giờ, làm sao bọn họ lại xuất hiện ở chỗ này chứ?

Lúc trong đầu Margaret nổi lên nghi vấn, thì bóng lưng của Cal Hockley cũng dừng lại, hắn đứng lặng tại chỗ.

“Ta nói cô để cho ta ở đây ngồi một mình một lát, cô còn muốn nói gì nữa!”

Rose cố hết sức giảm bớt âm độ, nhưng vẫn nghe ra sự giận dữ của nàng:

“Chẳng qua là ta chỉ muốn ngồi một mình yên tĩnh ở chỗ này một lúc mà thôi! Cô muốn đi đâu thì tùy, chỉ là nửa giờ sau cô quay lại, chúng ta trở về! Nếu không ta sẽ nói cho mẹ của ta biết chuyện vụng trộm giữa cô và người hầu nam Andrew!”

Hiển nhiên là Teru hoảng sợ, không có chấp tuân thủ mệnh lệnh của phu nhân Bukater nữa, liền đáp ứng ngay, sau đó xoay người đi thật nhanh.

Chẳng mấy chốc sẽ xảy ra cuộc đụng độ giữa đôi vợ chồng chưa cưới này. Đương nhiên là Margaret không là một người ngoài tồn tại chen ngang hai người đó, nên muốn rời đi. Nhưng lúc nàng vừa mới đưa chân định bước đi, thì cổ tay bị níu lại, nàng phát hiện mình bị Cal bắt lại

Margaret hơi sững sờ.

“Im mồm!”

Lúc nàng định đặt câu hỏi, chợt bên tai nóng lên, thậm chí da thịt còn cảm giác được nhiệt độ khuôn mặt hắn khi vô ý dụi qua mặt nàng. Nàng còn chưa kịp phản ứng, cánh tay còn lại của hắn đã duỗi ra che miệng nàng lại, nhanh chóng kéo nàng đi về góc tối hắn đứng ban nãy.

Nàng bị người đàn ông bên cạnh kéo đến chỗ nọ, còn chưa đứng vững thì đã thấy một bóng người tiến vào cửa.

Rose đóng cửa lại, đứng lặng phía sau nhìn một lát mới chậm rãi đi tới thập tự giá trước lễ đường. Cuối cùng đi đến trước chiếc thập tự giá và quỳ xuống.

Trong lễ đường trống trải tối mờ, nàng quỳ phía trước thập tự giá không nhúc nhích, phảng phất như đang cúi đầu khấn cầu, bóng người có vẻ đơn bạc mà cô tịch.

Cal Hockley có ý gì? Chẳng lẽ là không muốn để Rose thấy hắn và mình ở chỗ này, tránh cho Rose hiểu lầm sao?

Nhưng lý do này, không phải là hơi gượng gạo sao...

Margaret cảm thấy có chỗ không giải thích được.

Nàng hoàn toàn không muốn dính vào chuyện đồng sản dị mộng của đôi vợ chồng chưa cưới này. Hơn nữa, đứng ở khoảng cách gần Cal như vậy, cơ hồ là cánh tay dán cánh tay núp ở nơi tối đến nỗi dù đưa tay ra cũng không thể thấy rõ năm ngón tay, cái cảm giác này khiến nàng thiếu tự nhiên vô cùng.

Sau khi đứng vững, hắn buông tay nàng ra ngay.

Margaret giật giật bả vai, định đi ra. Nhưng hắn phảng phất như đoán được ý đồ của nàng, nên nàng lại cảm thấy cánh tay bị níu chặt, nàng bị hắn bắt lại rồi.

Nàng hơi tức giận, quay đầu nhìn hắn.

Chính là hắn cũng đang nhìn nàng chăm chăm, trong màn đêm ánh mắt hơi hơi lóe lên, mang theo ý cảnh cáo.

Margaret hơi sùng sốt. Lúc này, chợt nghe cửa lễ đường phát ra tiếng “két” một cái, sau đó có vẻ như có người đi vào. Nghiêng đầu nhìn lại, một cái bóng đen đẩy cửa ra rồi nhanh chóng lách vào sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Rose!”

Nghe giọng nói thì đây là một người đàn ông trẻ tuổi.

Hắn gọi một tiếng dò xét khắp lễ đường trống trải, rất nhanh liền thấy bóng lưng Rose đang quỳ trước thập tự giá, lập tức đi nhanh về phía nàng.

Bỗng nhiên Margaret biết được.

Người đàn ông trẻ tuổi vừa mới tiến vào này, chắc hẳn chính là Jack Dawson rồi. Hắn là hắn và Rose hẹn chỗ này gặp mặt, cho nên vừa rồi Rose mới đuổi Teru đi, một mình chờ ở nơi này.

Nàng hoàn toàn không có hứng thú muốn biết Cal Hockley cảm thấy như thế nào khi đánh hơi được vị hôn thê và tình nhân tư tình ở chỗ này. Chuyện này từ đầu đến cuối không hề có chút quan hệ nào với nàng. Nhưng mà, ở vị trí bị động như bây giờ, sau khi ý thức được mình đang được tận mắt nhìn thấy cuộc tư tình của Rose và Jack Dawson, đột nhiên nàng lại cảm thấy thật bồn chồn lo lắng. Tim cũng đập nhanh hẳn lên.

Lần này thì xong rồi.

Nàng nín thở, mở to mắt nhìn bóng Jack đang đi càng gần đến chỗ Rose, do dự có nên thừa dịp khi bản thân còn chưa hoàn toàn bị cuốn vào chuyện này mà lên lút rồi khỏi không, thì bỗng nhiên cổ tay cảm thấy thật đau đớn. Lúc này, nàng mới phát hiện, Cal vẫn còn đang nắm cổ tay mình.

Bỗng nhiên hắn siết chặt tay lại, năm ngón tay như kềm sắt, bóp đau nàng.

Nàng không dám lên tiếng, cố chịu đựng cảm giác đau như bị kim đâm. Rốt cục người đàn ông bên cạnh cũng ý thức được bản thân vẫn còn nắm tay nàng, liền buông lỏng ngay. Nhưng mà ngay sau đó, hắn lại dán môi vào lỗ tai nàng, dùng âm điệu đủ nhỏ chỉ để một mình nàng nghe thấy, cảnh cáo:

“Đợi ở đây, không được nhúc nhích!”

Môi của hắn cơ hồ là lau qua lỗ tai nàng. Lúc nói chuyện, một trận hơi nóng xẹt qua da thịt nàng, phần da thịt nhạy cảm bên cổ lập tức có cảm giác ngứa ngứa.

Nàng cảm nhận được luồng sát khí nồng đậm rõ ràng tỏa ra từ hắn liền rụt cổ, không dám cử động nữa.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 25

Converter: hanthientuyet

Editor: Thu

Jack Dawson đi đến sau lưng Rose, thấy nàng vẫn quỳ không động, vì vậy hắn dùng giọng điệu đùa giỡn nhẹ giọng nói:

“So với những chỗ khác, đây thật là chỗ ước hẹn tuyệt vời nhất mà anh có thể nghĩ đến. Rose, anh đến rồi.”

Hắn bắt chước hành động của Rose, cùng quỳ xuống song song với nàng trước thập tự giá, hai tay đặt ở trước ngực, cúi đầu cầu nguyện.

Rose mở mắt, đứng lên từ dưới đất, Jack cũng đứng lên theo nàng.

“Ban nãy em đang cầu khẩn cái gì vậy?” Hắn mỉm cười hỏi, “Anh đang cầu khẩn, hy vọng có thể thấy nụ cười luôn luôn hiện diện trên gương mặt em. Rose, em biết không, em cười lên rất đẹp, loại vẻ đẹp này, thậm chí dù có dùng bút vẽ thì anh cũng không thể nào nắm bắt chính xác nó.”

Rose trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nói:

“Jack, tôi thật xin lỗi, đây là lần cuối cùng tôi gặp anh. Tôi hẹn anh tới đây, chính là muốn nói cho anh biết, sau này tôi sẽ không gặp lại anh nữa. Anh cũng đừng tới tìm tôi nữa.”

“Tại sao?”

Nụ cười trên mặt Jack dần dần biến mất:

“Anh đã làm sai điều gì sao? Hay là do em đã ghét anh?”

“Không, không,” Rose lắc đầu, trong giọng nói toát lên một loại thống khổ dè dặt, “Tôi đã có vị hôn phu. Sau khi chiếc tàu này cập bến, chính là lúc chúng tôi kết hôn. Bất luận từ phương diện nào mà nói, tôi cũng không thể cứ tiếp tục gặp mặt anh như vậy được.”

“Vị hôn phu của em, hay là mẹ em đã biết chuyện anh và em gặp mặt sao? Bọn họ gây áp lực cho em phải không?”

Rose trầm mặc, sau đó hít sâu một hơi:

“Được rồi, tôi nói cho anh hay. Tôi đã từng thử nói lời từ hôn với vị hôn phu, nhưng đã bị hắn cự tuyệt, không còn đường lui nữa. Sau khi mẹ tôi biết được ý nghĩ của tôi, bà trách cứ tôi, khóc tỉ tê trước mặt tôi, thậm chí bà còn cầu khẩn tôi. Jack, tôi không có cách nào không để tâm đến cảm nghĩ của bà ấy. Xin anh tha thứ cho tôi. Căn bản là chúng ta không nên quen biết. Tôi phải đi...”

Nàng xoay người, cúi đầu đi ra cửa.

Jack Dawson đứng ở đó, nhìn bóng lưng vội vã của nàng, bỗng nhiên mở miệng hỏi:

“Rose, em yêu anh không?”

Rose dừng bước, nhưng không trả lời.

Jack từ từ đi đến bên cạnh nàng.

“Rose, em không trả lời được rốt cục là em có yêu anh hay không, nhưng anh biết rõ vô cùng, anh yêu em, muốn được vĩnh viễn ở bên cạnh em. Không chỉ vì danh hiệu, địa vị hay bất cứ vật bên ngoài nào của em cả. Anh yêu em, chỉ vì bản thân em. Giống như vào giờ phút này khi anh nhìn em cũng giống như khi em nhìn anh vậy, tất cả mọi thứ dường như đều trở nên bất động. Anh chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình trở nên mạnh mẽ như bây giờ, đồng thời cũng trở nên thật mềm yếu. Tình cảm tại đáy lòng anh dâng trào, khiến cho nhiệt huyết cả người anh sôi trào. Nghi ngờ và sợ hãi chưa bao giờ rời khỏi tâm trí anh. Anh sợ tình cảm của anh không có được sự đáp lại của em. Tất cả những thứ đó, cảm giác đó rõ ràng như thế đấy. Bởi vì anh biết, từ giây phút anh quen biết em trở đi, anh liền hiểu mình muốn làm một người đàn ông như thế nào.”

Trong lòng Margaret thầm thở dài một tiếng.

Trên thế giới này, sợ rằng không có người phụ nữ nào có thể thờ ơ không động lòng trước một màn bày tỏ xuất phát từ sâu bên trong đến mức động lòng người

của người tình.

Nàng dám đánh cược, cây kim cân trong nội tâm Rose vẫn chưa quyết định đã lặng lẽ ngã về một phía mất rồi.

Quả nhiên, Rose phảng phất như giật mình. Nàng đứng ở đó, không nhúc nhích, cũng không nói gì.

“Rose, anh biết lúc ở cùng với anh thì em rất vui vẻ,” Giọng nói tràn đầy tình cảm của Jack lại vang lên, “Trước đây, em vẫn luôn luôn để cho người khác định đoạt. Anh muốn hỏi là, tại sao người sống trên đời không thể dùng cảm lựa chọn vì vận mệnh của mình chứ? Nếu như em là một cô gái nhiệt tình với dạ tiệc vũ hội, thì anh tuyệt đối sẽ không nói với em điều này. Nhưng anh biết là em không phải vậy. Sau này, có lẽ anh vĩnh viễn cũng không có khả năng

cho em một cuộc sống sung túc đầy đủ như bây giờ, nhưng anh sẽ cố gắng để có thể cho em cuộc sống tốt nhất. Lúc còn ở nước Pháp, anh có nghe một người Do Thái nói, đi qua bí mật một cách vui vẻ là tự do, mà đi qua bí mật một cách tự do lại là dửng dưng. Em có dửng dưng như vậy để trao tay mình cho anh hay không, có để cho anh mang em cùng nhau tạo ra một cuộc sống mới hoàn toàn bất đồng hay không?”

“Jack!” Rose kêu lên một tiếng.

“Rose!”

Jack mở lớn đôi vòng tay, ôm lấy nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng:

“Tin tưởng anh, anh yêu em, anh nguyện ý dùng sinh mạng để bảo vệ em.”

Rose phảng phất nghẹn ngào nức lên một tiếng, đem đầu vùi vào vai hắn.

Lẽ đường lại yên tĩnh trở lại.

Khoảng cách hơi xa, cộng với ánh sáng tối tăm. Cho nên, mặc dù không nhìn rõ lắm, nhưng căn bản không cần nhìn, cũng biết bây giờ bọn họ đang hôn nhau.

Ngay cả thờ ơ Margaret cũng không dám. Nàng lại càng thêm không dám tưởng tượng rốt cục trong lòng người đàn ông đang đứng cạnh cô suy nghĩ gì: Vị hôn thê tư hội với một họa sĩ nghèo lưu lạc sau lưng hắn, hai người còn thân mật như vậy!

Bỗng nhiên Jack buông Rose ra:

“Anh đi nói với vị hôn phu của em! Hai người chưa kết hôn mà. Tất cả mọi chuyện đều còn kịp!”

“Không, không,” Rose nắm chặt cánh tay hắn, giọng nói mang theo ý sợ hãi, “Hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý hủy bỏ hôn lễ đâu. Hắn sẽ không bỏ qua cho anh. Còn có mẹ em nữa, bà ấy cũng sẽ không cho phép em yêu anh. Anh ngàn vạn lần đừng đi tìm họ mà! Em quyết định rồi, chờ tàu vừa cập bến, em sẽ lặng lẽ bỏ trốn với anh. Chúng ta sẽ đi thật xa, đời này sẽ không gặp lại bọn họ nữa!”

Jack ngưng mắt nhìn nàng:

“Rose, vì anh, em thật sự nguyện ý làm như vậy sao? Em sẽ không hối hận chứ?”

“Đúng, nếu như trước đây mà nói, em vẫn còn chưa quyết định, thì bây giờ em biết rồi, em nguyện ý! Trong lòng em biết rõ mình muốn một cuộc sống thế nào. Chỉ là trước nay em cứ quá yếu đuối. Bây giờ em hạ quyết tâm rồi. Jack, em nguyện ý đi theo em. Mặc dù có thể có một ngày anh sẽ không yêu em nữa, em cũng sẽ không hối hận. Vì em biết, em đã từng dửng dưng cảm dám đưa ra quyết định có liên quan đến cả cuộc đời mình!”

Margaret một mực ngưng thần lắng nghe.

Trên phương diện trật tự đạo đức mà cả xã hội phải công nhận mà nói, thì Rose và Jack hẳn phải chịu chỉ trích. Bọn họ, một người dụ dỗ phụ nữ đã có chồng, một người lại phản bội vị hôn phu của mình. Nhưng xét theo mặt cá nhân mà nói, bất luận thế nào Margaret cũng không ghét họ được. Nhất là, nàng biết so với bất cứ ai, Cal Hockley là loại đàn ông đáng ghét đáng sợ như thế nào!

Thậm chí bây giờ nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng cho đôi tình nhân nhỏ đang chìm trong tình yêu kia. Có lẽ, Cal Hockley muốn xuất hiện ngay vào lúc này đây sao?

Suy đoán của nàng rất nhanh liền được chứng thực rồi.

Người đàn ông bên cạnh nàng từ từ giơ tay lên, đưa vào trong áo. Lúc hắn rút tay ra, Margaret hoảng sợ phát hiện ra, trên tay hắn có thêm một khẩu súng. Hắn là khẩu súng ngày hôm qua suýt bắn vỡ đầu nàng.

Hô hấp của nàng chậm lại một nhịp, trơ mắt nhìn hắn từ bên cạnh mình bước ra, đi về phía đôi tình nhân đang ôm chặt nhau vì quyết định trọng đại ban nãy. Nhịp bước không nhanh không chậm. Đế giày da gõ vào sàn gỗ bóng loáng của lễ đường vang lên từng tiếng bước chân vững vàng từng bước từng bước một.

“Thỏ lộ đặc sắc biết bao! Một màn cảm động biết bao! Tiên sinh Dawson, nếu như vị tiểu thư Bukater mà anh đang có quyết định bỏ trốn cùng không phải là vị hôn thê của ta, sợ rằng ngay cả ta cũng sẽ bị tình cảm chân thành giữa hai người làm cảm động mất rồi!”

Jack và Rose này giờ vẫn đang chìm đắm trong hạnh phúc bị một giọng nói lạnh như băng sau lưng kéo về thực tế. Hai người gần như quay đầu lại cùng một lúc. Sau khi thấy rõ gương mặt mang vẻ cười như không cười của người đàn ông trong không gian tối mờ, họ giống như là giật bắn cả người lên. Rose run lên, sau đó, nàng bất ngờ đẩy Jack ra, chạy đến bên Cal.

“Đều là sai lầm của tôi, trừng phạt tôi đi, không có quan hệ gì với anh ấy cả!”

Nàng nắm lấy ống tay áo của Cal, quay đầu lại la ầm lên với Jack:

“Thượng đế ơi, anh còn đứng đó làm gì, mau đi đi!”

Cal chán ghét đẩy Rose ra. Lực đẩy cũng không tính là nhỏ. Rose không có đứng vững, lui về phía sau mấy bước, vấp phải cái ghế bên cạnh, rồi ngã ra đất.

Jack lập tức lao tới, đỡ Rose:

“Em có sao không? Có té bị thương ở đâu không?”

Rose lắc đầu, liều mạng đẩy hấn ra.

“Anh chạy mau... chạy mau...” nàng nhẹ giọng nói, “Em không sao... Nếu như anh rơi vào trong tay hấn, hấn sẽ không tha cho anh đâu...”

Bởi vì đang cực kì khẩn trương và sợ hãi, nên giọng nói của nàng đang run lên.

Cal lạnh lùng nhìn một màn này.

Jack cũng không chạy đi, mà chỉ đỡ Rose đứng dậy, sau đó chậm chậm xoay người, mặt đối mặt với Cal.

“Nếu như ngài đã biết rồi, thì như vậy cũng không cần phải che giấu nữa,” Giọng nói của Jack có vẻ rất vững vàng, “Tiên sinh Hockley, về chuyện này, tôi thật sự muốn nói xin lỗi ngài, nhưng mà như ngài thấy, Rose đã quyết định là sẽ đi với tôi rồi. Cô ấy cũng không yêu ngài. Nếu như ngài chịu thả nàng ra, tôi sẽ vô cùng cảm kích...”

Giọng nói của hấn đột nhiên nín bặt.

Cal đã giờ súng lên, hòng súng nhắm ngay vào Jack.

Jack từ từ giờ hai tay lên.

“Mở cửa sổ!”

Cal hạ lệnh. Lời nói đơn giản mà lạnh lùng, mang ý ra lệnh không thể chối từ.

Jack hơi do dự, nhưng rất nhanh hấn liền làm theo, đi tới bên cạnh cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ mạn tàu bằng thủy tinh ra.

Ngoài cửa sổ chính là mặt Đại Tây Dương vô tận vô biên. Đầy một cái cửa sổ liền mở ra, gió đêm lạnh đến rùng mình từ bên ngoài tràn vào, cuốn bay màn che cửa sổ. Xuyên thấu cửa sổ nhìn ra ngoài, không trung đã biến thành màu xanh đậm, giống như một mảnh vải nhung trơn nhẵn mềm mại, mà những ngôi sao rực rỡ khắp trời chính là những viên kim cương khảm lên mặt vải.

Ban đêm đẹp đẽ như thế. Nhưng dưới bầu trời đêm, tại một góc nào đó trên tàu, ngay chính lúc này, lại đang diễn ra một màn khiến người ta không tài nào thờ nổi.

Sau khi Jack mở cửa sổ mạn tàu ra như lời Cal nói liền quay người lại.

“Nhảy xuống!”

Cal lạnh lùng thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 26

Margaret hít một hơi lạnh.

Ép Jack Dawson từ đây nhảy xuống, kết quả chỉ có một, đó chính là táng thân nơi đáy biển.

Ngay trước giây phút Cal Hockley móc khẩu súng tùy thân kia ra, nàng liền đoán được rằng hấn đã động sát tâm. Chỉ là không nghĩ hấn lại dùng phương pháp như thế.

“Ngươi muốn làm gì? Không, không!”

Rose cũng đã ý thức được, nhào đến quầy bên chân Cal, nắm lấy một bên ống quần của hắn, ngẩng đầu hoảng sợ khẩn cầu:

“Van ngài bỏ qua cho anh ấy đi mà! Cal! Tôi sai rồi, tôi biết là tôi đã sai rồi! Tôi không nên phải bội ngài! Tôi sẽ không đi với anh ta đâu! Tôi thề là sẽ không gặp lại anh ta lần nào nữa, chờ sau khi xuống tàu, tôi sẽ kết hôn với ngài mà. Van ngài mà, tha anh ấy...”

Nàng khẩn thiết, nước mắt từ trên má lăn xuống.

Về mặt Cal thờ ơ không động lòng. Hắn vẫn đứng bất động nhìn chăm chăm Jack, hơi nheo mắt lại. Bỗng nhiên, hắn đổi hướng súng, nhắm ngay vào Rose.

“Jack Dawson, ta đếm tới ba. Nếu như ngươi không nhảy xuống, ta sẽ nổ súng giết chết người đàn bà này trước!”

Margaret rét run lên.

Nàng có cảm giác, khi Cal Hockley nói ra lời này, tuyệt đối không phải chỉ để đe dọa.

Hắn thật sự sẽ giết chết cả ba người bọn họ, sau đó vứt xác xuống Đại Tây Dương. Jack thì không cần phải nói. Một họa sĩ lưu lạc lên tàu nhờ vào vé thuyền thắng được từ một canh bạc vào năm phút trước khi tàu khởi hành, căn bản sự mất tích của hắn không tạo nên phong ba gì. Cho dù là Rose, vậy thì sao chứ? Có ai lại hoài nghi vị hôn phu của nàng lại là kẻ đã động thủ giết người cơ chứ?

“Một.”

“Hai...”

Margaret khẩn trương đến mức quên cả hô hấp.

Lúc hắn mở miệng đếm đến ba, ngón tay cũng bắt đầu bóp cò, thì bỗng nhiên Jack hô lên:

“Không, tôi nhảy! Ngài đừng giết cô ấy! Nguyên bản là cô ấy muốn ở lại bên ngài! Là tôi dụ dỗ cô ấy theo mình! Người đáng chết là tôi đây!”

Hai tay hắn nắm lấy tay vịn gần bên cửa sổ mạn tàu, quay đầu lại, khẽ mỉm cười nhìn Rose đang rung rung nhìn mình, ánh mắt ôn nhu mà áy náy.

“Rose, thật xin lỗi, anh không thể bảo vệ em. Hy vọng sau này em có thể sống tốt. Nhớ nhé, lúc em nở nụ cười, thì em trong gương cũng sẽ mỉm cười với em!”

Nói xong, hắn quay đầu, nắm tay vịn, lao lên cửa sổ mạn tàu.

Gió đêm lay động làn tóc rủ xuống bên rán người đàn ông trẻ tuổi này. Hắn leo lên nhìn ra ngoài, nhìn mặt biển lạnh giá và bầu trời đen như mực ngoài cửa sổ, cuối cùng quay đầu, đưa mắt nhìn Rose thật say đắm.

“Hẹn gặp lại, Rose! Có thể quen biết em, anh thật sự rất vui sướng!”

Nói rồi, hắn liền buông tay, nhảy ra ngoài.

“Không...”

Ngay vào sát na hắn buông tay nhảy xuống, Rose phảng phất như phát điên lên. Nàng tung người nhào tới, liều lĩnh đưa tay ra ngoài tìm người, nứ thật chặt lấy một cánh tay của Jack.

Cả người Jack đã rơi ra khỏi cửa sổ mạn tàu rồi, hai chân đạp vào khoảng không. Nhờ có Rose kéo lại, hắn mới không có rơi xuống. Nhưng mà làm sao Rose có đủ sức lực để kéo cả người hắn lên được chứ?

“Đừng để ý đến! Em sẽ bị anh kéo xuống...”

Jack muốn thử tự mình leo lên cửa sổ mạn tàu, nhưng thân tàu quá trơn, hắn thử mấy lần, mà vẫn hoàn toàn không thể mượn lực ở đâu cả.

“Không, em sẽ không để cho anh... rơi xuống...”

Rose cắn chặt răng, nứ hắn lại, khiến cả người nàng muốn bị kéo ra bên ngoài.

Mặc dù nàng đã dùng hết sức để nứ lấy hắn, nhưng căn bản là khí lực của nàng không đủ để chống đỡ toàn bộ sức nặng cơ thể Jack.

Tay Jack, bắt đầu dần dần tuột khỏi tay nàng, từng chút từng chút một.

Tay cầm súng của Cal chậm rãi để xuống, nhưng vẫn thờ ơ đứng nhìn không chút động lòng. Bóng lưng của hắn không nhúc nhích, không có chút ý tứ muốn tiến lên giúp đỡ người khác.

Lúc tiếng nấc nghẹn ngào thống khổ đầy tuyệt vọng của Rose bay vào tai Margaret lần nữa, vốn là luôn luôn dặn lòng phải tránh xa, rốt cục nàng cũng

không có cách nào nhìn được nữa.

CMN, Cal Hockley! Chỉ cần còn là một con người, thì nàng sẽ không trở mặt nhìn Jack Dawson rơi xuống biển như vậy được.

“Người, cái đồ điên này!”

Margaret mắng một tiếng, vọt ra từ góc tối, chạy như bay đến bên cạnh Rose, đưa tay ra, bắt lấy cổ tay Jack, dùng hết sức lực. Cuối cùng, rốt cục nàng và Rose cũng từ từ từng chút một lôi Jack treo bên ngoài vào trong. Sau đó, cả ba người đồng loạt té trên sàn nhà.

Jack và Rose chậm rãi ngồi dậy, nhìn nhau đăm đăm. Sau khi ý thức được cả hai đều khỏe mạnh và sống sót, hai người ôm chầm lấy nhau.

“Há, thượng đế ơi! Cảm ơn thượng đế, anh không sao...”

Rose nhìn không được mà rơi lệ, không ngừng thì thầm.

Rốt cục Margaret cũng thở dài một hơi. Nàng khẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vàng quay đầu lại. Không ngờ lại phát hiện Cal đã không còn ở đây từ bao giờ, không biết hắn đã rời đi lúc nào.

Margaret liếc nhìn Jack và Rose vẫn còn ôm nhau thật chặt, lồm cồm bò dậy, cầm lấy khăn choàng của phu nhân Strauss. Lúc nàng xoay người bỏ đi, bỗng nhiên Jack nói:

“Cảm ơn cô đã cứu tôi, tiểu thư. Tên của tôi là Jack Dawson. Cô là ai?”

Cuối cùng Rose cũng bình tâm trở lại, chạy đến bên Margaret, cầm lấy tay nàng (Margaret):

“Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn cô đã cứu anh ấy... Thượng đế ơi, nếu như không có sự hỗ trợ của cô, tôi thật sự không dám tưởng tượng...”

Nàng (Rose) không ngừng cảm ơn Margaret, thậm chí lời nói ra còn không được mạch lạc rõ ràng cho lắm.

Margaret mỉm cười:

“Hai người không sao là tốt rồi. Tôi đi trước.”

Margaret đi khỏi nhà thờ.

Nhà thờ nằm ở phần đuôi tàu, bây giờ đang là lúc đông đúc nhất - giờ ăn tối. Vì thế tất cả mọi người cơ hồ là đều đến phòng ăn cả rồi, không thấy bóng dáng ai gần đó cả. Chỉ có tiếng nhạc trợ hứng và tiếng ăn uống của hành khách phát ra từ phía phòng ăn.

Margaret nắm chặt chiếc khăn choàng, vội vã đi đến phòng ăn. Trong đầu nàng vẫn chỉ toàn là một màn kinh tâm động phách ban nãy.

Trong khi nàng giúp Rose kéo Jack lên thì Cal đã bỏ đi. Hành động này của hắn có ý gì đây? Là muốn bỏ qua cho đôi tình nhân đã làm nhục hắn sao? Hơn nữa, mọi chuyện rất rõ ràng, nếu như không phải cuối cùng nàng nhìn không được mà xông ra giúp Rose một tay, thì nhất định bây giờ Jack đã rơi xuống biển rồi. Từ mức độ nào đó mà nói, nàng đã phá hư ý đồ giết người của Cal.

Hắn có thể giận lây sang nàng hay không đây?

Margaret dè xuống tâm trạng thấp thòm trong lòng, cố gắng bước nhanh hơn. Lúc đi qua phòng cảnh vệ vắng vẻ không một bóng người, chợt nàng thấy có bóng người đứng tựa vào lan can tàu phía đối diện. Hắn tựa và lan can, trong miệng ngậm điếu thuốc, nhưng cơ hồ là không hề lấy ra. Chỉ có thể thấy tàn lửa đỏ nhấp nháy trong đêm tối.

Là Cal Hockley!

Margaret muốn quay đầu lại nhưng đã chậm mất rồi. Vì hắn đã nhìn thấy nàng từ góc độ kia.

Nàng hơi do dự, rốt cục cũng quyết kiên trì đến cùng, chậm rãi đi về phía hắn.

Nàng dừng chân cách hắn khoảng bảy hay tám bước chân... Khoảng cách này có thể đảm bảo nàng nhanh chóng thoát được, nếu như hắn có ý định bắt nàng ném qua lan can.

“Tiên sinh Hockley...” Margaret nhìn sắc mặt của hắn, nhẹ giọng, “Tôi cũng không biết nên nói thế nào về chuyện vừa rồi nữa... Tôi thì, vốn là tôi không muốn quản loại chuyện như vậy... Chuyện này không có chút quan hệ nào với tôi cả. Ngay từ đầu tôi đã muốn đi rồi, nhưng mà ngài lại không để tôi đi. Thật sự tôi không thể nhìn ngài giết người, bởi vì chuyện này sẽ khiến tôi rơi vào tình thế bị động... Nếu như cảnh vệ hỏi, tôi cũng không thể ngụy chứng được... Nhưng nếu tôi nói ra mọi chuyện thật, thì ngài khẳng định là sẽ không bỏ qua cho tôi... Cho nên, tôi không có cách nào khác hơn là vọt ra. Mong là ngài hiểu được...”

“Cút!”

Mặt Cal không có biểu tình gì, nặn một chữ từ trong miệng ra.

Chương 35: Chương 27

Margaret chạy thật nhanh, động tác dứt khoát vô cùng.

Nàng và vợ chồng Strauss tách ra không sai biệt lắm đã được một giờ rồi. Với tình trạng sức khỏe của tiên sinh Strauss thì bây giờ có lẽ bọn họ đã ăn tối xong và trở về phòng rồi. Đã lâu như vậy nàng còn không trở về, sợ bọn họ nghi ngờ, nên Margaret vội vã bước nhanh hơn.

Nàng đi dọc theo cầu thang lên tầng a, đi xuyên qua hành lang ngang phòng ăn có cây cọ trang trí. Lúc cúi đầu tiếp tục đi xuống tầng dưới, nàng cảm giác có người ở phía đối diện đi tới. Vì thế, nàng bắt giác nhích sang một bên nhường đường mà không cần ngẩng lên, nhưng đột nhiên đối phương dừng lại. Tiếp theo, một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Ồ, thượng đế ơi, nhìn xem, đây là ai nào!”

Margaret chợt giương mắt lên, đối mặt với một đôi mắt tràn đầy ý nghi ngờ.

Phu nhân Black!

Tiếng hét kinh hãi vừa rồi chính là từ Gila thị nữ của nàng.

Margaret thầm than xui xẻo. Thật là thời gian bất lợi. Tối nay, những người nàng không muốn gặp nhất đều người trước nỗi người sau xuất hiện trước mặt nàng giống như họ đã thương lượng trước với nhau vậy. Sớm biết sẽ như vậy, không bằng nàng đi theo vợ chồng Strauss cùng ăn cơm tối còn tốt hơn.

Biết phu nhân Black vô cùng chán ghét mình, bây giờ cũng không có quan hệ thuê mướn gì với nhau, Margaret cũng không có ý định dừng lại nói chuyện cũ với nàng, nên cứ thế đi thẳng một đường.

“Ngươi, đứng lại!”

Sau lưng nàng truyền tới giọng nói đầy tức giận của phu nhân Black.

Margaret bất đắc dĩ dừng lại, quay đầu:

“Xin hỏi có chuyện gì sao, phu nhân?”

Phu nhân Black nhanh chóng đi tới bên cạnh nàng, nhìn chăm chăm vào nàng mà không chớp mắt lấy một cái, vẻ tức giận lại càng rõ ràng hơn trước.

“Như thế nào mà ngươi cũng lên tàu? OMG, Ta còn tưởng rằng lúc đó ta đã có thể thoát khỏi ngươi rồi, không ngờ là ngươi cũng lên tàu này! Ban đầu là ngươi đã phủ nhận như thế nào trước mặt ta hả? Ta cũng biết là ngươi đang nói láo. Đồ phụ nữ lằng lộn! Nói, có phải ngươi theo sau là vì muốn quyến rũ chồng ta lần nữa phải không?”

Lúc nàng hạ giọng thật thấp nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời đó, môi hơi khê run, trong mắt bắn ra ánh sáng oán độc, thậm chí đáng sợ nhìn có chút vận vẹo.

Margaret thấy hơi kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng, phu nhân Black là một phụ nữ kiêu căng mạnh mẽ, ít nhất, ở trước mặt mọi người thì bà ta cực kì chú trọng đến việc giữ gìn hình tượng của mình. Nói thật, bộ dáng bây giờ của bà ta, hoàn toàn không khác gì một người đàn bà đánh đá.

Nàng lại nhớ tới lúc tiên sinh Black chỉ trích mình ngay từ đầu trong lễ đường, chợt hơi hơi hiểu ra. Với tính cách mạnh bạo và sĩ diện hão của phu nhân Black, làm sao chịu được bản thân mình trở thành trò cười cho người bên cạnh giống như hiện giờ đây? Nội tâm bà ta nhất định là đã bị ức chế lâu ngày, đột nhiên bắt gặp nàng - một người đáng lẽ là tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây, nên tâm tình mới nhất thời mất khống chế mà bùng phát như lúc này đây.

Suy đoán của Margaret cũng không sai.

Bởi vì tai tiếng bên ngoài của chồng bị rêu rao khắp nơi, phu nhân Black đã không ra ngoài suốt một ngày nay rồi. Vừa rồi một vị phu nhân sai thị nữ đến tận phòng mời bà ta đến quán cafe kiểu Paris ngồi chơi, còn nói là mọi người đều đã đợi ở đó rồi. Phu nhân Black sợ nếu không đi lại càng khiến người khác chê cười, vì vậy bà cố gắng xốc lại tinh thần còn trang điểm một phen để đi tiệc, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới lại có thể gặp mặt Margaret ở

chỗ này. Đột nhiên bà ta nhớ đến mấy vết thương không biết lai lịch trên mặt và cổ tay chồng mấy ngày trước. Dựa vào giác quan thứ sáu đặc quyền nhạy cảm của phụ nữ, bà liền ngay lập tức liên tưởng Margaret có liên quan, lại nghĩ đến giờ chồng mình vẫn đây đưa không dứt với người đàn bà này, thì cảm giác căm ghét lại xông lên. Bà giống như là tìm được chỗ phát tiết nên mới nhất thời phát tác như thế.

Margaret thấy đáng về cuồng loạn của bà ta, cũng không muốn phí miệng lưỡi nhiều làm gì, thế nên xoay người tiếp tục đi thẳng.

Phu nhân Black đứng ngây ra ở đó, nhìn chằm chằm bóng lưng của Margaret, ánh mắt đầy oán độc đến độ muốn tóe ra lửa rồi.

“Phu nhân, à ta quá vô lễ rồi! Đồ đàn bà không biết xấu hổ. Ngài cũng đã phải trốn lên tàu để tránh à ta rồi. Vậy mà à ta còn cần lấy tiền sinh Black mãi không nhả ra! Loại đàn bà như vậy chính là cần phải “day dỗ” lại. Để tôi thay ngài “day dỗ” à ta thật “tốt” một hồi, để à biết rốt cục à là loại hàng hạ đẳng thế nào!”

Gila thấy vậy liền tiến đến nói khê.

Phu nhân Black híp mắt, lạnh lùng nói:

“Ngươi muốn thế nào thì làm thế đó đi. Đừng lo lắng gì cả. Tất cả cứ để ta lo. Làm được việc ta sẽ thưởng cho ngươi đôi hoa tai bằng ngọc trai.”

Gila hơi sùng sốt.

Phu nhân Black có một đôi bông tai nạm trân châu lớn. Trước đây, có một lần, Gila từng thừa dịp bà ta đi ra ngoài mà lén đeo. Không ngờ vận khí không tốt, lúc à ta còn đang đứng trước gương soi ngắm, thì bị phu nhân Black đột nhiên trở lại do quên mang đồ, đúng lúc bắt gặp sau đó à ta bị chửi mắng một trận. Không ngờ bây giờ bà ta lại hứa hẹn sẽ tặng cho mình! Vui mừng quá đỗi, à liền chạy về phương hướng Margaret biến mất.

Phần sau của tầng b có thiết kế một phòng sáng tác giành cho hành khách khoang hạng đầu có thể sáng tác thơ ca, nhưng tỉ lệ dùng rất thấp, cơ hồ là để trống, thế nên hiện tại bên trong lại càng không có một bóng người.

Lúc Margaret đi ngang qua phòng sáng tác, định đi xuống cầu thang đến tầng c, thì chợt nghe một loạt tiếng bước chân dồn dập từ sau lưng truyền tới, phảng phất như có người đuổi theo nàng. Còn chưa kịp quay lại, bà vai đã bị người phía sau đẩy mạnh một cái, cả người nàng cũng ngã nhào về phía trước, vừa vịn dụng vào cửa phòng sáng tác đang khép hờ. Cửa bị đẩy mở ra, Margaret cũng ngã xuống đất.

Margaret quay đầu lại, chợt thấy Gila đi vào, à ta nhanh chóng khóa trái cửa sau đó hung ác nhìn nàng.

“Ha! Đồ đàn bà xấu xa không biết xấu hổ. Cho mày đi quyến rũ đàn ông này!”

Gila nhào tới. Cả người muốn ngồi lên mình Margaret, bắt đầu đánh nàng.

Vóc dáng Gila cao lớn chắc khỏe, khí lực cũng rất lớn. Margaret bị à ta đè lại cũng nhất thời không tài nào đứng dậy được. Nhân lúc nàng còn đang bất ngờ không kịp đề phòng, à liền tục tát nàng mấy bạt tai. Tất đến mức lỗ tai nàng vang lên mấy tiếng “ong ong”.

Rốt cục Margaret cũng phản ứng lại. Đây có thể coi là đánh nhau hỗn loạn không có lý do. Nhưng nếu nàng không phản kháng lại, thì chỉ có nước bị đánh thành đầu heo mà thôi.

Lửa giận trong lòng dâng lên cao. Lúc Gila giơ tay lên muốn tiếp tục tát nàng, Margaret níu lấy tóc của à, kéo thật mạnh. Gila kêu thét lên, sau đó bắt lấy tay nàng, bẻ ngược lại. Nhân cơ hội đó, Margaret vùng ra, bỏ chạy thật mau.

Bây giờ quần áo hai người xộc xệch, đáng về cũng rất chật vật. Khóe miệng Margaret sung lên. Gila cũng không tốt hơn chút nào. Tóc tai của à bị kéo tán loạn, thờ hồng hộc, mắt trừng lớn như mắt trâu.

“Giỏi lắm! Đồ đàn bà đáng chết. Còn dám đánh trả sao! Xem tao làm sao “day dỗ” ngươi!”

Gila liếc tới chỗ bàn đọc sách, sau đó nhào qua chụp lấy con dao rọc giấy trên bàn, quơ về phía Margaret. Margaret tránh không kịp. Bà vai chợt đau xót. Cúi đầu nhìn lại, thì ra là dao rọc giấy đã cắt qua lớp quần áo, để lại một vết thương trên vai nàng.

“Bây giờ biết sợ chưa. Muốn biết tao sẽ làm gì tiếp theo không? Tao muốn vẽ hình thập tự giá lên hai gò má trên khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu này của mày. Chắc hẳn là lúc đó mày sẽ càng trở nên xinh đẹp hơn...”

Gila chặn đường đi ra cửa, trong mắt lóe lên ánh sáng đắc ý một cách tàn nhẫn. À nắm chặt dao, từ từ ép tới gần chỗ Margaret.

À đã sớm chán ghét con đàn bà này, hoặc có lẽ, trong lòng à đã sớm vì đố kị mà sinh ra oán hận rồi. Bây giờ lại nhìn thấy ánh sáng sợ hãi trong đôi mắt xinh đẹp của người nọ, từ trong đáy lòng, à cảm thấy vô cùng thống khoái.

Margaret vừa giận vừa sợ.

Dao rọc giấy mới tinh, vô cùng sắc bén. Gila này, hiển nhiên là không phải đang hù dọa mình thôi.

Nàng từ từ lui về phía sau, túm lấy tất cả những thứ mà tay nàng có thể tìm được về phía Gila, sau đó lớn tiếng kêu cứu, hy vọng tiếng kêu của mình có thể lọt vào tai bất cứ một người nào đi ngang qua.

Sắc mặt Gila khê biến, hung hăng nhào về phía nàng. Lần này, Margaret đã có phòng bị nên tránh sang một bên thật nhanh. Gila nhào hụt. Nhân lúc bước chân ả ta lao đảo không vững, Margaret chụp lấy cái mô hình địa cầu bằng đồng để trên bàn, đập thẳng vào lưng ả. Gila kêu đau một tiếng, không thể thu lại thế thẳng bằng, ngã nhào ra sàn.

Ả hét lên một tiếng rên nghẹn ngào kỳ quái, tứ chi co quắp lại, sau đó, liền nằm bất động.

Tim Margaret suýt nhảy ra khỏi cổ. Nàng đứng một bên, tay nắm thật chặt mô hình địa cầu đang xoay tròn, thở dốc từng hồi. Thấy Gila không bò dậy, nàng liền bỏ mô hình xuống, lúc xoay người muốn nhân cơ hội này mà trốn đi thì đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng.

Gila vẫn nằm tại chỗ. Sàn nhà nơi cô ả chậm rãi động lại một vùng chất lỏng màu đỏ tươi đậm đặc, chất lỏng vẫn đang từ từ loang ra.

Tim Margaret lại giật thót lên. Một dự cảm không hay hiện lên trong đầu nàng.

Nàng thử thăm dò kêu tên ả, nhưng ả ta lại không có phản ứng, nàng liền chậm rãi ngồi xuống, lật người ả lên. Lúc này nàng mới thấy rõ, hai mắt của ả ta trợn trừng, môi khe khê hé mở giống như con cá đang thoi thóp giữa trước khi chết vậy, mà con dao rọc giấy trên tay ả bây giờ lại cắt đứt động mạch nơi khí quản, cắm nghiêng ở một bên cổ họng ả.

Đột nhiên dao rọc giấy rơi xuống, máu văng tung tóe ra ngoài, văng lên mặt lên người Margaret.

Margaret sợ đến ngất người, gần như nín thở trong giây lát.

Gila phảng phất như còn một hơi thở cuối cùng, nhìn chòng chọc và nàng, trong đôi mắt lóe lên tia sáng ghê người, tay run run, chậm rãi giờ lên, tựa như muốn tóm lấy nàng.

“Cứu tôi...”

Ả dùng giọng nói như gió thoảng, thều thào phun ra hai từ như vậy.

Trong nháy mắt, đầu óc Margaret chợt trống rỗng, ý nghĩ duy nhất chính là mau chóng tìm được bác sĩ, có lẽ Gila còn có thể cứu được.

Nàng đứng bật dậy từ dưới đất, chạy đến mở cửa, lao ra ngoài.

“Có ai không... Có ai không...”

Nàng run rẩy hô lên.

Trên hành lang không một bóng người, chỉ có những chiếc đèn giống như những con mắt đang lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng cố chống đỡ đôi chân muốn nhũn ra như cây bông vải leo lên cầu thang, giọng nói run đến mức đã khác xa với giọng nói ngày thường của nàng.

Rốt cục nàng cũng leo lên boong tàu, mơ hồ nhìn thấy có người phía trước, liền mở miệng hô:

“Giúp tôi với! Tôi cần giúp đỡ...”

Người đằng trước dừng bước, quay đầu nhìn, phảng phất như sững sờ một chút, sau đó nhanh chóng chạy tới.

Rốt cục Margaret cũng thấy rõ, người nàng gặp phải, lại là Cal Hockley. Hắn là hấn ta vừa đi từ boong tàu vào trong.

Đúng lúc hai người gặp nhau.

“Thượng đế ơi! Cô bị làm sao vậy?”

Cal nhìn thấy vết máu trên quần áo nàng, kinh ngạc hỏi.

“Tôi... Giết người...”

Nhìn thấy hấn, chân Margaret mềm nhũn ra, thân thể loạng choạng. Cal bắt được cánh tay của nàng, chân mày nhanh chóng nhíu lại.

“Cô nói nhăng nói cuội gì đó!” Hấn thấp giọng rầy, “Đầu óc cô có bệnh sao?”

“Tôi... thật... Giết người...” Nước mắt của Margaret nhanh chóng tràn mi, nàng nghẹn ngào, “Là thị nữ của phu nhân Black, Gila. Cô ấy chưa chết. Cô ấy muốn có bác sĩ...”

Đột nhiên thuyền cảnh Clurman xuất hiện trên hành lang, đi về phía bọn họ.

Cal lập tức ép Margaret vào tường, che chắn mặt của nàng thật chặt chẽ, chỉ để lộ ra mái tóc nàng, sau đó cúi đầu xuống, khiến hai người trông giống như đang hôn nhau vậy.

“Xin hỏi có cần trợ giúp gì không?” Clurman đi đến gần, hỏi, “Tôi mới vừa nghe có tiếng người gọi giúp đỡ... Nha...”

Rốt cục anh ta cũng thấy rõ đôi nam nữ đang ôm hôn nóng bỏng tựa vào vách tường, sợ hết hồn, liền vội dừng bước, ngơ ngác nhìn.

“Còn chưa nhìn đủ sao?”

Bỗng nhiên Cal quay đầu lại, lạnh lùng nói với Clurman.

Clurman nhận ra, đây là tiền sinh Hockley trùm sắt thép nước Mỹ ở tại phòng hoàng gia. Mấy ngày trước, anh ta có gặp hân một lần vì vụ việc tiểu thư Firth đụng hư xe của hân ta. Không ngờ lại gặp hân ta ở chỗ này nữa!

Anh lập tức tỉnh ngộ ra, vội vàng nói lời xin lỗi:

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là do tôi nghe nhầm...”

Nói xong liền vội vàng đi ngay.

Clurman vô cùng chắc chắn, mặc dù không thấy mặt cô gái đang thân thiết với Cal, nhưng theo cảm tính, đây tuyệt đối không phải tiểu thư Bukater hôn thê của hân ta.

Vị hôn thê của hân ta đang cùng trên tàu, mà hân lại đem theo tình nhân, hơn nữa còn thừa dịp không có ai, thậm chí không kịp chờ đợi mà hôn nhau nồng nhiệt ngay trên hành lang...

Thế giới của người có tiền thật là khó hiểu...

Nội tâm Clurman nhỏ nước bọt, lắc đầu một cái.

“Đến ta đi xem một chút!”

Clurman vừa đi, Cal lập tức thả Margaret ra, giọng nói không còn nghi ngờ gì nữa.

Margaret có chống đỡ đôi chân, dẫn Cal đến phòng sáng tác.

Gila vẫn nằm ngửa ở đó, trên sàn có một vũng máu lớn. Đôi mắt của ả vẫn mở to, nhưng lại không nhúc nhích.

Cal ngồi xổm xuống cạnh chân ả, đưa tay dò ở động mạch cổ của ả, sau đó ngẩng đầu lên, nói với Margaret:

“Cô ta chết rồi.”

Margaret không thể kiên trì thêm nữa, ngã ngồi ra đất, yên lặng nhìn Gila nằm trong vũng máu, răng run lên căm căp, sắc mặt tái nhợt như người đã chết rồi.

Cal nhìn nàng, hơi nhú mồm, đột nhiên cởi áo khoác ra, vắt ngang ở trên ghế dựa, sau đó kéo thi thể của Gila đến bên cửa sổ mạn tàu, mở cửa ra.

Một cơn gió đêm thổi tới, mang theo cảm giác đặc trưng của Bắc Đại Tây Dương, lạnh đến rùng mình.

Margaret rùng mình một cái.

“Ngài muốn làm gì?” Nàng mở to hai mắt, hỏi.

“Ném thi xuống biển.” Hân lạnh lùng nói.

Margaret sững sờ, bất giác liếc nhìn máu hồng đậm ứ lại ở cổ Gila đã bắt đầu đông lại, há miệng.

“Thế nào? Chẳng lẽ cô muốn chạy ra ngoài nói cho thế giới, cho người khác biết cô mới vừa giết người sao?” Hân dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu mà nhìn nàng.

“Chẳng lẽ... Ngài không muốn hỏi làm cách nào mà tôi giết được cô ta sao...”

“Ta không có chút hứng thú nào với này!”

Cal không nói thêm gì nữa, ném thi thể Gila ra ngoài cửa sổ mạn tàu, giống như vứt một cái túi ra khỏi cửa sổ vậy thôi.

Thi thể rơi thẳng xuống mặt biển Đại Tây Dương, bị đợt sóng đen cắn nuốt mất trong giây lát.

Cal xử lý thì thể xong, lại đi tới cạnh Margaret, lột áo khoác nàng ra, lau chùi vết máu trên sàn nhà, sau đó lại lau đi lau lại một lần nữa.

Sàn nhà vốn màu sậm, bề mặt lại bóng loáng trơn trượt. Sau khi lau sạch, nếu không nhìn kỹ, cơ hồ là không để lại chút dấu vết gì.

Cuối cùng hắn ném áo khoác nhuộm đầy máu vào con dao rọc giấy kia ra ngoài cửa sổ, rồi mới đóng cửa sổ lại, nhìn xung quanh, sau đó cầm áo của mình lên, đi đến bên Margaret.

“Bây giờ... Làm sao bây giờ...” Đầu óc Margaret trống rỗng, ngửa đầu ngơ ngác nhìn vào mắt hắn.

“Có ai biết cô đã từng gặp cô ta không?” Hắn hỏi, sắc mặt nghiêm túc.

“Phu nhân Black...” Margaret trả lời rập khuôn.

Hắn lại nhíu mày nữa, hơi nghĩ một chút, ép cả người phảng phất như đã bị rút hết sức lực của nàng dậy.

“Bây giờ, cô không thể trở về phòng. Đi theo ta!”

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 28

Lúc Cal đỡ tay đưa Margaret ra cửa, hắn cúi đầu nhìn nàng một chút, sau đó đưa tay vào trong áo khoác lấy ra một chiếc khăn tay trắng tinh gấp gọn gàng ra, cẩn thận lau đi vết máu văng lên mặt vào cổ nàng lúc nãy, sau đó lại choàng ác khoác lên vai nàng, chặn miệng vết thương vừa mới bị dao cắt trúng lại, nhỏ giọng nói:

“Nhớ kỹ, không có chuyện gì xảy ra cả. Nâng đầu của cô lên, cứ thế mà đi ra ngoài với ta.”

Margaret hít sâu một hơi, đi theo hắn ra khỏi cửa phòng sáng tác.

Phần lớn hành khách khoang hạng đều ở lại vui chơi giải trí ở quán rượu cao cấp ở tầng trên, nên lúc này hành lang vô cùng yên tĩnh, đi nửa đường cũng không gặp được ai cả.

Cal dừng lại trước cửa phòng mình, dùng chìa khóa mở cửa, sau khi bước vào, còn quay đầu lại nhìn trái phải một cái, sau đó mới đóng cửa khóa lại, rồi trực tiếp dẫn nàng vào phòng tắm, đặt nàng ngồi ở một cái ghế nhỏ cạnh bồn tắm kiểu La Mã to tướng.

“Ngồi ở đây chờ một chút, ta sẽ lập tức trở về ngay.”

Hắn thấp giọng nói, sau đó đi ra ngoài ngay.

Margaret nhắm mắt lại, vô lực dựa vào mặt tường khám cảm thạch lạnh như băng phía sau. Một lát sau, nàng phảng phất như mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện ở bên ngoài, có vẻ là quản gia Lovejoy của hắn đến. Đợi thêm lát nữa, tiếng nói biến mất, cửa phòng tắm màu trắng được mở ra. Margaret mở mắt, nhìn thấy Cal lại xuất hiện trước mặt nàng lần nữa, cầm một hòm thuốc nhỏ thường dùng. Hắn xắn ống tay áo sơ mi lên, ngồi xổm ở bên chân Margaret, đưa tay cởi nút áo cho nàng. (địu dàng ghê nơi)

Margaret biết là hắn muốn giúp mình kiểm tra vết thương, nên vẫn tựa và tường, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Nàng có cảm giác là hắn đang cởi lớp áo khoác ngoài bằng nhung, tiếp theo là áo sơ mi, sau khi cởi bỏ áo sơ mi, trên người nàng cũng chỉ còn thừa lại một bộ đồ lót bông ngắn tay màu trắng kiểu dáng bảo thủ. Nhưng bây giờ, phía bên trên ngực phải kéo dài đến vùng nách là một vết thương dài từ mười centimeter, máu vẫn còn đọng lại trên vết thương, ai nhìn thấy cũng phải giật mình.

“Thứ đồ này cũng phải cởi ra một chút mới được.”

Lúc đầu ngón tay chạm vào da thịt ở cổ nàng, bỗng nhiên hắn nói một câu.

“Ừm.”

Margaret vẫn không mở mắt, chỉ khẽ “ừm” một tiếng.

Cal nhìn nàng một cái.

Sắc mặt của nàng trắng bệch, môi cũng hoàn toàn mất đi huyết sắc, đầu hơi nghiêng tựa hẳn vào tường. Ánh đèn trên đỉnh đầu rọi xuống, khiến hai hàng lông mi hình cánh quạt của nàng hơi rung rung, trông có vẻ tiêu tụy và yếu ớt. Chân mày hẳn không kìm được hơi nhúu lại. Tầm mắt lại rơi xuống trước ngực nàng, ngón tay linh hoạt cời hàng nút cài trước vạt áo lót. Cởi đến nút thứ tư, rất nhanh đã nhìn thấy hình dáng mơ hồ của bộ ngực đầy đặn dưới lớp áo lót, hẳn ngừng lại, nhẹ nhàng vạch một mảng mảnh vải dính máu, dùng kéo cắt xuống.

May mà bên ngoài còn có mấy lớp áo bảo vệ, nhưng dù vậy, dao rọc giấy vô cùng sắc bén cũng đã vạch lên người nàng một vết thương cũng không hề nông chút nào. Máu đã bắt đầu đông lại.

Cal bắt đầu giúp nàng rửa sạch vết thương.

“Hơi đau một chút. Rất nhanh rồi sẽ tốt thôi. Cô nhìn một chút.” Nhìn thấy lông mày của nàng hơi co rút lại, hẳn thấp giọng nói.

Sau khi rửa sạch, bôi thuốc, băng bó vết thương, hẳn thu dọn hòm thuốc, nhìn thân thể gầy như bán khóa của nàng, nói:

“Có thể là cô cần phải tắm một chút, để thay quần áo bẩn.”

Margaret mở mắt, thấy hẳn chỉ vào một cái tủ âm tường trong phòng tắm:

“Trong tủ có quần áo của ta.”

“Cảm ơn....” Margaret thấp giọng nói.

Hẳn liếc nàng một cái.

“Có tắm một mình được không?”

Margaret lắc đầu.

“Không thành vấn đề.... Tôi có thể tự làm được....”

Nàng cố gắng miễn cưỡng lên tinh thần, ngược mắt nhìn hẳn:

“Vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của ngài, tiên sinh Hockley.”

Cal hơi nhếch môi, xem như là câu trả lời, sau đó quay đầu ra ngoài.

Cửa phòng tắm bị đóng lại. Margaret tiếp tục dựa vào tường ngồi một lát nữa mới cố đỡ tường đứng dậy.

Lúc cánh tay bên phải hoạt động thì động phải vết thương nên nàng thấy hơi đau, nhưng động tác chậm rãi một chút thì thật sự là không có vấn đề gì to tát cả.

Nàng xả nước nóng vào bồn tắm, vắt khăn lông lau khắp thân thể đầy mồ hôi lạnh và máu của mình, sau đó mặc lại quần lót, mở tủ âm tường, nhưng lại không thấy áo choàng tắm, chỉ có mấy cái áo sơ mi treo ở đó.

Sau cùng, nàng lấy một cái áo sơ mi trắng khoác lên người, cài nút đàng hoàng xong mới cúi đầu nhìn lại.

Áo sơ mi vừa to vừa dài, hoàn toàn có thể che đến bắp đùi nàng. Thế nên, nàng mở cửa phòng tắm, chậm rãi đi chân trần trên thảm trải trong phòng.

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn tường, ánh sáng không rõ ràng. Nàng nhìn thấy Cal đang ngồi ở trên ghế salon, cứ lặp đi lặp lại đóng mở chiếc bật lửa cầm trên tay. Cảm giác được nàng từ trong phòng tắm đi ra, hẳn nghiêng đầu nhìn nàng từ đầu đến chân, sau đó chỉ chỉ chiếc giường lớn trong phòng.

“Có thể cô cần ngủ một giấc trước đã. Như vậy mới tốt cho việc phục hồi tinh thần của cô.”

Margaret không nói gì. Nàng chỉ đứng lặng tại chỗ, sau một hồi trầm mặc mới nhẹ nói:

“Tiên sinh Hockley, tôi cũng không biết tại sao ngài phải giúp tôi.... Nhưng thật sự rất cảm ơn.... Quả thật tôi không phải cố ý. Thật đấy! Cô ta uy hiếp lấy dao rọc giấy để rạch mặt tôi nên tôi mới dùng mô hình địa cầu để đánh cô ấy.... Vốn là tôi chỉ muốn đánh cô ta rồi đi khỏi đó, không ngờ là lúc cô ta ngã xuống thì bị con dao cắm trong tay đâm vào cổ họng....”

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh máu tuôn xối xả ra bên ngoài miệng vết thương trên cổ Gila, mũi phảng phất như vẫn còn ngửi được mùi máu tanh nồng đậm làm người ta muốn nôn mửa kia, bà vai không khỏi lại khẽ run lên.

“Tiên sinh Hockley, tôi thật không có cố ý, làm ơn hãy tin tưởng tôi....”

Cal nhúu mày, bỗng nhiên thả bật lửa xuống, đứng lên đi đến trước tủ rượu, lấy một chai rượu và một ly thủy tinh, đi về phía Margaret.

“Uống vào!”

Sau khi rót đầy ly rượu, đưa cho nàng và ra lệnh.

Margaret hơi sững sốt.

“Ta nói cô uống nó vào mà!”

Margaret bị động nhận lấy ly rượu trước mặt, ngược cổ, uống cạn chất lỏng trong ly.

Chất lỏng màu hổ phách (vàng đậm í ả) cay xè theo cổ họng chảy vào bụng làm nàng bị sặc, ho khan. Thật vất vả mới ngừng ho, nàng lại thấy hần rót một ly khác đưa tới.

“Uống tiếp! Uống sạch hết cho ta!”

Lần này nàng không có bất cứ hành động phản kháng nào, yên lặng nhận lấy, tiếp tục đổ vào cổ họng.

Rượu đi vào bụng, phảng phất như có một đám lửa đang thiêu đốt trong cơ thể, cả người nàng bắt đầu trở nên ảm áp, tay chân lạnh như băng cũng dần dần khôi phục cảm giác.

“Tiên sinh Hockley.... Nác....”

Nàng thống khổ nấc lên, cảm giác đầu lười trong miệng mình cũng trở nên không chịu nghe lời rồi:

“Tôi thật sự không có cố ý. Ngài phải tin tưởng tôi...”

“Cho dù cố ý thì sao chứ.”

Cal nhàn nhạt nói một câu.

Chất cồn trong rượu làm phản ứng của nàng trở nên chậm chạp. Margaret không có nghe rõ hần nói gì, “nác” một tiếng, nhìn chăm chăm vào hần.

“Bây giờ lên giường ngủ ngay cho ta!”

Hần híp mắt, hạ lệnh.

Margaret yên lặng xoay người, đi đến cạnh giường, bỗng nhiên chân hơi loạng choạng, chỉ lát nữa là sẽ ngã xuống, thì Cal lại bước nhanh về phía trước, đưa tay ra đỡ lấy hông nàng.

“Tôi... Thật xin lỗi... Đầu tôi hơi choáng váng...”

Margaret đưa tay nâng trán mình đang ngày càng cảm thấy trĩu nặng, mơ mơ hồ hồ nói xin lỗi.

“Im miệng cô lại cho ta!”

Cal nhin không được rống lên một câu, cuối cùng bế bổng nàng lên, đưa đến trên giường mới thả xuống.

Mí mắt Margaret sụp xuống, ý thức càng trở nên mơ hồ hơn, rốt cục nàng không thể chống đỡ cơn buồn ngủ được nữa, dần dần mê man ngủ.

Cal vẫn đứng ở mép giường, tầm mắt bắt gặp rơi vào đôi chân trần mở ra của àng bên ngoài chiếc áo sơ mi mỏng. Chỉ chốc lát sau, hần đã theo thói quen đưa tay lên sờ lông cô áo.

Bỗng nhiên có ba tiếng gõ cửa đều đều truyền tới.

“Gặp quý!”

Hần nhỏ giọng nguyên rủa, thô bạo kéo chăn bao Margaret lại, xoay người ra ngoài mở cửa.

Lovejoy đã trở lại.

“Tiên sinh Hockley, tôi đã dọn dẹp lại chỗ đó lần nữa rồi. Tuyệt đối không còn bất cứ dấu vết gì cả. Bao gồm cả con da rọc giấy kia, tôi cũng đã để một cái khác vào rồi. Lúc rời đi cũng không có kẻ nào thấy tôi.” Ông ta nhỏ giọng nói.

Cal gật đầu:

“Ông làm việc, ta luôn rất yên tâm. Ông đi ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi, tối nay ông không cần phải ở đây cũng được.”

Lovejoy phảng phất như không có chút cảm giác nào với việc mình được khen ngợi, sắc mặt vẫn điềm nhiên.

“Tiên sinh Hockley, thứ cho tôi nói thẳng, ông ta liếc nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt sau lưng Cal, “Đó cũng không phải là một việc nhỏ. Không

phải là ngài phi thường ghét người đàn bà đó sao? Tại sao lại muốn che giấu thay cho cô ta chứ?”

Cal “ừm” một tiếng, dời tầm mắt, không tiếp tục mắt đối mắt với Lovejoy nữa:

“Tất nhiên là ta có lý do riêng của mình....”

“Nhưng mà tiên sinh, không phải ngài muốn kết hôn với tiểu thư Bukater sao? Vị tiểu thư này giống như đã ảnh hưởng đến ngài....”

“Đủ rồi! Ông quản nhiều quá rồi!” Đột nhiên Cal trầm mặt, tầm mắt lại rơi vào trên mặt Lovejoy, giọng điệu trở nên bất khoái: “Ta biết rõ mình đang làm gì. Ông chỉ cần làm theo những lời mà ta nói là được rồi.”

“Xin lỗi tiên sinh. Tôi hiểu rồi.”

Khuôn mặt trước giờ giống như là đeo mặt nạ của Lovejoy chợt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, gật đầu, yên lặng xoay người đi ra ngoài.

Cal đứng tại chỗ một mình. Một lát sau, hắn bắt giác đưa tay tìm hộp thuốc, lại không sờ thấy đâu, lúc này mới nhớ tới bao thuốc lá để trong áo khoác đã bị nằng ném lại trong phòng tắm rồi, vì vậy chỉ có thể phiền não vuốt mớ tóc lòa xòa trước trán của mình.

“Ta đang làm cái cmm gì đây chứ!”

Lúc xoay người, hắn lảo bầm tự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mộng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 29.1

Tấm rèm cửa sổ thật dày khẽ rủ xuống, che thật kín tất cả ánh sáng đến từ bên ngoài. Lúc Margaret tỉnh lại, nếu như không phải thấy hai cây kim trên đồng hồ treo tường trước mặt chỉ số 5 và số 14 thì nằng không tài nào tưởng tượng chính mình cũng ngủ hết cả đêm như vậy.

Có lẽ bởi vì rượu còn kích thích, hai bên thái dương của nằng vẫn có hơi đau. Lúc mới vừa tỉnh lại, trong vài ba giây ngẩn ngui, ý thức của nằng thậm chí phảng phất còn lơ lửng trong giấc mộng hỗn độn đêm qua. Nhưng trong bất chợt, tất cả đều trở nên rõ ràng, tất cả kí ức về đêm qua đều hiện ra.

Nằng lập tức ngồi dậy, lại phát hiện mình vẫn nằm trên giường trong phòng của Cal, trên người cũng mặc áo sơ mi của hắn. Đèn treo trên vách tường sáng rõ, là đèn mở lên vào buổi tối. Nhưng Cal đã không thấy đâu.

Tìm nằng nhanh chóng thất chặt lại bởi vì kí ức đêm qua lại ủa về. Nằng phải ngồi yên trên giường một lát sau mới ý thức được chính mình hẳn là còn phải đối mặt thực tế. Rốt cuộc nằng cũng vén chăn lên, từ trên giường trèo xuống dưới.

Trong hộc tủ cạnh đầu giường, có nhiều hơn một bộ quần áo phụ nữ, từ nội y đến áo ngoài, đều đầy đủ hết mọi thứ. Nằng cởi áo sơ mi của Cal trên người xuống, mặc từng món quần áo vào. Lúc đi vào phòng tắm, nằng nhìn thấy bên trong đã được dọn dẹp thật chỉnh tề. Toàn bộ số quần áo mang theo vết máu đêm qua nằng cởi xuống cũng biến mất không thấy đâu.

Margaret liền lấy nước lạnh rửa mặt, tùy ý giữ nhẹ đôi tay cho ráo nước rồi quay người đi ra ngoài. Đi tới cửa phòng ngủ, lúc tay nằng chạm lên tay vịn bằng đồng lạnh như băng, nằng hơi khẽ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu sau đó thở ra.

Margaret mở cửa.

Nằng giật bắn cả người lên.

Ngoài cửa bất ngờ xuất hiện khuôn mặt già nua làm người ta khắc ghi ấn tượng của Lovejoy, giống như ông ta vẫn một mực đứng đợi trước cửa chờ nằng ra ngoài vậy.

“Ngài.... Ngài khỏe.... “

Margaret cảm thấy hơi lúng túng, cố lấy lại bình tĩnh, dùng giọng điệu hết sức bình thường chào hỏi ông ta.

Mí mắt Lovejoy hơi hơi rũ xuống, nhìn chằm chằm nằng.

“Cô tỉnh rồi sao, tiểu thư Firth?”

Giọng nói của ông nghe cũng lạnh mạc hệt như khuôn mặt không biểu cảm của mình.

Margaret đi ra khỏi cửa phòng này, dọc theo trái thảm tiêu sái đi về phòng của mình.

Sáng sớm 5 giờ, trên hành lang đèn vẫn sáng, tuyệt đại đa số nhân vật trên chiếc tàu này cũng đang chìm đắm trong mộng đẹp. Trên đường trở về, nàng chỉ gặp phải hai nữ nhân viên dọn dẹp thức sớm để làm vệ sinh ở đằng xa xa. Nữ nhân viên tựa hồ cảm thấy hơi kì quái khi gặp phải hành khách ra ngoài vào thời điểm đó nên cứ nhìn Margaret đến mấy lần.

Margaret đứng ở cửa phòng mình, dùng chìa khóa cửa mở trái cửa —— có lẽ là vì để cửa cho nàng nên tiểu thư Douglas cũng không có khóa trái.

Trong phòng yên tĩnh. Nàng ấy hẳn còn đang trong mộng đẹp.

Margaret rón rén trở lại trong phòng của mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Rèm cửa sổ thật dày cho hết nắng sớm của buổi bình minh ở ngoài. Trong phòng vẫn đen như mực. Margaret không có kéo rèm cửa sổ, cũng không mở đèn. Trong bóng tối, nàng đứng tựa vào cửa khá lâu, cuối cùng lần mò trong bóng tối chậm rãi đi tới mép giường, để nguyên quần áo nằm xuống.

6 giờ, ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào tầng tầng lớp lớp sóng biển, lúc mấy chú hải âu vòng quanh mấy cột khói to của RMS Titanic, chiếc tàu này cũng dần tỉnh giấc.

Một ngày mới bắt đầu.

Margaret nghe tiếng tiểu thư Douglas ở cách vách rồi giường... Đúng 7 giờ, nàng ấy phải đi đến kiểm tra tim mạch cho tiên sinh Strauss vào sáng sớm theo thông lệ kiểm tra hằng ngày, đây là nhiệm vụ bác sĩ giao cho nàng ấy.

Bên tai truyền đến tiếng vòi nước mở “ào ào”, là tiểu thư Douglas đang rửa mặt... Lúc chải đầu, nàng ấy khe khẽ hát nhỏ rồi khoái trá cười nhẹ.... Lúc đi ra phòng tắm, trên chân mang đôi giày cao gót gỗ lên sàn nhà phát ra tiếng động vui tai theo nhịp bước....

Bỗng nhiên có người gõ cửa.

Điều gì nên tới, nhất định vẫn phải tới!

Chợt tim Margaret giật thót lên, từ trên giường ngồi dậy. Động tác quá vội làm động tới vết thương, một trận đau đớn lập tức ập tới.

Nàng cố chịu đau, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiểu thư Douglas đi ra mở cửa.

“Ai vậy?”

Nàng (tiểu thư Douglas) mở cửa, nhìn thấy hai vị ăn mặc đồng phục thuyền cảnh đứng trên hành lang trước cửa phòng, hơi sững sốt một chút, hỏi:

“Xin hỏi các ngài có việc gì?” Nàng kỳ quái hỏi.

Đội cảnh vệ dài Harold Bell tự giới thiệu mình xong mới khẽ nói xin lỗi:

“Vô cùng xin lỗi, tiểu thư, sớm như vậy liền tới quấy rầy ngài. Nhưng mà chúng tôi muốn biết, tiểu thư Margaret Firth tiểu thư có phải đang ở nơi này không?”

“Đúng, nhưng mà tối hôm qua nàng không có trở lại. Tôi đang bắt đầu có hơi lo lắng rồi đây, phu nhân Strauss cũng rất lo lắng. Vốn là cũng muốn đi tìm nàng, cũng may sau đó nàng cho người nhắn lại, nói là gặp phải bạn cũ trên tàu nên ngủ lại ở đó luôn. Các ngài tìm nàng chuyện gì không?”

Harold Bell và thủ hạ của ông liếc mắt nhìn nhau:

“Là bạn gì vậy?”

“Cái này ngược lại không nói rõ.”

Harold Bell nhìn vào trong:

“Tôi muốn đi vào nhìn phòng của nàng một chút.”

“Xin hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Douglas tiểu thư ngăn lại không để cho hắn vào, “Tôi sắp đi kiểm tra sức khỏe cho tiên sinh Strauss, các người không thể đi vào.”

Margaret mở cửa, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Margaret! Thì ra cô ở trong phòng! Người trở về lúc nào vậy?” Tiểu thư Douglas nghe được động tĩnh, quay đầu lại thấy là Margaret, kinh ngạc vui

mình la lên, “Người này không nói câu nào, cố tình muốn đi vào kiểm tra gian phòng của cô kia!”

Sắc mặt Margaret vẫn có chút tái nhợt, nhưng vẻ mặt nhìn rất bình tĩnh, nàng chậm rãi đi tới cửa, gạt đầu với Clurman một cái, ngay sau đó nhìn về phía Harold Bell.

“Ngài đội trưởng, xin hỏi tìm tôi có chuyện gì?”

“Thì ra cô cũng đang ở đây. Như vậy là tốt nhất.” Harold. Bell quan sát nàng, tăng hắng một cái, “Quả thật có một chuyện. Nhưng xin cô cân nhắc lại, chúng tôi hi vọng cô có thể đi một chuyến đến phòng bảo an với chúng tôi. Yên tâm, nếu như chứng thực mọi chuyện không có quan hệ gì với cô, chúng tôi lập tức sẽ thả cô trở về.”

“Ồ thượng đế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Tiểu thư Douglas tức giận la toáng lên, “Nếu như các người lại vô lễ như vậy, tôi liền lập tức đi thông báo cho tiên sinh Strauss biết!”

“Thật xin lỗi tiểu thư, cho dù tiên sinh Strauss có tới, tiểu thư Firth cũng cần đi một chuyến cùng chúng tôi. Có người tố cáo ngài ấy liên quan đến một chuyện rất nghiêm trọng. Xin ngài thứ lỗi.”

Harold Bell giải thích.

Mặc dù chỉ quen biết tiểu thư Douglas mới 2 ngày, nhưng tình hữu nghị giữa hai người lại nhanh chóng phát triển. Margaret biết nàng ấy che chở chính mình, chỉ lắc đầu một cái.

“Chớ kinh động đến tiên sinh Strauss. Tôi theo đội trưởng Bell là được. Yên tâm đi, tôi không sao.”

“Nhưng mà —— “

“Ngài đội trưởng, đi thôi.”

Margaret nhìn về phía Harold Bell.

Harold. Bell nhìn nàng, gạt đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Áo Mơng Lữ Trình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.